1 Ağustos 1987, No: 37

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN
JÎBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

4.- DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbın! Karkeren hemû welatan û gelen bındest yekbın!

Aşağıda, TKP/ML(B) Merkez Komitesi'nin elimize geçen bir açıklamasını aynen yayınlıyoruz:

● TKP/ML(B) MERKEZ KOMİTESİ'NİN DUYURUSU ●

TKP/ML(B) OLAĞANÜSTÜ PARTİ KONFERANSI YAPILDI!

BOLŞEVİZM, TASFİYECİLİĞİ YENEREK GÜÇLENİYOR!

Dünyadaki tüm Marksist-Leninist güçler!

Erkek ve kadın yoldaşlar!...

Türk ve Kürt milletinden ve çeşitli milliyetlerden sınıf bilinçli işçiler!...

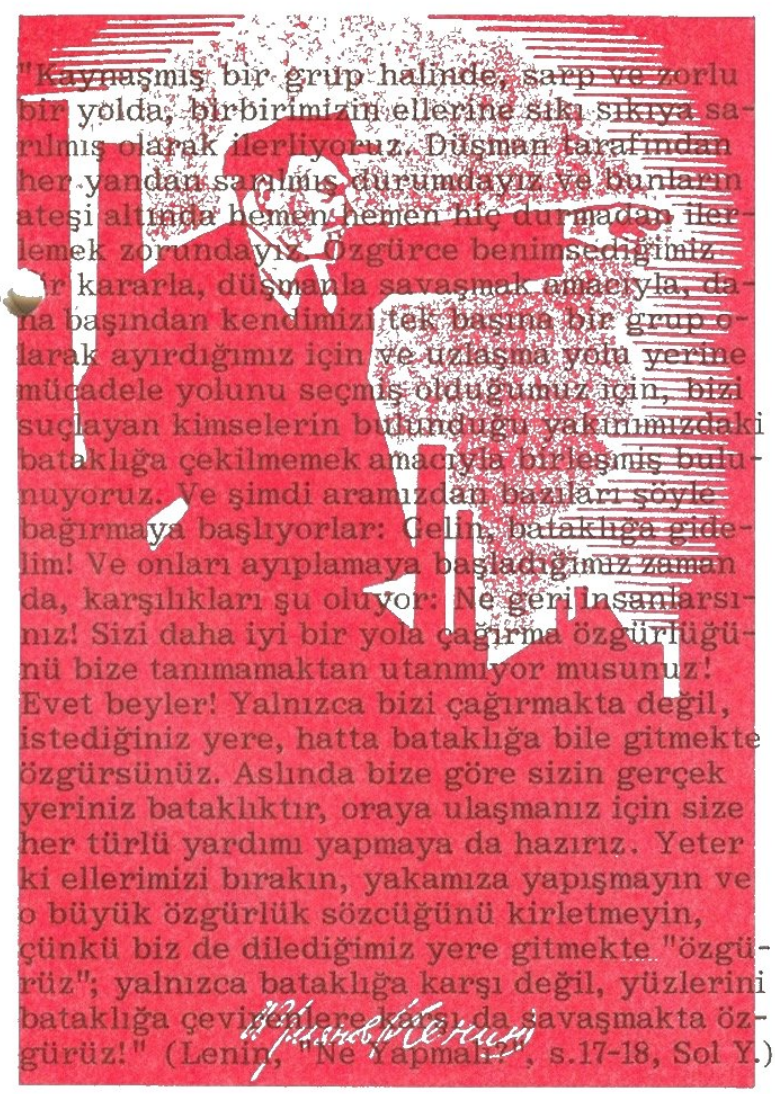

"Kaynaşmış bir grup halinde, sarp ve zorlu bir yolda, birbirimizin ellerine sıkı sıkıya sarılmış olarak ilerliyoruz. Düşman tarafından her yandan sarılmış durumdayız ve bunların ateşi altında hemen hemen hiç durmadan ilerlemek zorundayız. Özgürce benimsediğimiz bir kararla, düşmanla savaşmak amacıyla, daha başından kendimizi tek başına bir grup olarak ayırdığımız için ve uzlaşma yolu yerine mücadele yolunu seçmiş olduğumuz için, bizi suçlayan kimselerin bulunduğu yakınımızdaki bataklığa çekilmemek amacıyla birleşmiş bulunuyoruz. Ve şimdi aramızdan bazıları şöyle bağırmaya başlıyorlar: Gelin, bataklığa gidelim! Ve onları ayıplamaya başladığımız zaman da, karşılıkları şu oluyor: Ne geri insanlarsınız! Sizi daha iyi bir yola çağırma özgürlüğünü bize tanımamaktan utanmıyor musunuz! Evet beyler! Yalnızca bizi çağırmakta değil, istediğiniz yere, hatta bataklığa bile gitmekte özgürsünüz. Aslında bize göre sizin gerçek yeriniz bataklıktır, oraya ulaşmanız için size her türlü yardımı yapmaya da hazırız. Yeter ki ellerimizi bırakın, yakamıza yapışmayın ve o büyük özgürlük sözcüğünü kirletmeyin, çünkü biz de dilediğimiz yere gitmekte "özgürüz"; yalnızca bataklığa karşı değil, yüzlerini bataklığa çevirenlere karşı da savaşmakta özgürüz!" (Lenin, "Ne Yapmalı", s.17-18, Sol Y.)

Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden sınıf bilinçli işçileri!...

İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş önderliğinde 1972'de kurulan, ve Mustafa SUPHİ TKP'sinin devrimci-komünist mirasını devralan TKP/ML içindeki oportünist kanada karşı mücadele içinde kurulan TKP/ML-(Bolşevik), Birinci Olağanüstü Parti Konferansını 1987 yılı ortasında gerçekleştirdi. (Devamı s.2'de)

İÇİNDEKİLER

Referandum Sahtekârlığına Hayır!. . . . . s. 5
Klasiklerimizden Öğrenelim!. . s. 9
Kanada "Bolşevik Birlik" Çevresinden: TKP/ML(B)'ye Bir Cevap s.14
"Bolşevik Birlik" Çevresine Gecikmiş Bir Cevap s.20
Ne Sürgünler, Ne de Katliamlar Kürt Ulusunun Ulusal Uyanışını Engelleyemez! s.27
Batı Almanya'da 1 Mayıs . . . s.38
Kıbrıs KP/Bolşevik (Örgütleme Komitesi)'nin 1 Mayıs Broşüründen Parçalar. s.41

Faşist Türk Ordusu Kıbrıs'tan Defol!

TKP/ML(Bolşevik), TKP/ML'in geçmişinde doğru olan, Marksist-Leninist olan herşeyi savunma ve geliştirme; oportünist-revizyonist hata ve sapmaları özeleştiri ile aşma; ve TKP/ML'i gerçek bir BOLŞEVİK PARTİ olarak inşa etme amacı ile ortaya çıktı.

TKP/ML(Bolşevik)'in bu amaç doğrultusunda çalışma yürüttüğü altı yıllık dönem; Türkiye'de faşizmin Türkiye şartları açısından, şimdiye dek olanlar içinde en azgın biçimlerinden birinin hüküm sürdüğü; devrim güçlerinin karşı-devrim karşısında çok ağır bir yenilgi aldığı, karşı-devrimin "altın yılları" olarak değerlendirilebilecek bir dönem oldu.

TKP/ML(B)'nin, Türkiye'de çeşitli milliyetlerden proletaryanın sınıf bilinçli, en fedakar, en güvenilir unsurlarını bağrında toplayan; bolşevik bir partiyi inşa mücadelesine atıldığı ve bu mücadeleyi yürüttüğü altı yıllık dönem; Dünya Marksist-Leninist Hareketinin durumu açısından bu döneme yaklaşıldığında; Marksist-Leninist hareketin önce ÇKP'nin yozlaşması; ardından AEP'nin de revizyonistleşmesi ile içine girdiği ve giderek derinleşen ideolojik-siyasi-örgütsel kaos içinde, belki tarihinin en zayıf dönemlerinden birini yaşadığı; bir zamanlar Marksizm-Leninizm adına konuşan çeşitli güçlerin birbiri ardına Marksizm-Leninizme düşman kesildiği, düştüğü bir dönem oldu. Dönemi belirleyen, Marksizm-Leninizm adına konuşan güçlerin çoğunluğu açısından kuşku, devrime güvensizlik, Marksizm-Leninizme güvensizlik, kendine güvensizlik oldu.

TKP/ML(B) işte böyle zor bir ortamda; çok kötü objektif şartlar içinde, Türkiye'de Bolşevik Partiyi yaratma mücadelesine atıldı.

TKP/ML(B) bu mücadele içinde belli bir dönem, yanlış Marksist-Leninist Parti İnşası plan ve teorilerine karşı; Marksizm-Leninizmin Parti Öğretisinin ve bu öğretinin de özellikle Marksist-Leninist bir partiye nasıl varılacağı konusundaki "İki Aşamalı Parti İnşası" alanının savunulmasını çalışmasının merkezine koydu. Her türden çarpıtmaya karşı, modern revizyonistlerce unutturulmuş bu öğretiyi kararlılıkla savundu.

TKP/ML(B) içinde ve çevresinde, ve devrimci kamuoyu önünde yürütülen 3 yılı aşkın tartışmalar, TKP/ML(B)'nin Üçüncü Konferansında alınan kararlarla sonuçlandırıldı. TKP/ML(B)'nin Marksist-Leninist çizgisine yeni unsurlar katıldı.

*

Bu ileri atılım, TKP/ML(B)'nin kendini her türden oportünizmden kesin olarak ayırdığı yeni noktaların Parti çizgisine resmen de katılması; TKP/ML(B)'nin Türkiye'deki tek Marksist-Leninist Parti olma iddiasını bir kez daha vurgulaması; III. Konferansa kadar TKP/ML(B)'nin içinde yer almış, kuşkusuz yaptığımız çalışmalara olumlu katkısı da olmuş; —şimdi "geçici yol arkadaşlarımız" olduğu açığa çıkmış olan— bazı arkadaşlarımızı rahatsız etti.

Üçüncü Konferansımızın karara bağladığı özellikle iki temel konuda: "Bolşevik Parti İnşası" ve "Marksizm-Leninizmin Güncel Kıstasları" konularında, III. Konferans öncesinde yürütülen tartışmalar içinde de nüve olarak varolan görüş ayrılıkları; III. Konferans içinde, ve özellikle sonrasında Parti içindeki sayıca önemli bir azınlık tarafından Bolşevik Parti inşasını imkansız kılacak tasfiyeci-inkarcı bir çizgiye doğru geliştirilmeye başlandı.

Üçüncü Konferansımızda Merkez Komitesi içine de seçilen bazı unsurlar, ideolojik-siyasi alandaki ayrılıklar üzerine mücadelede, Marksizm-Leninizm ile ilgisi olmayan oportünist yöntemlere sarıldılar. "Boykotçuluk", seçildiği kurumun çalışmalarını sabote etme; hizipçilik gibi açık anti-Leninist yöntemler, Partimiz içinde azınlık tarafından —en başta da azınlığın içindeki bir bölüm tarafından— hakim kılınmaya çalışıldı.

Merkez Komitesi içinde III. Konferansın hemen ertesinde ortaya çıkan, ve ancak çoğunluğun verdiği önemli tavizlerle görünüşte aşılan örgütsel buhran; giderek Partinin çeşitli alanlarına yayılma eğilimi gösterdi.

Bütün bu gelişmeler, gerçekte ideolojik planda; TKP/ML(B)'nin Türkiye'de Marksist-Leninist/Bolşevik Partiyi yaratacak örgüt olup olmadığı sorusuna verilen cevaplarda düğümleniyordu. Üçüncü Konferansın bu soruya verdiği açık olumlu cevap ve bu yönde ilerleme direktifi; kendine güvenini yitirmiş; TKP/ML(B)'ye, onun çizgisine güvenini yitirmiş, ve çareyi şu anda ne olduğuna karar veremedikleri bir dizi Marksizm-Leninizm adına konuşan grup ile, onları değerlendirdikten sonra Parti sorununu "ciddi bir şekilde ele alma" planlarında bulan; Parti ilkesine karşı, çevrecilik düşüncelerinin savunulmasında konaklayan geçici yol arkadaşlarımızı açık tavır takınmak zorunda bırakmıştı. Ve onlar bu yönde ilerlemeyi durdurabilmek için ellerinden geleni yaptılar.

İşte bu gelişmelerdir ki; Partimizi Birinci Olağanüstü Konferansını yapmaya götürdü.

Partimizin çoğunluğu; Merkez Komitesi çoğunluğunun Partiyi tasfiyeye doğru götüren bu gidişe dur demek için önerdiği Olağanüstü Parti Konferansı planını destekledi ve karara bağladı.

Kendisi de bir Olağanüstü Parti Konferansı çağrısı yapan azınlığımız; Olağanüstü Parti Konferansının hazırlıkları içinde, Partinin çoğunluğunun tasfiyeciliğe karşı kesin tavrını gördüğünde; Olağanüstü Parti Konferansının Partinin en yüksek organı olarak tasfiyeciliğe dur diyeceğini gördüğünde, Olağanüstü Parti Konferansından kısa süre önce, Olağanüstü Parti Konferansına delege seçimleri aşamasında Partiden örgütsel olarak da ayrıldığını ilan etti. Tasfiyecilik böylece, Olağanüstü Parti Konferansı öncesinde Parti içinde ve devrimci kamuoyu önünde yürütülen ideolojik mücadele içinde aldığı ideolojik yenilgi ertesi; kendi kendini Partiden örgütsel olarak da tasfiye etti.

TKP/ML(B) Olağanüstü Parti Konferansı, azınlığın Konferans öncesindeki bu tavrını, oportünizme uygun bir tavır olarak değerlendirdi; ve çalışmalarını azınlıksız yürüttü. Önüne koymuş olduğu planı, programı bütünü ile uyguladı.

TKP/ML(B) Olağanüstü Parti Konferansı; III. Konferanstan bu yana özellikle iki noktada yoğunlaşan ideolojik-siyasi tartışmaların bir değerlendirmesini yaptı; III. Konferansın kararlarını esas olarak onayladı. Bazı ikincil noktalarda düzeltmeler yaptı. Varolan Marksist-Leninist görüşlere sahip çıktı, ve bunları ilerletti.

TKP/ML(B) Olağanüstü Parti Konferansı, Parti içinde III. Konferans sonrasında yürütülen ideolojik mücadelede, verilen örgütsel tavizleri değerlendirdi. Bu alanda yapılmış olan hataları tespit etti. İlerisi için dersler çıkardı. Konferansımız bu bağıntıda, Parti içindeki ideolojik mücadelede azınlık/çoğunluk biçimindeki bölünmede bir üçüncü yol tutturan; ve pratik bölünmede Partide kalan yoldaşların tavrını da değerlendirdi.

Olağanüstü Parti Konferansımız, Parti içinde azınlık hakları sorununda tartışmalar yürüttü, bu alandaki doğru çizgimizi daha da ilerletti.

Olağanüstü Parti Konferansımız, Türkiye'de sınıf mücadelesindeki gelişmeleri, Marksizm-Leninizm adına konuşan örgütler içinde son dönemdeki yeni parçalanmalar yönündeki bazı gelişmeleri; Partimizin somut durumunu, ve görevlerini değerlendirdi, geleceğe yönelik önemli kararlar aldı.

Olağanüstü Parti Konferansımız, III. Konferansımızın aldığı somut çalışma planını gözden geçirdi. Önümüzdeki kısa dönem içinde bir örgütsel konferans düzenleyerek, örgütsel alanda hata ve eksikliklerimizin aşılması için çalışılmasının önemle ele alınmasını karara bağladı.

Olağanüstü Parti Konferansımız yeni bir Merkez Komitesi seçerek çalışmalarını başarı ile tamamladı.

Olağanüstü Parti Konferansımız BOLŞEVİZMİN TASFİYECİLİĞE KARŞI ZAFERİ oldu! Şimdi görev bu zaferi pekiştirmek; Bolşevizmin bayrağını daha yükseklere kaldırmak için mücadeledir.

Olağanüstü Parti Konferansımızın bütün yoldaşlarımıza çağrısı, III. Konferansımızın şu çağrısıdır:

Gücümüz azdır. Görevler çok ağırdır. Ama bu görevleri bizden başka çözecek de yoktur. O halde yapılacak iş ah-u vah etmek, her hata sonrasında dövünmek, biz bu işi yapamayız demek değil, —Şimdi kurtuluşu, henüz Marksist-Leninist olup olmadıklarını bile bilmediğimiz gruplarla birleşmede aramakta değil, diye eklememiz gerek— işe daha fazla sarılmaktır.

Bütün Parti üyeleri ve sempatizanları, Partinin bütünü hakkında sorumluluk duydukları, Partiyi gerçekten kendi partileri olarak kavradıkları ölçüde, ve herkes Parti için verebileceğinin en fazlasını verdiği ölçüde, çözemeyeceğimiz sorun, aşamayacağımız güçlük yoktur.

Bu bilinçle bütün yoldaşlara sesleniyoruz:

Bolşevizmin bayrağını hep birlikte daha yükseklere kaldıralım!

*

TKP/ML(B) Olağanüstü Parti Konferansının Raporu en kısa zamanda devrimci kamuoyuna yayınlanacaktır.

Tüm Marksist-Leninistleri ve devrimcileri bu belgeyi ciddi bir şekilde incelemeye; ideolojik mücadeleye katılmaya çağırıyoruz.

*

TKP/ML(B) Merkez Komitesi, dünyadaki tüm Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yakın güçleri TKP/ML(B) ile temas kurmaya, tartışmaya, desteklemeye, varolan ilişkilerini güçlendirmeye çağırır.

Aynı şekilde kendisinin bu güçlerle ilişkilerini geliştirmeye, siyasal gelişmelerini izlemeye ve etkilemeye çalışacağını açıklar.

Merkez Komitemiz, TKP/ML(B) içinde ve çevresindeki tüm yoldaşlarımızı Olağanüstü Parti Konferansı karar ve tartışmalarını incelemeye, devrim ve Komünizm davamıza daha sağlam, daha sıkı sarılmaya çağırır.

Merkez Komitemiz tüm devrimcileri, Bolşeviklerin görüşlerini incelemeye, ideolojik mücadeleye, ve ortak düşmanlara karşı devrimci platformlar temelinde eylembirliklerine çağırır.

Merkez Komitemiz, özellikle Marksizm-Leninizm adına konuşan çeşitli oportünist örgütlerin tabanlarındaki "arayış" içinde olan devrimcileri, Bolşeviklerin görüşlerini incelemeye, bunlar üzerine tartışmaya çağırır.

Faşizmin zindanlarında şu anda tutsak bulunan tüm yoldaşlarımıza; ve tüm devrimci tutuklulara, onlarla faşizme karşı en zor şartlar altında direnenlerle tam bir dayanışma içinde olduğunu açıklar!

Merkez Komitemiz, Marksizm-Leninizm adına konuşan oportünist örgütler içindeki tüm devrimci unsurları, içinde bulunduğumuz, 12 Eylül faşizminin yaratmaya çalıştığı mezar sessizliğinin parçalandığı, sınıf mücadelesinin çeşitli alanlarda yeniden yükselme belirtileri gösterdiği bugünkü ortamda, gelişen, geliştirilen Legal Marksizm, legal imkanlardan yararlanma adına geliştirilen açık legalizm noktasında ciddi olarak uyarır.

Merkez Komitemiz, Marksizm-Leninizm adına konuşan çeşitli örgütlerin tabanındaki devrimci unsurları, bu örgütler içinde son dönemlerde iyice geliştirilen reformist eğilimlere; parti konusunda açık tasfiyeci eğilimlere, troçkist çok-eğilimli parti anlayışlarına karşı; ve karşı-devrim ile devrim arasındaki en kaba ayrım çizgilerini silen yanlış eylembirliği anlayışlarına karşı uyarır, bu alanlarda ideolojik mücadeleye çağırır.

Merkez Komitemiz, Marksizm-Leninizme sempati duyan tüm devrimcileri, ideolojik alanda Marksizm-Leninizmin, Marksizm-Leninizm adına konuşan baş düşmanı Kruşçev tipi modern revizyonizme, onun bugünkü modernleştirilmiş biçimi Gorbaçev revizyonizmine karşı uyarır. Gorbaçev'in revizyonizmi, Rus sosyal-emperyalizminin güncel ihtiyaçlarının tabii sonucudur.

Merkez Komitemiz, Marksizm-Leninizme sempati duyan, ve işçi sınıfı içinde çalışmanın, sınıf hareketi ile sosyalizmi birleştirmenin önemini kabul eden tüm devrimcileri; sınıf hareketine taşınacak özün belirleyici olduğu, "işçi sınıfı içinde çalışmak esastır" tespitinin Marksist-Leninistler ile her türden oportünistleri ayırmada belirleyici bir kıstas olmadığı konusunda uyarır.

Merkez Komitemiz, Kürt, Türk, Ermeni, Arap ve diğer milliyetlerden işçi sınıfının sınıf bilinçli kesimini TKP/ML(B) içinde birleşmeye;

Türkiye işçi sınıfını ve tüm emekçi kitleleri bağımsızlık ve halk demokrasisini yaratmak; proletarya diktatörlüğünü kurmak, Sosyalizmi inşa, ve bütün ülkelerin işçileri ile omuz omuza Komünizme ilerlemek için TKP/ML(B) önderliğinde, kendi öncü müfrezesi önderliğinde birleşmeye, onu desteklemeye çağırır.

Merkez Komitemiz, Türk ulusundan işçilere, köylülere, başka halkları ezen bir halkın özgür olamayacağını bir kez daha vurgular; ve Türk ulusundan işçi ve köylü kitlelerini, Türk olmayanlara karşı uygulanan, bugün özellikle Kürt ulusu şahsında iyice yoğunlaşan milli zulme tutarlılıkla karşı çıkmaya; Türk şövenizminden kopmaya, onunla tüm bağlarını koparmaya çağırır!..

Merkez Komitemiz, başta ezilen Kürt ulusundan işçilere, köylülere, tüm emekçilere olmak üzere Türkiye'de ezilen tüm halklara, kurtuluşun gerçek yolunun milliyetçilikten değil, Proleter Enternasyonalizminden geçtiğini açıklar. Ezilen halkların gerçek kurtuluş yolu, proletaryanın sınıf hareketi ile birleşmekten geçer.

Merkez Komitemiz bu bilinçle, ezilen Kürt ulusunu ve tüm milliyetleri TKP/ML(B)'yi desteklemeye, onun önderliğinde birleşmeye çağırır.

Merkez Komitemiz, TKP/ML(B)'nin gerçek anlamda işçi sınıfının öncü sınıf partisi haline getirilmesi, işçi sınıfının devrim davasını kendi ellerine alabilmesi amacı doğrultusunda bütün dikkat ve enerjisini bilinçli bir tarzda kullanmaya çalışacağını açıklar.

Bolşevik Parti inşasında ileri!

Bolşevizm her türlü tasfiyeciliğin üstesinden gelerek güçleniyor!

Bolşevizm yenecektir!

Temmuz 1987

TKP/ML(B)
MERKEZ KOMİTESİ

*

Emperyalizmin Uşağı Hakim Sınıfların REFERANDUM SAHTEKARLIĞINA HAYIR!

Türkiye'de Gerçek Demokrasiyi Kazanmanın Biricik Yolu İşçi Sınıfı Önderliğinde DEMOKRATİK HALK DEVRİMİDİR!

Türkiye'de siyaset gündeminin en önemli konularından biri, 6 Eylül'de yapılacak referandum.

12 Eylül sonrasında Türkiye'nin işçileri, köylüleri, ezilen halkları hakim sınıflar tarafından ikinci kez "halk oylaması"na çağırılıyorlar.

12 Eylül askeri faşist cuntası bilindiği gibi, bundan 4 yıl kadar önce "demokrasiye geçiş" adını verdiği sahtekarlığın bir ilk adımı olarak hazırlattığı faşist anayasayı "halk oyu"na sunmuş; hazırlattığı Anayasaya "hayır" propagandasının yasak olduğu bir "kampanya" ertesi, bu faşist Anayasa %90'ın üzerinde bir çoğunlukla kabul ettirilmişti. Ve bu "halk oylaması" sahtekarlığı, utanmazca "demokrasiye geçiş"te önemli bir adım olarak satılmıştı.

Anayasa ile ilgili "halk oylaması"nda halkın önüne konulan seçenek iki tane idi: Ya faşist Anayasaya evet diyeceksiniz ve böylece 12 Eylül askeri faşist rejiminin "demokrasiye geçiş" sahtekarlığında ona yardımcı olacak, ve aynı zamanda faşist bir Anayasayı "halk istiyor" şeklinde meşrulaştırmaya hizmet edeceksiniz; ya da hayır diyeceksiniz, ve pratik olarak 12 Eylül askeri faşist cuntasının kendini herhangi bir yasa ile hiçbir şekilde sınırlamadan yönetme durumunun devamından yana tavır takınacaksınız! Yani ya kırk katır, ya da kırk satır!

Biz böyle bir Anayasa oylamasına hayır dedik! Sınıf bilinçli işçileri böyle bir referandum sahtekarlığını reddetmeye çağırdık.

Bir dizi revizyonist ve oportünist teşkilat ise, başta Rus sosyal-emperyalizminin uşağı T"K"P olmak üzere; 12 Eylül faşist rejiminin çizdiği çerçeve içinde yığınları Anayasa oylamasında Anayasaya hayır demeye çağırdı. Verilecek hayır oyları ile faşizmin geriletileceği hikayelerini anlattı. 12 Eylül faşizminin ne hikmetse "demokrat" kıldığı faşist Demirel ile, dinci-faşist Erbakan ile vb. T"K"P güya geniş "hayır" cephesinde birleşti.

Ve 12 Eylül faşizmi, sınırlarını kendi çizdiği, kurallarını kendi koyup kendi değiştirdiği bu oyundan, beklediği gibi bir sonuç elde etti.

Şimdi yine —tabii ki değişen şartlarda— benzer bir oyun sergilenmek isteniyor. Bu kez de, bundan 4 yıl önce Anayasa oylamasına katılanların %90'ından fazlasının oyları ile onaylanan Anayasa'nın belirlenmiş bazı maddeleri, herşeyden önce de Demirel, Ecevit, Erbakan, Türkeş gibi 12 Eylül askeri faşizminin —işlerini doğru dürüst yapmadıkları için— kazasına uğramış bazı kötü ünlü sivil siyasetçilere 10 yıl siyaset yasağı getiren Anayasa'nın geçici 4. maddesi yeniden "halk oyu"na sunuluyor.

Gerçekte, gelişmeler sonucu fiilen işlemez hale gelmiş olan bu yasakların kaldırılıp kaldırılmaması; kaldırılacaksa nasıl kaldırılacağı vb. gibi gerçekte Türkiye'de gerçek demokrasi sorunları ile karşılaştırıldığında önemsiz sorunlar; hakim sınıfların çeşitli siyasi temsilcileri arasındaki siyasi dalaşmanın en sert yürütüldüğü; kamuoyunun aylardır meşgul edildiği, ve hala da meşgul edileceği bir sorun yapıldı.

Sonuçta bir dizi sert tartışmalar, pazarlıklar, ve karşılıklı uzlaşmalar sonucu Anayasa'nın geçici dördüncü maddesinin referanduma sokulması kararı Meclisten büyük bir çoğunlukla geçti.

Oyun yine gerçekte 12 Eylül askeri faşist rejiminin çizdiği, şimdi başta işçi sınıfının olmak üzere, çeşitli sınıf ve katmanların mücadeleleri ile zorlanan; hakim sınıfların siyaset dışı bırakılmak istenen, ve fakat siyasetin ta göbeğinde olan siyasi temsilcilerinin de zorladığı sınırlar içinde oynanmaktadır.

Ve bu "halk oylaması"na katılan yığınların önünde şu iki alternatif vardır:

Ya yasakların kalkmasına "evet" diye-

ceksiniz. Faşist Demirel'in Yeni Partisinden başka birşey olmayan DYP'nin başlattığı "mavi" kampanyanın parçası, destekçisi olup; Demirel, Ecevit gibi faşizm uygulayıcılarının savundukları sahte demokrasiden yana tavır takınacaksınız; sanki bunların yasaklarının —gerçekte kalkmış olan yasaklarının— kalkması veya kalkmaması ile demokrasi gelecekmiş, veya gelmeyecekmiş gibi yürütülen tartışmada taraf olacaksınız. Her halükarda Anayasa'nın oylamaya sunulmamış olan diğer maddeleri sizin için bir kez daha onaylanmış olacak.

Ya da yasakların kalkmasına "hayır" diyeceksiniz. Hakim sınıfların bir bölüm siyasi temsilcisinin siyasi haklarını resmen kullanmasını 1992'ye kadar yasaklamaktan yana tavır takınacaksınız. 12 Eylül faşist cuntasının bu uygulamasını bir kez daha onaylayarak, ona destek vereceksiniz. Özal Hükümetinin, ve Özal-Evren ikilisinin işini kolaylaştıracaksınız.

Her iki halde de ama bir kez daha 12 Eylül askeri faşist cuntasının "demokrasiye geçiş/dönüş" vb. adını verdiği sahtekarlığın yeni bir adımının destekçisi olacaksınız.

Yani yine işçiler, köylüler, ezilen Kürt ulusu, ve tüm ezilen milliyetler için tercih, kırk katır mı / kırk satır mı tercihidir.

Bu referandumda sonuç ne olursa olsun, referandum'un bizzat kendisi Evren-Özal ikilisi tarafından; ANAP Hükümeti tarafından, "demokrasiye geçiş"in önemli bir yeni adımı olarak tanıtılacaktır.

Açıktır ki, hakim sınıfların çeşitli siyasi temsilcileri açısından bu referandum önemli bir siyasi olaydır.

ANAP Hükümeti açısından bu referandumda eski siyasilerin yasaklarının sürmesi yönünde bir çoğunluk; yerleşme bakımından biraz daha zaman kazanmak için olumlu olacak; ve fakat çoğunluk yasakların kaldırılması yönünde tavır takınırsa, bu ANAP açısından esas tercih olmasa da, yine de felaket olmayacak, bu kez de ANAP, yasakların kaldırılmasının yolunu açan olarak bunu kullanmaya çalışacaktır.

Referandum aynı zamanda DYP'nin gerçek gücünü de ölçmek için bir ölçü olacaktır. Referandumda yasakların sürmesi yönünde bir tavır; DYP açısından çok olumsuz bir rol oynayacak, belki yaratılan Demirel efsanesinde sonun başlangıcı olabilecektir. Bu yüzden DYP bu referanduma bir ölüm-kalım olayı imiş gibi sarılmıştır.

Hakim sınıfların siyasi temsilcileri açısından —kendi aralarındaki iktidar dalaşında— önemli bir olay olan referandum; halk yığınları açısından yalnızca her seçimin getirdiği politizasyon olayı nedeni ile, seçim kampanyaları sırasında birçok şey daha açık görülüp, gösterilebildiği açısından bir önem taşımaktadır. Yoksa evet ya da hayır oylarının çokluğu, bu referandumun sonucu; halk yığınlarının, işçilerin, köylülerin, emekçi yığınların yaşantısında önemli bir değişiklik yapmayacaktır.

*

Bu referandum, bir yanı ile 12 Eylül rejiminin, 12 Eylül askeri faşist cunta şeflerinin istediği biçimde sürmesinin imkansızlığının bir göstergesidir. Şöyle ki, eski siyasetçilere konan ve halka da zorla onaylattırılan yasaklar üzerinden çok değil birkaç yıl geçmeden fiilen delinmiş, işlemez hale gelmiştir. Referandumun bizzat kendisi, bunun 12 Eylül cuntacılarınca da kabulü, kabul edilmek zorunda kalınışıdır. Ama bu hiçbir şekilde, bir dizi revizyonist-oportünistin bizi inandırmaya çalıştığı gibi, demokrasinin faşizme karşı zaferi vb. değildir. Çünkü özde değişen birşey yoktur. Ve bu yasakların delinmesi, halk yığınlarının mücadelesi sonucu da değildir.

Bu referandum aynı zamanda, Türkiye'de hakim sınıfların 12 Eylül rejiminin özüne dokunmadan, şekilde birtakım değişiklikler yapmaya hazır olduklarının göstergesidir.

Ve bu referandum, hakim sınıfların çeşitli siyasi temsilcileri arasındaki iktidar dalaşının iyice kızıştığının da bir ifadesidir.

"Evet" propagandacılarının sahtekarlıkları

Yasakların kaldırılmasına, Anayasa'nın geçici dördüncü maddesinin kaldırılmasına "evet" kampanyasının başını DYP, herşeyden önce de Demirel çekiyor.

Bunlar yasakların "insan haklarına aykırı" olduğunu, "demokrasi ayıbı" olduğunu, "suçsuz ceza" olduğunu; burada yasakların sözkonusu eski siyasetçilere değil, tüm halka olduğunu; sorunun demokrasi ilkelerinin savunulup savunulmaması olduğunu vb. söyleyerek, "demokrasi ve insan haklarının savunucusu" pozlarda gürültülü bir kampanya yürütüyorlar. "Evet" demenin demokrasi gereği olduğunu söylüyorlar.

Türkiye'de geçici dördüncü maddenin

demokrasi ayıbı olduğunu söylemek; sanki tek ayıp ve en önemli ayıplardan biri bu imiş gibi göstermek, sahtekarlığın en büyüklerinden biridir.

Eğer demokrasi ayıbı ise; 1982 Anayasası ve ona dayanılarak da bugün Türkiye'de uygulanan, bir bütün olarak "ayıp" tan oluşmaktadır.

Geçmişte de durum pek değişik değildi. Ve eğer ayıp olmayan birşeyler oluyordu ise, bu kanunlara rağmen, demokratik haklar mücadele içinde zorla kullanılarak oluyordu.

1982 Anayasası, gerçekte, geçici dördüncü madde ve belki bir-iki çok sivri maddeleri dışında, Demirel faşistinin istediği anayasanın, uğrunda mücadele ettiği anayasanın ta kendisidir. O yüzden onun yalnızca dördüncü maddeyi çekip çıkarmasının, bunu "demokrasi ayıbı" göstermesinin mantığı vardır.

Demirel, kendisi iktidara gelip, faşizmi kendisi uygulayabilmek için, kendine konmuş olan yasağın —pratikte delmiş olduğu yasağın— zamanından önce resmen de kaldırılması için halktan destek istiyor. Ve demagojik bir biçimde yığınların demokrasi isteklerini, kendi iktidar dalaşının kaldıracı olarak kullanmak istiyor.

Demirel gibi tescilli bir faşistin "demokrasi" mücadelesinin ne kadar ciddi olduğunu bütün sınıf bilinçli işçiler değerlendirebilecek durumda olduğu için, bunun üzerinde daha fazla zaman kaybetmeye değmez.

"Evet"in bu açık sahtekarca propagandacıları yanında, bir de "ilke açısından" savunucuları var. Bu konuda da başı Rus sosyal-emperyalizminin uşağı T"K"P çekiyor.

T"K"P'li revizyonistler, daha referandum kararı parlamentodan çıkmadan, aynı Demirel gibi, —ne de olsa geniş cephe siyaseti yapıyorlar!— evet propagandasına başladılar. "Çoğunluğun, Azınlığın, Bireyin Hakları" başlıklı bir yorum yazısında şöyle diyorlar:

> "... yasalar önünde herkesin eşit olması ilkesinin, tüm insan uygarlığının hukuk alanındaki büyük ve kutsal dokunulmaz ve tartışılmaz bir kazanımı olduğunu belirtmek büyük önem taşıyor.
>
> Şimdi tartışılan tam da bu ilkedir. TC yurttaşlarından bazılarının herkese tanınan kimi haklardan ve özgürlüklerden yoksun edilip edilmeyeceği, halkoyuna sunulmak isteniyor. Bu, çoğunluk iradesini kötüye kullanmanın, oy verme kurumunu demagojiye alet etmenin en çirkin, kabul edilemez bir örneğidir.
> ...
>
> Şurası açık: Yasaklı olan politikacıları ya da yasaklı olan TKP gibi sol partileri hükümete getirme ya da getirmeme hakkı tartışmasız şekilde çoğunluğun hakkıdır. Biz, şimdi, şöyle diyoruz: Yasaklar kalksın, ve halk kimin hükümete geleceğini bizzat kendisi, özgür iradesiyle karar versin...
>
> Özetle, antidemokratik anayasayla bazı politika adamlarının ellerinden alınan hak ve özgürlükleri ile ilgili tartışma, ülkemizde artık evrensel hale gelmiş, en temel demokrasi kurallarının ve değerlerinin henüz ne denli zayıf temellere sahip olduğunu bir kere daha gözler önüne serdi. Açıktır ki, herkesin üzerinde anlaştığı bir demokratik değerler, kurallar, davranış biçimleri sistemi oluşturmak, yeni bir "politik kültür"ün yaratılması, kökleşmesi için çalışmak, dar sınıf çıkarlarının üzerine yükselmeyi başaran tüm TC yurttaşlarının ortak davasıdır." (15 Mayıs 1987, "Atılım", sayı 200)

İşte T"K"P'nin ilkesel savunusu da budur!

T"K"P'li karşı-devrimci revizyonistler de ilke olarak Demirellerin, Ecevitlerin kabul ettiği, ve 12 Eylül faşist cuntacılarının çizdiği sınırlar içinde —yalnız kurallara uygun— oynamaktan yanadır. Onlar için artık "proletarya diktatörlüğü" vb. en azından propaganda —lafta bile! — hedefi olmaktan çoktan çıkmıştır.

Çoğunluk kimin iktidara geleceğine — tabii parlamenter seçimler yolu ile— karar verme hakkına sahiptir.

Yeni bir "politik kültür" yaratmak gereklidir. Ve bunun için "dar sınıf çıkarları" (mesela proletaryanın çıkarları gibi!) üzerine yükselmeyi başaran bütün vatandaşlar ortak dava uğruna birleşmelidir. Nerede mi' Tabii Demirel-Ecevit vb.lerinin politik yasaklarının kalkmasına evet demekte!!!

Haksızlık etmeyelim! T"K"P'li karşı-devrimciler; insan hakları ile bağdaşmayan otoritarizmin işlediği suçların yalnızca Demirel ve Ecevit gibilerine yasak koymadığını; bunların bu suçların küçük bir bölümü olduğunu; ve fakat yine de "ilke olarak" bunlara karşı çıkmak gerektiğini savunuyor.

Ama Demirel ve Ecevit de bugün o kadarını savunuyorlar! Onlar da hatta hatta

işçilerin haklarını bile!!! savunuyorlar. Ecevit bağır bağır, kendine konan yasağın hiç mi hiç önemli olmadığını açıklıyor. Asıl meselenin yığınlara konan yasaklar olduğunu söylüyor. Demirel "kendisi için birşey istiyorsa namert" olduğunu söylüyor vb. vb.

T"K"P'nin ince "aşamalı" bilinçlendirme, ve aşamalı iktidara yürüme taktiklerinin tabii sonucu olan bu güya ilkeli tavır; gerçekte T"K"P'nin her zaman yaptığı gibi, "kötülerin içinde daha iyi görünen lehinde" tercih yapma, ve yapmaya zorlama; katiyen hakim sınıfların çizdiği sınırlar dışına çıkmama tavrıdır. Sonuç olarak hakim sınıfların iktidar dalaşında şu ya da bu yanın kuyruğuna takılmak pratik anlamına gelir.

"Hayır"cıların sahtekarlıkları

Bugün açık seçik şu veya bu siyasetçiye konmuş olan siyaset yasağını savunmak, hem de demokrasi savunuculuğu adına bunu yapmak —yasak konan açıkça demokrasi düşmanı, faşist vb. değilse, öyle ilan edilmemişse, ki somut durum böyle değil— çok zordur.

Bu zorluk olduğu için, "hayır"cıların büyük çoğunluğu, açıkça hayır çağrısı —şimdilik— yapmıyor. Bunun yerine, "12 Eylül öncesine dönmek istiyor musunuz?" soruları ile; "Benim milletim leb demeden leblebiyi anlar" özdeyişleri ile "siyaset" yapılıp, yığınlar "hayır"a yanlandırılmaya çalışılıyor.

Bu konuda "hayır"cılar da "evet"çiler gibi sahtekardırlar. Önce ne istediklerini açıkça ortaya koymadıkları için sahtekardırlar. İkinci olarak, hem demokrasi savunuculuğu yapmak, hem de böyle yasakları doğrudan ya da dolaylı savunmak abestir.

12 Eylül öncesi sorununa gelince: 12 Eylül öncesinin sorumluları dün olduğu gibi bugün de iktidardadır. 12 Eylül ile Türkiye'de iktidarın sınıfsal yapısında bir değişiklik olmamıştır. Emperyalizmin uşağı hakim sınıflardır iktidarda olan. Değişen, onların siyasi sözcüleridir, o kadar. Hakim sınıfların çıkarlarını yeterince iyi savunmadıkları görülenler gitmiş-gönderilmiş, daha iyi savunanlar-savunacakları düşünülenler gelmiş-getirilmiştir.

Bu anlamda da 12 Eylül öncesi ve sonrasına atıflar, hakim sınıfların şu veya bu temsilcisi açısından sahtekarlıktır. Kaldı ki, 12 Eylül öncesi mi / sonrası mı şeklinde bir tercih, halk yığınları için gerçek bir tercih değildir.

Ne 12 Eylül öncesi / Ne 12 Eylül sonrası...

Halk yığınları için gerçek tercih, işçilerin-köylülerin kendi iktidarıdır!

Hakim sınıfların faşist iktidarlarının şu veya bu tonda, şu veya bu biçimde olanı değil!

Kısacası, bugünkü REFERANDUM, HAKİM SINIFLARIN ÇEŞİTLİ SİYASİ TEMSİLCİLERİ ARASINDAKİ İKTİDAR DALAŞINDA HALK YIĞINLARINI KULLANMANIN ARACI OLAN BİR SAHTEKARLIKTIR!

REFERANDUMDA NE EVET NE HAYIR!

REFERANDUM SAHTEKARLIĞININ KENDİSİNE HAYIR!

*

Bizim bu tavrımızın "demokrasi"yi savunmayan bir tavır olduğunu söyleyecek olanlara bizim cevabımız şudur:

Türkiye'de demokrasi, Demirel'in, Ecevit'in vb.nin —pratikte ortadan kalkmış olan— siyaset yasağına evet ya da hayır demekle belirlenmez!

Bunu Türkiye'de demokrasinin savunulması ya da savunulmamasının esas kıstası imiş gibi öne sürenler, faşist hakim sınıfların kendisidir. Bırakalım kendileri çalıp, kendileri oynasın!

Biz Türkiye'de gerçekten demokrasi istiyoruz...

Türkiye'de demokrasi isteyen:
- Her türlü emperyalizme karşı olmak, tutarlı anti-emperyalist tavır takınmak zorundadır. Hem emperyalizmden yana, hem demokrasiden yana olmak mümkün değildir.
- Tüm ezilenlerin örgütlenme özgürlüğünden yana olmak, bu alandaki her türlü sınırlamalara, kısıtlamalara karşı olmak zorundadır.
- Grev hakkına konmuş olan her türlü yasaklara, kısıtlamalara karşı olmak zorundadır.
- Lokavta karşı olmak zorundadır.
- Sendikal örgütlenmeye konan her türlü sınırlamalara karşı olmak zorundadır.
- Toprak ağalığının, toprak köleliğinin yokedilmesinden yana olmak zorundadır.
- Kürt ulusunun ayrılma hakkından, tüm ezilen milliyetlere tam hak eşitliğinden yana olmak zorundadır.
- Kıbrıs'ın Kuzeyinden işgalci faşist Türk ordusunun derhal geri çekilmesinden yana olmak zorundadır.
- Kadın-erkek arasında tam hak eşitliğinin sağlanmasından yana olmak zorundadır.
- Tüm devrimci tutukluların derhal salıverilmesinden yana olmak zorundadır.
- İşkenceye son verilmesinden, işkenceci-

lerin en ağır şekilde cezalandırılmasından yana olmak zorundadır. Vb. vb.

Bütün bunların olmadığı yerde, hakim sınıfların bir bölüm siyasi temsilcisine konmuş yasaklarla demokrasiyi ölçmeye kalkmak en büyük sahtekarlıktır.

Bu sahtekarlığı gerek "hayır"cılar, gerek "evet"çiler —daha çok da sonuncular— yapmaktadır.

Ve bu bağıntıda Türk-İş'in tavrı, işçi sınıfı açısından ibret vericidir. Bugün işçi sınıfının örgütlü bölümünün büyük kısmını içinde barındıran bu sendika teşkilatının başındaki faşist-sarı-reformist sendika ağaları, oybirliği ile işçileri bu referandum sahtekarlığına katılmaya ve evet oyu vermeye çağırıyor.

Onlara göre, "evet" oyu için şu 9 neden varmış:

"1. Temel insan haklarının korunması
2. İşçi hakları önündeki engellerin kaldırılması
3. Sosyal hukuk devletinin tesisinin temini
4. Bir avuç sermayedarın siyaset üzerindeki tekelinin kırılması
5. Vurgun ve sömürü düzeninin sona ermesi
6. Halk oylarının kamplaşmalarda araç olarak kullanılması
7. Atatürk ilke ve devrimlerinin yaşatılması
8. Demokrasinin yozlaştırılmaması
9. Bozuk ekonomik düzenin korunması"
(6 Temmuz 1987, Tercüman)

Bizim işçilere diyeceğimiz şudur:

Türk-İş'li sarı, reformist, faşist sendika ağaları, az görülen bir birlik ve beraberlik içinde, sizleri bir kez daha hakim sınıflar arası bir dalaşta iki yandan birinin yanında taraf tutmaya çağırıyor! Bu onların sınıf niteliğine uygundur. Ama işçi sınıfının çıkarlarına terstir.

Demokrasi, işçi sınıfının sosyalizme ilerlemek için hava gibi, bu gibi ihtiyaç duyduğu birşeydir. Ama işçi sınıfına demokrasinin sahtesi değil, gerçeği gereklidir. Bu ise Türkiye'de ancak ve yalnız devrim ile, işçi sınıfının önderliğinde; işçi-köylü temel ittifakına dayanılarak gerçekleştirilecek Demokratik Halk Devrimi ile kazanılabilir, ve mutlaka kazanılacaktır.

REFERANDUM SAHTEKARLIĞINA HAYIR!
GERÇEK DEMOKRASİ MÜCADELESİ İÇİN...
İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ MÜCADELESİ İÇİN...
Ö R G Ü T L E N İ N !

Klasiklerimizden Öğrenelim!

36. sayımızda Lenin'den, özellikle azınlık hakları bağıntısında yürütülen tartışma açısından önemli gördüğümüz iki belge ile, Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi III. Kongresinde kabul edilen tüzüğü yayınlamıştık.

Aynı tartışma bağıntısında bu sayımızda yine Lenin'den, III. Kongre sonrasında kaleme alınmış olan "III. Kongre" başlıklı yazıyı yayınlıyoruz.

Yazı, geçen sayıda yayınladığımız "Rapor" ile birlikte, Lenin'in Üçüncü Kongreyi; kongre kararlarını nasıl değerlendirdiğini gösterir önemli bir belgedir.

Yayınladığımız bu yazı daha önce Türkçede "İlk Bolşevik Kongresi" adlı derlemede yayınlanmış olan bir yazıdır. Ama sözkonusu derlemedeki çeviri işe yaramaz bir çeviri olduğu için, tarafımızdan yeniden çevrilmiştir.

V.I.LENIN

III. KONGRE

RSDİP içindeki, Üçüncü Kongre için yapılan uzun ve inatçı mücadele en sonunda bitti; Üçüncü Kongre toplandı. Tüm çalışmaları hakkında ayrıntılı bir değerlendirme, kongre tutanakları yayınlandıktan sonra yapılabilecektir. Şimdi, yayınlanan "rapora" ve kongre delegelerinin kanaatlerine dayanarak, Üçüncü Kongre'nin kararlarında ifadesini bulan, Parti gelişiminin esaslı dönüm noktalarına değinmek istiyoruz.

Üçüncü Kongre'nin arifesinde, Rusya'daki, sınıf bilincine sahip proletaryanın Partisi'ni üç ana sorun beklemekteydi. İlk olarak, Parti bunalımı sorunu. İkinci ve daha önemli olarak, Parti'nin genel örgütlenme biçimi sorunu. Üçüncü ve ana sorun, şu andaki devrimci dönemle ilgili taktiklerimiz. Önemsizinden önemlisine doğru, bu üç sorunun nasıl çözülmüş olduğunu değerlendirelim.

Parti bunalımı, yalnızca kongrenin toplanmasıyla kendiliğinden çözümlendi. Herkesin bildiği gibi, bunalımın ana nedeni, İkinci Kongre'deki Azınlığın, Çoğunluğa boyun eğmeyi inatla reddetmesidir. III. Parti Kongresi'nin toplanması çok geciktiğinden ve çoğunluk mümkün olduğunca çabuk bir olumsuz durumdan doğrudan bir çıkış yolu bulmak için en büyük çabaları harcarken yüseysel ve göstermelik bir birlik görünümü altında gerçekten de partide bir bölünme, gizlenmiş ve el altından bir bölünme mevcut olduğundan, bu bunalım çok açı ve uzun vadeli olmuştur. Kongre bu çıkış yolunu, Azınlığa açıkça Çoğunluğun kararlarını kabul edip etmediğini sorarak sağlamıştır. Yani, ya gerçek anlamda Parti birliği yeniden kurulacak, ya da resmen ve baştan başa bozulacaktır. Azınlık ikinci yolu, bölünmeyi seçti. Parti Konseyinin tam yetkili parti örgütleri çoğunluğunun kesinlikle ifade edilen iradesini hiçe sayarak Parti Kongresine katılmayı reddetmesi Azınlığın tamamının Kongre'ye gelmeyi reddetmesi "Rapor" da da belirtilmiş olduğu gibi bölünmeye giden son adımdı. Kongrenin, raporda kesin olarak belgelenen biçimsel resmi geçerliliği ile burada uğraşmayacağız. Parti Tüzüğü uyarınca Konsey tarafından toplanmayan bir Kongre'nin yasal bakımdan geçersiz olduğu iddiası, Parti bunalımının tüm geçmişi değerlendirildiğinde, ciddiye alınması çok zor olan bir iddiadır. Parti örgütünün genel ilkeleri konusunda bir fikri olan herkese göre açıktır ki, alt düzeyde bir organın disiplinine boyun eğme, daha yüksek bir organın disiplinine boyun eğme koşuluna bağlıdır; konseye karşı boyun eğme, konseyin kendi ilkelerine, yani komitelere ve onların bütünlüğüne, Parti kongresine uymasına bağlıdır. İşin bu ABC'sini kabul etmeyen kişi, görev verilmiş kişilerin kendilerine görev verenlere karşı sorumlu ve hesap vermekle yükümlü değil, tam tersi olduğu saçmasapan sonucuna kaçınılmaz olarak varacaktır. Fakat tekrarlıyoruz: Bu sorunla daha fazla uğraşmaya değmez, bir yandan, yalnızca sorunu kavramak istemeyenler bunu kavramadıklarından ve diğer yandan, tamamlamış bir bölünmeden sonra, bölünmüş taraflar arasında formaliteler üzerine kavga etmek, son derece kuru ve amaçsız bir safsata olacağından değmez. Azınlık Parti'den ayrılmıştır, bu tamamlanmış bir olgudur. Parti Kongresinin kararları ve daha çok ta tutanaklar, muhtemelen azınlığın bir bölümünü, fiziki baskı vb. konusunda anlatılan çeşitli masalların ne kadar aptalca şeyler olduğuna ikna edecek, yeni tüzükte azınlığın haklarının tümüyle güvenceye alındığına ikna edecek, onları bölünmenin zararları konusunda ikna edecek ve azınlığın bu bölümü Partiye gelecektir. Diğer bölüm bir süre için Parti Kongresini tanımayı reddetmede direnebilir. Bu bölüme gelince, içerde kendi kuralları ve taktikleriyle ayrı bir örgüt kurmak için zaman kaybetmeyeceklerini ümit edebiliriz. Bu ne kadar çabuk olursa, tek tek kişiler için, geniş parti işçisi kitlesi için bölünmenin nedenleri ve bunu nasıl değerlendireceği hakkında açıklığa kavuşmak kolaylaşacak, yerel çalışmanın ihtiyaçlarına göre, parti ve bölünen örgütler arasında pratik anlaşmaların gerçekleştirilmesi kolaylaşacak ve nihayet parti birliğinin gelecekte kaçınılmaz olan yeniden kurulmasının yolu, daha hızlı görülebilecektir.

Şimdi, ikinci soruna, Parti'nin genel örgütlenme ölçülerine geçelim. Üçüncü Parti Kongresi, bu normları oldukça köklü biçimde değiştirdi ve bu arada tüm parti tüzüğünü gözden geçirdi. Yeniden gözden geçirme, üç ana noktayı etkiledi: a) Tüzüğün birinci maddesinin değiştirilmesi, b) Merkez Komite'nin haklarının kesin olarak tanımlanması ve özyönetim alanının genişletilmesi ile komitelerin özyönetimi, c) Tek bir merkezin kurulması. Tüzüğün meşhur birinci maddesine gelince bu, Parti yazınlarında yeterince açığa kavuşturulmuştur. İlke olarak Martov'un üstü kapalı formü-

lünün savunulmasının yanlışlığı, kesin olarak ortaya kondu. Kautsky'nin bu formülasyonu ilkesel kaygılarla değil, Rusya'daki gizlilik koşulları bakımından uygun olduğu noktasından savunması, başarıya ulaşmadı ve ulaşamazdı da. Rusya'da çalışmış herkes böyle çarelerin var olmadığını çok iyi bilir. Şimdi tek şey, tüzüğün yeni birinci maddesinin uygulamasında Parti'nin kollektif çalışmasının ilk sonuçlarını beklemektir. Bu uygulama için şu anda çok fazla çalışma yapılması gerektiğini önemle belirtmekteyiz."Parti örgütlerinden birinin denetimi altında" — herhangi birinin kendi kendisini parti üyesi ilan etmesi, bu konuda çalışma yapmaya hiç gerek yoktur, çünkü bu formül boş bir yankıdır ve İkinciyle Üçüncü Kongreler arasında da boş bir yankı olarak kalmıştır. En dar ve gizli olanlardan, mümkün olduğunca geniş ve mümkün olduğunca az gizli olanlara kadar en çeşitli parti örgütlerinden oluşan geniş bir ağ yaratmak için, inatçı, uzun ve becerikli bir örgütsel çalışma gereklidir, bu çalışma şimdi Merkez Komitemize ve daha da fazla yerel komitelerimize düşmektedir. Çok sayıda örgütün parti örgütü olarak onaylanması ve bu arada gereksiz savsaklamalar ve gereksiz kusur bulmaktan kaçınmak zorunda olanlar, tam da komiteler olacaktır; tam da, işçiler arasında mümkün olduğunca çeşitli türlerde işçi örgütleri kurma, bunların partiye katılması gerektiği düşüncesini sürekli ve hiç durmadan propaganda edeceklerdir. Burada bu ilginç sorun ile daha fazla ilgilenmemekteyiz. Ancak şunu da belirtmeliyiz ki devrimci dönem, Sosyal-Demokrasi ile diğer bütün demokrat partilerin arasına keskin bir sınır çizmeyi özellikle gerekli kılmaktadır. Fakat Parti örgütlerinin sayısını artırmak ve aralarındaki bağları güçlendirmek için çabalar desteklenmedikçe bu sınırı çizmek düşünülemez. Kongre tarafından kararlaştırılan onbeş günlük raporlar, diğer şeylerin yanında bu bağları güçlendirmeye de yardım edecektir. Ümit edelim ki bu gerçekleşmemiş bir istek olarak kalmasın; pratikçiler, bu sırada derhal kırtasiyecilik ve bürokratizmin bütün korkunçluklarını akıllarına getirmesinler, ancak önce biraz alışkanlık kazansınlar, örneğin sadece her parti örgütünün üye sayısını, hatta en küçük, merkezden en uzak olanların bile, bildirsinler.Atasözü "ilk adım en zor adımdır" der, fakat daha ilerde düzenli örgüt bağlantıları kurma alışkanlığı oluşturmanın ne kadar büyük önemi olduğunu anlayacaklardır.

Tek merkez sorunuyla uzun uzadıya uğraşmayacağız. Üçüncü Kongre İkinci Kongre'nin kabul ettiği kadar büyük bir çoğunlukla "çift merkezciliği" reddetti. Parti'nin geçmişini dikkatle izleyenler, nedenleri kolayca anlayacaklardır. Kongreler çok yeni şeyler yaratmakla değil, daha çok zaten hazır sonuçları yerleştirmekle uğraşırlar.İkinci Kongrede Yazı Kurulu sağlam bir dayanak noktasıydı, ve ağırlık ona verilmişti. Rusya'daki yoldaşların yurt dışındaki yoldaşlar üzerinde ağırlığa sahip olmaları gerektiği sorunu, Partinin o günkü gelişme aşamasında henüz problemli görünüyordu. İkinci Parti Kongresinden sonra tam da yurt dışına yerleşmiş olan Yazı Kurulu daha az tutarlı olduğunu ortaya koydu. Buna karşılık Partitam da Rusya'da gelişmiş, kesinlikle ve önemli ölçüde gelişmişti. Bu koşullar altında, Parti Merkez Organı Yazı Kurulunun Merkez Komitesi tarafından atanması Parti işçileri kitlesi tarafından benimsenmek zorundaydı.

Nihayet Merkez Komitesi ve yerel komitelerin hakları ve ideolojik mücadeleyle yıkıcı kavga arasına mümkün olduğunca kesin bir sınır çekme çabaları, işte bütün bunlar da II. Parti Kongresinden sonraki olayların tüm gidişatının sonucudur. Biz burada uyumlu ve sistemli bir "Parti deneyi birikimine" sahibiz.Plehanov ve Lenin'in 6 Ekim 1903(1) tarihli, keyfi bozulmuş redaktörlere mektupları, dargın unsurlarla farklı görüşlere sahip unsurlar arasında

bir ayırım yapma çabası içinde yazılmıştı. Merkez Komitesinin 25 Kasım 1903 tarihli ültimatomu da, bir gurup yazar tarafından yapılmış biçimsel bir öneri biçiminde, benzeri bir denemedir. 1904 Ocak (2) sonunda, Merkez Komitesi'nin konseydeki temsilcileri tarafından yayınlanan açıklama da, bütün Partiyi mücadelenin ideolojik şekilleriyle boykot vb. arasında ayırım yapmaya çağırı girişimidir.26 Mayıs 1904 (3) tarihli, Lenin'in Rusya'daki Merkez Komitesi üyelerine yazdığı mektup, Azınlığın haklarının her biçimde güvence altına alınmasının gerekliliğinin kabulüdür. Yirmiikiler'in ünlü bildirisinde (1904 sonbaharı) daha açık, ayrıntılı ve koşulsuz biçimde, benzeri bir kabullenmedir. Tümüyle doğaldır ki III. Kongre de, "kuşatma durumunun aldatıcı tablosunu yıkan, biçimsel kararlarla kesin olarak yıkmış olan" bu yolu izledi. Bu resmi kararlar yani Parti tüzüğündeki değişikliklerin ne olduğu "tüzükte" ve raporda görülebilir; bu nedenle biz bunları tekrar etmeyeceğiz. Yalnızca iki şeyden söz edeceğiz. İlk olarak, ümit edilmelidir ki, yazıların yayınlanma hakkının güvence altına alınması ve komitelerin, "görevden çıkarılmaya" karşı korunması; ayrılan, ulusal sosyal demokrat örgütlerin Parti'ye geri dönmelerini kolaylaştıracaktır. İkincisi, bir komitenin, kişilerinin dokunulmazlığı sağlama alınırken, bu dokunulmazlığın kötüye kullanılabileceği, yani tamamen işe yaramaz bir komitede "görevden alınamazlığın" yersiz olduğu gözönünde bulundurulmalıdır. Yani Parti tüzüğünün 9. maddesi böyle ortaya çıkmıştır; bu madde, bir komitenin dağıtılma sebeplerinin koşullarını tespit etmekte, yani o bölgedeki parti örgütlerine üye işçilerin üçte ikisinin talebiyle bir komitenin dağıtılabileceğini belirlemektedir. Bu kuralın ne derecede pratik olup olmadığına karar vermek için deneylerin sonuçlarını beklemek istiyoruz.

En sonunda Parti Kongresindeki tartışmaların en son ve en önemli unsuruna, parti taktiğinin belirlenmesine geçerken, tek tek kararları saymanın ve içeriklerini ayrıntılı olarak kontrol etmenin yerinin burası olmadığını belirtelim. En önemli kararları ele alan özel mahalelerde bunu yapmaya fırsat bulacağız belki. Ancak burada sözkonusu olan, Parti Kongresi'nin açıklığa kavuşturmak zorunda kaldığı genel politik durumu ortaya koymaktır. Başlamış bulunan Rus devriminin akışı ve gidişatı, iki türlü olabilir. Belki de herşeye rağmen Çarlık Hükümeti, minicik tavizler vererek ya da herhangi bir "Şipov" Anayasası için güvence vererek, içinde bulunduğu demir çemberden kurtulmayı başarabilir. Böyle bir gidişat pek olası değildir, fakat otokrasinin uluslararası durumu, örneğin nispeten uygun bir barış durumunda düzelecek olursa, eğer burjuvazinin özgürlük davasına ihaneti çarçabuk egemenlere uzlaşma biçiminde gerçekleşecek olursa, eğer kaçınılmaz devrimci patlama ya da patlamalar, halkın bir yenilgisiyle son bulacak ulursa — o zaman işler buna varabilir. O zaman biz Sosyal-Demokratları ve tüm sınıf bilinçli poletaryayı bekleyen, uzun, karanlık bir gündelik yaşamdır: Burjuvazinin sınıf olarak korkunç sözde anayasacı egemenliği, işçilerin politik öz faaliyetlerinin akla gelebilecek her biçimde bastırılması, yeni koşullar altında yavaş ekonomik gelişme. Devrimin sonucu ne olursa olsun, biz elbette ki cesaretimizi yitirmeyeceğiz, işçi partisinin bağımsız örgütünü genişletmek ve sağlamlaştırmak, proletaryayı siyasi bakımdan yeni mücadele için eğitmek yolunda koşullardaki her değişmeden yararlanacağız. Parti Kongresi diğerlerinin yanısıra bu görevi de RSDİP'nin açıkça ortaya çıkması kararında gözönünde bulundurmuştur.

Devrimin mümkün ve daha olası gidişatı diğeridir, yani "Rapor" da (4) sözü edilen "işçi sınıfının başında bulunduğu demokrasinin tam zaferidir. Bu sonuca ulaşmak için, ilk sonuca yolaçacak

tüm koşulları devre dışı bırakmak için elimizden gelen herşeyi yapacağımızı söylemeye bile gerek yok. Ve objektif tarihsel koşullar, Rus devrimi için uygun biçimde şekillenmektedir. Anlamsız ve utanç verici savaş, Çarlık Hükümeti'nin boynundaki öldürücü ilmeği giderek daraltmakta ve militarizmin devrimci bir şekilde yokedilmesi için, düzenli ordu yerine halkın silahlandırılmasının geniş bir propagandasının yapılabilmesi için, bu önlem halk kitlelerinin sempatisine sahip olduğundan, onun hızla hayata geçirilmesi için olağanüstü elverişli bir durum yaratmaktadır. Mutlakiyetin uzun ve kısıtlamasız egemenliği, halkta şimdiye kadar varolmamış bir devrimci enerji birikimine yolaçmıştır: Muazzam işçi hareketinin yanısıra, köylülerin ayaklanması da gelişmekte ve yayılmaktadır, küçük-burjuva demokrasisi —öncelikle serbest meslek temsilcileri— toparlanmaktadırlar. Tarihin cilvesi otokrasiyi, bizzat ona dost toplumsal güçlerin, örneğin din adamlarının bile, kısmen ona karşı örgütlenmeleri ve bu arada polis bürokrasisinin sınırlarını havaya uçurmaları ya da onu genişletmek zorunda bırakmalarıyla cezalandırıyor. Din adamları kaynamaktalar, yeni yaşam biçimleri için çabalıyorlar, rahipler işin içine giriyor, hıristiyan sosyalistler ve hıristiyan demokratlar ortaya çıkıyor, "farklı inançta olanlar", tarikatçılar vb. arasında öfke egemen; bütün bunlar en fazla devrimin işine yarıyor ve kilisenin devletten tam olarak ayrılması konusunda ajitasyon yapmak için son derece uygun bir ortam yaratıyor. Devrimin gönüllü ya da gönülsüz, bilinçli ya da bilinçsiz yandaşlarının sayısı, gözle görülür biçimde artıyor ve büyüyor. Halkın otokrasi üzerinde zaferi olasılığı fazlalaşıyor.

Bu zafer, ancak proletaryanın güçlerinin kahramanca seferber olmasıyla mümkündür. Zafer Sosyal-Demokrasiden, demokratik alt üst oluş çağında tarihin hiçbir zaman ve hiçbir yerde istemediği taleplerde bulunuyor. Bizim önümüzde duran, yavaş bir hazırlık çalışmasının alışılmış yolları değildir, ancak muazzam, yüce ayaklanma örgütleme görevleri, proletaryanın devrimci güçlerini yoğunlaştırma, onu tüm devrimci halk güçleriyle birleştirme ve silahlı saldırı ve bir geçici devrimci hükümet örgütleme görevleridir. Şimdi herkesin bilgilenmesi için yayınlanmış olan kararlarda, III. Parti Kongresi bu yeni görevleri dikkate almaya ve sınıf bilinçli proletarya örgütlerine uygun direktifleri vermeye çalışmıştır.

Rusya, halkın tüm ilerici güçlerinin otorasiye karşı yüzyıllar süren mücadelesinin sonucuna yaklaşmaktadır. Artık hiç kimse, bu mücadeleye proletaryanın en aktif biçimde katılacağından ve tam da onun katılımının Rusya'da devrimin sonucunu belirleyeceğinden kuşku duymuyor. Şimdi biz Sosyal-Demokratlar, en devrimci sınıfa layık temsilciler ve önderler olduğumuzu göstermeli, ona (proletaryaya— Ç.N.) mümkün olan en büyük özgürlüğü —sosyalizme muzaffer ilerlemenin ön adımını— savaşarak kazanmasında yardım etmeliyiz.

"Proletari", Sayı 1,
27 (14) Mayıs 1905

"Proletari"deki metne uygundur

(Lenin, Toplu Eserler, Cilt 8, s. 440-447)

Dipnotlar:

(1) Bkz. Lenin, Toplu Eserler, Cilt 7, s. 356-357 Almanca /Yay.

(2) Bkz. Lenin, Toplu Eserler, Cilt 7, s. 139-141 Almanca /Yay.

(3) Bkz. Lenin, Toplu Eserler, Cilt 7, s. 431-434 Almanca /Yay.

(4) Bu cilde bakınız s. 436 /Yayıncı

Enternasyonal Komünist Hareketi Yeniden İnşa Mücadelesi:

TKP-ML(B)'YE BİR CEVAP

İşçilerin Tribünü tarafından (ABD Bolşevik Ligası)

Ekim Devriminin 65. yıldönümünde (1982), TKP/ML(B), International Correspondence'ın bu kutlamaya katılma davetine cevap verdi. TKP/ML(B)'nin "Marksist-Leninist İlkeler Temelinde Marksist-Leninist Hareketin Birliği İçin" adlı yazısı, International Correspondence sayı 6'da yayınlandı.

Bizler, Ekim Devriminin 65. yıldönümünü örgütleyen diğer örgütlerle birlikte, TKP/ML(B)'nin katılımını memnunlukla karşıladık. Sunulan bu yazı temelinde ve aynı zamanda TKP/ML(B)'nin siyasi çizgisi hakkındaki sınırlı bilgimiz temelinde, TKP/ML(B) ile aramızda aşağıdaki şu birlik noktalarını tespit ediyoruz: Bizler, uluslararası komünist hareketi yeniden inşa etmek gerektiği noktasında; bugün uluslararası komünist hareket içinde derin bir ideolojik, siyasi ve örgütsel bunalım olduğu noktasında; Kruşçevizm, sosyal-şövenizm, sosyal-demokrasi, troçkizm ve merkezcilikle ayrım çizgileri çekmek gerektiği noktasında; ayrım çizgileri çekmek ve uluslararası komünist hareketi birleştirecek bir program çıkarmak için açık polemik yürütülmesi gerektiği noktasında; dünyanın çeşitli ülkelerinde yeni Bolşevik Partilerin inşasının bir gereklilik olduğu noktasında ve Marksist-Leninist ilkelerin sıkı bir şekilde savunulmasına bağlı kalmamız gerektiği noktasında hemfikiriz. Ne var ki bunlar, çeşitli devrimci komünistlerin bağlı kalabileceği genel birlik noktalarıdır. TKP/ML(B), sunduğu yazısında, bir Komünist Enternasyonali yeniden inşa etme sürecine katkıda bulunmaya çabalayan genç Bolşevik akım ile arasındaki çeşitli ayrılık noktalarını ele alıyor.

İdeolojik olarak TKP/ML(B), Mao Zedung ve Enver Hoca'nın Kruşçevcilerden kopuşta oynadıkları rolü değerlendirmede bizden ayrılmaktadır. Onlar, Mao ve Hoca'nın oynadığı rolü genelde destekliyorlar; biz ise, onların revizyonizme muhalefetini merkezci bir muhalefet olarak değerlendiriyoruz. Onlar, Stalin'in ölümünden sonraki devrimci harekete bizim "inkarcı" bir yaklaşımımız olduğunu iddia ediyorlar.

Siyasi olarak onlar, emperyalist dünya savaşının kaçınılmazlığı noktasında bizden ayrılıyorlar. Emperyalist dünya savaşının patlak vermesinden önce, merkezi sloganların neler olması gerektiği noktasında bizden ayrılıyorlar. Iskra ilkelerinin bugünkü şartlara uygulanmasının oynadığı rol üzerinde bizden ayrılıyorlar. Bir Komünist Enternasyonali yeniden oluşturma mücadelesine yaklaşımda, çeşitli örgütsel biçimler noktasında bizden ayrılıyorlar. Bir Komünist Enternasyonali yeniden oluşturmak için bugün izlenecek yol konusunda özsel olarak bizden ayrılıyorlar.

Emperyalist Dünya Savaşı Kaçınılmaz Mıdır?

Emperyalist dünya savaşının kaçınılmazlığı hakkındaki ayrılıklarla başlıyoruz; çünkü bu olgu dünya devrimci sürecini etkiledi, etkiliyor ve etkilemeye devam edecek. Bu konu ile başlıyoruz, çünkü bu içinde yaşadığımız çağın tahliline bağlıdır. İçinde yaşadığımız çağın doğru bir değerlendirmesi olmadan, dünya devrimci sürecine dünya kapitalizmine karşı başarılı sosyalist ve ulusal kurtuluş hareketleri ile önderlik etmek mümkün olmayacaktır. Genç Bolşevik akımın oluşmasıyla sonuçlanan ilk bildirge, emperyalist dünya savaşının kaçınılmazlığı ve devrimci komünistlerin bu özgül sorunu ele almak üzere biraraya gelmeleri gerekliliğine ilişkin olan "Tüm Devrimci Komünistlere Çağrı" idi. TKP/ML(B) bu çağrıyı imzalamayı reddetti, çünkü emperyalist dünya savaşının kaçınılmaz olduğunda hemfikir değildi ve savaş konusu, dünyadaki devrimci komünistleri etrafında toparlayacak yeterli bir temel değildi. Onlar, emperyalist dünya savaşının kaçınılmaz olmadığını, yalnızca emperyalist savaşların kaçınılmaz olduğunu iddia etmektedirler. Biz aynı fikirde değiliz.

Fakat bizim aynı fikirde olmamamız, salt

bizim dünya olgularını kavrayışımız üzerinde değil, aynı zamanda bu sorunda uygulanan Marksist-Leninist ilkeler üzerinde de yükseliyor. Leninizm, toplumsal devrimin öngünü olan emperyalizm çağında yaşadığımızı tanıtlamıştır. Emperyalizm çağında, dünya kapitalizmi genel bir bunalım içindedir. Emperyalizm, can çekişen, çürüyen ve asalak kapitalizmdir. Bu, dünya kapitalizminin kısmi istikrara kavuştuğu geçici dönemler olmasına rağmen, bu dönemlerin, dünya devrimci sürecinin yoğunlaşmasına, yani toplumsal devrimlere yolaçan dünya kapitalizminin genel bunalımını derinleştiren peşrev faslı olduğu demektir. Leninizme göre, dünya kapitalizminin genel bunalımının derinleşmesi evresi, emperyalist dünya savaşının yalnızca kaçınılmazlığına değil, aynı zamanda çok yakın olmasına yol açar. Lenin emperyalist savaşların kaçınılmazlığından sözederken, yalnızca bölgesel emperyalist savaşlardan değil, dünyayı yeniden paylaşmak üzere emperyalist savaşlardan da sözediyordu. Emperyalist dünya savaşının kaçınılmaz ve çok yakın olması, dünya kapitalizminin genel bunalımının derinleşmesi tahliline bağlıdır. Uluslararası Komünist Hareketin tarihinde, Buharincilerin (veya ABD/KP'de Browder) başını çektiği sağcı güçler, ve "solcu" Troçkistler (ABD'de Sosyalist İşçi Partisi başı çekiyor), emperyalizmin genel bunalımının varlığını ve bu genel bunalımın geçirdiği özgül evreleri yadsıdılar. Bu, Dünya Komünist Hareketinin programı, stratejisi ve taktiği uğruna mücadeledeki ayrılıklardan birçoğunun kaynağı idi. Görüşlerimizin nasıl Marksist-Leninst ilkeler temelinde yükseldiğini göstermek için, okuyucularımızdan bu konuda çeşitli Leninist açıklamaları burada ortaya koyuşumuzu sabırla izlemelerini rica ediyoruz.

Komünist Enternasyonal Programında şu söyleniyor: "...emperyalizm, kapitalist toplumun tüm çelişkilerini açığa çıkartır ve vurgular; sınıfsal baskıyı en uç sınırına götürür, kapitalist hükümetler arasındaki mücadeleyi keskinleştirir, tüm hakim olan ilişkiler sistemini temellerine kadar sarsan dünya çapında emperyalist savaşlara kaçınılmaz olarak neden olur ve amansızca dünya proletarya devrimine götürür."(1)

"Kapitalizmin, emperyalizm çağında keskinleşen dengesiz gelişme yasası, emperyalist güçlerin sıkı ve kalıcı uluslararası birliklerini imkansız kılar. Diğer yandan, dünya savaşlarına doğru gelişen emperyalist savaşlar vasıtasıyla, kapitalizmin merkezileşme yasası, dünya çapındaki sınırlarına —bir tek dünya tröstü— ulaşmaya çalışır. (Bu emperyalist savaşlar — ÇN) o kadar çok yıkımla elele gider ve işçi sınıfı ve sömürgelerin milyonlarca proleter ve köylülerinin omuzları üzerine öylesine ağır yükler yükler ki, kapitalizm bu hedefine ulaşmadan çok önce, proleter devrimin darbeleri altında yok olmak zorundadır." (2)

İkinci Dünya Savaşının patlak vermesinden 11 yıl önce, 1928'de, Komintern Marksizm-Leninizm temelinde, "petrol, kauçuk, pamuk, kömür ve madenler için ve pazarların ve sermaye ihracı alanlarının yeniden paylaşımı için yapılan 'barışçıl' mücadelenin acımasız bir şekilde bir dünya savaşına daha yolaçmakta olduğunu" tahlil etti. Komintern, "Emperyalist Savaşa Karşı Mücadele ve Komünistlerin Görevi" üzerine tezinde şöyle diyordu: "Sovyet sisteminin ve Çin devriminin yıkımı için, Çin üzerinde sınırsız hakimiyet için, ve bu ülkelerdeki muazzam hammadde kaynaklarının ve pazarların sahibi olmak için verilen mücadele, uluslararası sermaye için son derece önemli bir meseledir ve bu, bugün tehdit etmekte olan çok yakın yeni bir emperyalist savaş tehlikesinin temelidir.

"2. Gelmekte olan emperyalist dünya savaşı..." (3)

Bunlar, Lenin, Stalin ve Komintern'in görüşleridir. Emperyalist dünya savaşının kaçınılmazlığına ve çok yakın olmasına götüren bu dünya kapitalizminin genel bunalımının derinleşmesi tahlili, Marksizm-Leninizmin temel bir ilkesidir. "Tüm Devrimci Komünistlere Çağrı"mızda şöyle deniyordu: "Bugün... emperyalist dünya savaşı yalnızca kaçınılmaz bir manzara olmakla kalmıyor, o aynı zamanda günbegün saldırganlaşan ve savaş kışkırtan tüm emperyalistler tarafından aktif bir şekilde hazırlanıyor." (4) Öyle görünüyor ki, TKP/ML(B) bunun yanlış olduğunu ileri sürüyor. Ne var ki, bizim yayınlarımızdan ve hatta dünyanın her bir yanındaki burjuva basınındaki yazılardan, dünya emperyalizminin ekonomilerini askerileştirmekte, şövenizmi kırbaçlamakta, pasifist demagojilerini arttırmakta olduğu apaçık görülmektedir; bunların hepsi, dünyayı yeniden paylaşmak için çok yakın bir emperyalist savaşa aktif bir şekilde hazırlanmak içindir.

TKP/ML(B), "Çağrı"ya göre, "Üçüncü dünya savaşının kaçınılmaz olduğunu ve çok kısa bir süre içinde mutlaka çıkacağını", "bugünkü koşullarda böyle bir tespite karşı olduklarını" söylüyor. TKP/ML(B) emperyalist dünya savaşının kaçınılmaz ol-

madığını ispatlamak için, emperyalizmin genel bunalımının bugünkü durumunu incelemekte midir? Hayır. En azından, bizim yanlış olduğumuzu ispatlamaya çalıştığı bu polemikte bunu yapmamaktadır. TKP/ML(B) bu belgesinde, 1928 Komintern Programından yola çıkmak gerektiğini ileri sürmüştür. Biraz önce biz, bu programdan alıntılar yaptık; bu program, gayet açık bir şekilde, emperyalist dünya savaşının emperyalizmin kaçınılmaz bir özelliği olduğunu ve genel bunalımın derinleşme dönemlerinde dünya savaşının çok yakınlaştığını belirtmektedir. Bu, böyle bir açıklama yapar yapmaz dünya savaşının patlak vereceği anlamına mı gelmektedir? Bu zorunlu değildir. Bu, emperyalizmin kendi bunalımını gerçekten atlatmaya muktedir olmadığı; dolayısıyla emperyalist dünya savaşı için hazırlığın gündemin birinci yerini işgal ettiği anlamına gelir. TKP/ML(B) ise bugünkü şartlarda bunu görmemektedir. Ne var ki, bunu görmeyenlerin yalnızca onlar olmadığını eklemeliyiz. 1956 ve 1960 revizyonist Moskova Konferansları, emperyalist dünya savaşının artık kaçınılmaz olmadığı tezini ileri sürdü. Dolayısıyla onlar, dünya emperyalizmi ile barış içinde birarada yaşama, yumuşama (Detant) revizyonist dünya stratejisinin propagandasını yaptılar. Buna Mao önderliğindeki ÇKP ve Hoca önderliğindeki AEP dahildiler. Ama ne de olsa TKP/ML(B), ÇKP ve AEP'nin Kruşçevcilere karşı Marksist bir mücadele yürüttüğüne inanmaktadır. Kruşçevciler, ÇKP ve AEP, hepsi emperyalist dünya savaşının artık kaçınılmaz olmadığında hemfikirdiler. Öyle görünüyor ki, TKP/ML(B) Komintern 6. Kongresinin Programından çok, 1956 ve 1960 Moskova Deklarasyonlarıyla hemfikirdir.

Komintern 1928'de, proletaryayı emperyalist dünya savaşının kaçınılmazlığına hazırlama görevini gözardı eden Komintern seksiyonlarına karşı mücadele vermiştir. "Komünist Enternasyonal'in tüm seksiyonlarının hala muzdarip olduğu esas eksiklik, savaş tehlikesini ve kaçınılmazlığını önemsememektir... Komintern'in birçok seksiyonu, "barış", "silahsızlanma", "uluslararası arabuluculuk" yollu burjuva ve sosyal-demokrat propagandadan etkilenmektedir; savaş tehlikesinin çok yakın olması ile ilgilenmemekte ve savaştan sanki çok uzak birşeymiş gibi sözetmektedirler." (6) Biz, TKP/ML (B)'nin, emperyalizm ve savaşa ilişkin Maoist ve sosyal-pasifist görüşlerin fazlaca etkisi altında olduğunu, ve bunun sonucu olarak "savaştan sanki çok uzak birşeymiş gibi sözettiklerini" düşünüyoruz.

Dünya Savaşı Öncesinde Merkezi Sloganlar

TKP/ML(B) ile aramızda, emperyalist savaşın çıkmasından önce devrimci komünizmin hangi uygun sloganları atması gerektiği konusundaki ayrılık noktasına geldik. Onların emperyalist dünya savaşına Marksist olmayan yaklaşımları, "Çağrı"da ileri sürülen devrimci bozgunculuk sloganları ile kafalarının karışmasına yolaçmaktadır. Onlar, bizim emperyalist savaş konusunda ileri sürdüğümüz, devrimci komünistler arasında bugün merkezi sloganın "emperyalist savaşı içsavaşa dönüştür" olduğu tespitinden ayrı düşünüyorlar. "Hangi savaşı?" diye soruyorlar. Onların kafaları karışıyor ve Bolşevik akımın, sanki dünya savaşı çıkmış gibi hareket ettiğini iddia ediyorlar. Bizim ne kadar yanlış olduğumuzu göstermek için alternatif bir slogan ileri sürüyorlar mı? Hayır. Bunun yerine bizi, dünya savaşının 1980'lerin ortalarında çıkacağı kehanetinde bulunan ABD/DKP ile karşılaştırıyorlar. Ne var ki TKP/ML(B)'nin polemiği ve "ayrımları" Marksist-Leninist ilkeler üzerinde yükselmiyor, ki onlar bunun Marksist-Leninistler arasında tavrın bir kıstası olduğunda ısrar ediyorlar.

Okuyucularımızdan bir kez daha, emperyalist dünya savaşının çıkması öncesinde komünistlerin görevlerinin ne olduğuna ilişkin Lenin, Stalin ve Komintern'in Bolşevik pozisyonlarını belgelememizi sabırla izlemelerini rica ediyoruz. Komintern şöyle der: "Burjuvazinin iktidarı altında savaşın kaçınılmaz olduğu kanısında olmalarına rağmen, Komünistler savaşın getirdiği fedakarlıkların acısına katlanan işçilerin ve tüm emekçi kitlelerin çıkarları doğrultusunda, emperyalist savaşa karşı kararlı bir savaşım yürütürler ve emperyalist savaşı proletarya devrimi ile önlemeye çabalarlar. Onlar bu mücadelede kitleleri kendi bayrakları etrafında toplamaya çalışırlar, ve savaşın çıkmasını önleyemezlerse, onu burjuvaziyi devirmek için bir içsavaşa dönüştürmeye çabalarlar."(7)

Emperyalist savaşın çıkması öncesinde komünistlerin başlıca ajitasyon ve propaganda sloganlarına ilişkin olarak Komintern şöyle der: "Savaş tehlikesine, özel olarak Sovyetler Birliği'ne karşı provokasyonlara ve savaş hazırlıklarına karşı mücadelede başlıca ajitasyon görevleri şunlardır: a) savaş tehlikesinin çok yakın ol-

ması gerçeği karşısında, başlıca ve merkezi ajitasyon sloganları şunlar olmalıdır: "Sovyetler Birliğinin savunulması", "Sömürge ve boyunduruk altındaki ülkelerdeki devrimci mücadeleyi destekle", "Emperyalist savaşa karşı mücadele".(8) Bugünün şartlarına uygulandığında, bu son iki sloganın bugün yükseltilmesi gereken başlıca ajitasyon sloganları olduğunu söylüyoruz. Fakat Komintern burada durmuyor. Başlıca propaganda görevleri ve sloganı konusunda Komintern şunları tespit ediyor: "İşçilere, gelen savaşta neden kendi emperyalist ülkelerinin yenilgisinden yana olmaları gerektiğini açıklamak için çalışmalar ivedilikle başlatılmalıdır. "Emperyalist savaşı içsavaşa dönüştür" sloganı, emperyalist savaş patlak vermeden önce, daha şimdiden yön verici düşünce haline gelmelidir."(9)

Ne var ki, TKP/ML(B) bu temel Marksist-Leninist ilke ile hemfikir değildir ve —ABD/DKP'nin de hemfikir olduğu— "Ya savaş devrime yolaçacaktır, ya da devrim savaşı önleyecektir" şeklindeki Maoist formüle bağlı kalmayı tercih etmektedir. Aslında TKP/ML(B) savaş konusunda, Lenin, Stalin ve Komintern'den çok, ABD/DKP ile birliğe sahiptir.

Bizim "Tüm Devrimci Komünistlere Çağrı"mız, bugün devrimci komünizmin izlemesi gereken görevleri dile getiren Marksist-Leninist propaganda sloganı etrafında devrimci komünistlerin toparlanması çağrısıdır. Neden? Çünkü savaşa karşı çıkma konusunda revizyonizmin birleşik siyaseti, "Üç Dünya" teorisi, AEP'nin "süper güç" teorisi" ve çeşitli sosyal-demokrat teoriler oldukça hakimdirler. Dolayısıyla çeşitli emperyalist güçlerin güncel dünya savaşı hazırlıklarını gözönünde bulunduran genç Bolşevik güçler, "Tüm Devrimci Komünistlere Çağrı"yı, en azından sosyal-şövenistlerden ve merkezcilerden kendilerini ayırma temelinde birleşen; dünya proletaryasını ve ezilen halkları gelmekte olan emperyalist savaşı sosyalizm için bir içsavaşa dönüştürmeye hazırlama ve emperyalizme karşı milli devrimci savaşları destekleme temelinde birleşen devrimci komünistleri birleştirmek amacıyla çıkardılar. Bu "anti-Leninist" midir? Hayır, Gerçekte Lenin bile Birinci Dünya Savaşının patlak vermesinden önce benzer bir plana girişti. Dünya Sosyalist Partilerinin 1912'deki Basel Konferansı, Birinci Dünya Savaşı öncesinde, kaçınılmaz olan emperyalist dünya savaşının desteklenmesine karşı bir manifesto yayınladı. Basel Manifestosuna imza atanların birçoğunun sosyal-şövenistler ve merkezciler olduklarının ispatlanmış olduğu bir gerçek olmasına rağmen, bu manifesto, Bolşevikler için tüm dünyada kimlerin gerçek Proleter Enternasyonalistleri olduğunu bulup çıkarmaları için tohumları ekti. Lenin'in daha sonra Sol Zimmerwald Enternasyonalini ve daha sonra da Üçüncü Komünist Enternasyonali kurduğu güçler, bu güçlerdi. Devrimci komünistlerin emperyalist savaş sorununda sosyal-şövenlerden ve merkezcilerden kendilerini ayırarak toplanmaları, yeni bir Komünist Enternasyonal kurmaya doğru atılmış ilk adımdı. Ne Basel Konferansı, ne de Zimmerwald Enternasyonali, dünya devrimci komünizminin bir programını ortaya koymadı. Fakat dünyadaki devrimci komünistleri bu tarihi görevi ele almak için biraraya getirdiği bir olgudur.

TKP/ML(B)'nin spekülasyonlarının tersine, Bolşevik eğilim "Çağrı"nın bugün yeni bir Komünist Enternasyonal kurmak için etrafında birleşilecek program olduğunu ne söyledi, ne de bunu amaçladı. Yeni bir Komünist Enternasyonal basitçe gökten düşmeyecektir; ya da kendilerine parti diyen birkaç tarikat tarafından ilan edilmesiyle de olmayacaktır. Yeni bir Komünist Enternasyonal, Marksist-Leninist ilkeler temelinde ve ülkelerindeki işçi sınıfı ile bağlı gerçek Komünist Partilerinin ürünü olmak zorundadır. Bugünkü dünya devrimci sürecinin program, strateji ve taktiklerinin ortaya çıkarılmasının bir ürünü olmalıdır. Biz böyle bir görevi başarmış olduğumuz iddiasında değiliz."Çağrı" ve Enternasyonal Haberleşme, Komünist Enternasyonal'i yeniden kurma görevini ciddi bir şekilde ele alacak gerçek Proleter Enternasyonalistleri toparlama sürecine gerçekten başlamak için yalnızca ilk girişimlerdir. Biz de bu görevin bir lüks olmadığını düşünüyoruz! Bu noktalarla ilgili olarak İşçilerin Tribünü, emperyalist savaş hazırlıklarıyla ilgili "Tüm Devrimci Komünistlere Çağrı"nın, Marksist-Leninist ilkeler üzerinde yükseldiği, ve bu konuyu olduğu kadar, dünyadaki devrimci komünistleri bugüne kadar çok zayıf ve bölünmüş durumda bırakan diğer yakıcı konuları ele almaya başlamak için dünyadaki devrimci komünistleri biraraya getirmeye başlamak için uygun bir araç olduğu görüşündedir. Salt bu birliğin gerçekleşmesini isteme aşamasından, dünyadaki devrimci komünist güçlerin birliğinin nasıl gerçekleştirilebileceğine ilişkin önlemleri gerçekten arama aşamasına geçmeliyiz. Bugün tam olarak gelişmiş devrimci Komünist Partilerin varolmama-

sına rağmen, bizler, Komintern'in İkinci Dünya Savaşı öncesinde tüm Komünistlere verdiği talimatları gerçekleştirmeye çalışmamız gerektiği görüşündeyiz.

"Komünist Partilerin bizzat kendilerini hazırlama görevi, birinci derecede önemlidir. Komintern'in Seksiyonları arasında daha derin bir uluslararası dayanışma bilincinin yayılması, Komünist Partilerin savaşa hazırlıklılığının önceli olan gerekli bir şarttır.

"Savaşın patlak vermesinden önce, bütün Seksiyonlar arasında mümkün olan en yakın ilişki sağlanmalıdır, ve tüm savaş süresince bu ilişkilerin ayakta tutulması için her çareye başvurulmalıdır....

"Altıncı Dünya Kongresi tüm Komünistlere, Lenin'in savaşa karşı mücadelenin hiçbir şekilde kolay bir iş olmadığı hakkında söylediği şeyleri hatırlatır. Tüm partileri, kendilerini tam bir özeleştiriye tabi tutmaya ve sistemli bir şekilde, bugüne kadar savaş tehlikesine karşı ve savaş sırasındaki mücadeleye Partiyi hazırlamak için ne yapıldığını incelemeye çağırır. Yapılan tüm hataları acımasızca açığa çıkarmalarını ve ivedilikle düzeltmelerini emreder.

"Altıncı Kongre tüm Seksiyonları, savaşa karşı mücadeleye daha uluslararası bir karakter vermeye ve emperyalist savaşa karşı, zamanı geldiğinde önemli bir uluslararası kitlesel eylem yürütme pozisyonunda olabilmeleri için, devrimci eylemin uluslararası planda koordinasyonu için hazırlık önlemleri almaya çağırır." (10)

Bizim başarmayı amaçladığımız, bu hedeflerdir. Güçlü Komünist Partilerinin ve bir Enternasyonal'in olmamasından dolayı, bugün devrimci komünistler yukarıdaki hedefleri başarmak için çok daha fazla çalışmak zorundadırlar. "Çağrı", bir Komünist Enternasyonali yeniden kurma tarihi görevini potansiyel olarak gerçekleştirebilecek güçleri biraraya getirmeye çabalayan Proleter Enternasyonalist bir ruhla yayınlanmıştır.

Komünistlerin Bugünkü Merkezi Görevleri

TKP/ML(B) ve biz, dünyadaki komünistlerin merkezi görevinin, yeni Bolşevik Partiler kurmanın yanında, bir uluslararası komünist hareket oluşturmak olduğu konusunda hemfikiriz. Ne var ki, onlar savaş konusunda ve gelecek emperyalist savaşı içsavaşa dönüştürme sloganını propaganda etmenin önemi konusunda bizimle hemfikir olmadıkları gibi, onlar aynı zamanda bizim örgütsel birliği, komünist güçlerin ideolojik ve siyasi birliğinin üzerine çıkardığımızı düşünmektedirler. TKP/ML(B), ideolojik ve siyasi birlik sağlanıncaya kadar, konferanslar çağırma ve uluslararası planda Iskra ilkelerini izleme fikriyle hemfikir değildir. Onlar bize karşı polemiklerinde, birliğin nasıl sağlanacağı konusunda bir plan ileri sürdüler.

TKP/ML(B)'nin uluslararası komünist hareketi birleştirme planı şöyledir: Bizim Marksist-Leninist ilkelere dayalı bir birliğe ihtiyacımız var; her türden revizyonist sapmaları red; karşılıklı dayanışma atmosferi içinde eleştirilerle açık polemik; ortak platform için hazırlıklar; 1928 Komünist Enternasyonal programının incelenmesinden yola çıkarak, 1928'den bugüne Uluslararası proletaryanın deneyimlerini incelemeliyiz; Mao'nun önderliğinde ÇKP'nin ve Hoca'nın önderliğinde AEP'nin revizyonizme karşı Marksist-Leninist mücadelesini sürdürmeli fakat onların hatalarını reddetmeliyiz; (ABD/DKP gibi)Mao Zedung Düşüncesi altında hareket eden anti-Marksist-Leninist hareketten dersler çıkarmalıyız ve bugünkü AEP çizgisi gibi sapmacı çizgileri reddetmeliyiz; Marksist-Leninistler bu sorunları kendi güçlerine dayanarak çözmelidirler; ideolojik birlikler ortak toplantılara ve bir platform hazırlamak için ortak çalışmaya yolaçacaktır; her grup görüşlerini dünya komünist hareketinin kontrolüne sunar; bu aşama geçildikten sonra, bir platform (ya da platformlar) taslağı için ayrılıkların tam olarak berraklaşmasından sonra, platformun çeşitli noktalarında tartışmalar olgunlaştığı zaman, uluslararası komünist (hareketin —ÇN) müfrezeleri bir konferans düzenlemelidir. Örgütsel birliğe doğru ilk adımlar bu şekilde atılacaktır. TKP/ML(B) komünist hareketin nasıl birleştirileceğine ilişkin görüşlerini ortaya koymayı şöyle bitirmektedir: "Bu görevi ve tartışmayı bir lüks olarak değerlendirmemeliyiz." (11)

TKP/ML(B), devrimci komünistleri birleştirmek ve revizyonist akımlardan ayrılmak için savaş konusunun temel bir başlangıç noktası yapılmasında ayrılmaktadır. Fakat bizden ayrılmakla, bizim pozisyonumuzu, bizim komünist hareketi örgütsel olarak yalnızca emperyalist savaşa karşı çıkma noktasında birleştirmeyi iddia ettiğimizi söyleyerek çarpıtmaktadır.

Birincisi, Bolşevik eğilimin yazılarından hiçbirinde, savaş konusunda birliğin yeni bir devrimci komünist hareketi birleştirmede tek kıstas olduğu asla söylenmez.

"Çağrı", devrimci komünistleri bir konferansta savaş konusunu tartışmak üzere biraraya gelme, emperyalist savaş tehlikesine karşı uluslararası proletaryayı hazırlama gereğine ilişkin olarak uluslararası proletaryaya bir manifesto çıkarmaya çağırmakta, ve bunu, uluslararası komünist hareketin karşı karşıya olduğu çeşitli yakıcı sorunları ele almaya başlamak için devrimci komünistler için bir başlangıç noktası yapmaya çağırmaktadır. Uluslararası Haberleşme'deki çeşitli yazıların ve polemiklerin ciddi bir incelemesi, bunu ispatlayacaktır. Uluslararası Haberleşme dergisinin sayfaları şu konuları ele almıştır: gelmekte olan savaşın niteliği; Lenin, Stalin ve Komintern'in, özellikle II. Dünya savaşı öncesindeki ve sırasındaki faaliyetlerinin değerlendirilmesi; SSCB'nde kapitalizmin restorasyonuna yolaçan konuların ve olayların tahlili; bugünkü Maoist ve yarı-troçkist savaş ve devrim anlayışlarına karşı polemik; ulusal-sömürgesel sorunda ve köylü sorununda oportünist sapmalara karşı polemikler ve ayrım çizgileri; çeşitli ülkelerde Bolşevik Partilerin kurulmasına yönelik yol konusunda tartışmalar ve polemikler; Bolşevik bir Parti için mücadele sürecinde örgütsel oportünizme karşı polemikler; ve son dönemde de dünya devrimci sürecinde kadın sorununun önemini daha fazla ele almaya başladık. Bu çeşitli konulardaki tartışma ve müzakereler daha bugünden, "sol" kanat komünistlere ve yarı-troçkist sapmalara karşı ayrım çizgileri çekilmesinin yanısıra sağ oportünizme karşı da ayrım çizgilerinin çekilmesi sürecine yolaçmıştır. Son dönemdeki Dakar Deklarasyonu (bkz. Enternasyonal Haberleşme Dergisi, no 7), Bolşevik eğilim içinde verilen mücadeleyi ortaya koymaktadır. Bizim komünist hareketi yalnızca savaş sorunu üzerinde birleştirmek istediğimizi söylemek doğru değildir.

Ne var ki, savaş konusu, Lenin'e göre de, uluslararası komünist hareket içinde varolan oportünizmi ve sapmaları en fazla açığa çıkaran bir konudur. İster haklı olsun, isterse haksız, savaş, devrimci komünist güçler içindeki en iyileri ortaya çıkardığı gibi, solcu laflar arkasına gizlenen darkafalı oportünistleri de açığa çıkarır. Birinci Dünya Savaşında böyle olmuştur. İkinci Dünya Savaşında böyle olmuştur. Gelmekte olan emperyalist dünya savaşında da bu böyle olacaktır. Tarihi olarak, savaşın patlak vermesiyle oportünizm açık sosyal-şövenizme ya da sosyal-faşizme olgunlaştı. Ne var ki gerek Lenin gerekse Stalin buna karşı, devrimci komünist güçleri emperyalist savaş hazırlıklarına karşı mücadele etmek üzere proletaryayı hazırlamak için aktif bir şekilde toparlayarak ve devrimci komünist güçlerin proletaryaya devrimci öncü önderliğini güvencelemenin aracı olarak Bolşevik örgütler yaratmalarını garantileyerek hazırlandılar.

İkincisi, bizim örgütsel birliği, ideolojik ve siyasi birliğin üzerine çıkardığımız iddiası sahte bir suçlamadır. Biz hiçbir yerde bir Komünist Enternasyonalin gerçekte kurulması çağrısında bulunmadık. Iskra ilkelerini uluslararası düzeyde uygulama çağrısı, bugün bir Komünist Enternasyonali fiili olarak kurma çağrısı değildir. Bu çağrı, sonunda bir Komünist Enternasyonali kurmak için verilmesi gereken ideolojik, siyasi ve örgütsel mücadelelerin örgütlenmesinde aktif olarak yeralmaya bir çağrıdır. Doğrusu, bir Komünist Enternasyonal'i kurmak için önceden gerekli olan şey, çeşitli ülkelerde Bolşevik Partileri inşa mücadelesidir. Iskra planı, sosyal-şövenlere ve merkezci-troçkist eğilimlere karşı, devrimci komünist eğilimleri toparlamak ve dünya devrimci sürecinin program, strateji ve taktiklerini geliştirme yoluna girişmek planıdır. Biz, Komünist Enternasyonal'in VI.Kongresi'nin (Programı'nı —ÇN) yeniden bastık; çünkü biz de TKP/ML(B) gibi, bunun dünya devriminin bolşevik programını ortaya çıkarma mücadelesinde çıkış temelini oluşturması gerektiğini düşünüyoruz.

TKP/ML(B)'nin tersine, biz, bu görevleri GERÇEKTEN yerine getirmek ve bunu LÜKS olarak görmemek için, devrimci komünist güçlerin bu sorunları tartışmak için ikili toplantılar, çok-yanlı toplantılar ve hatta konferanslar yapmaları gerektiğini düşünüyoruz. Bir yandan oportünist akımlardan ayrılırken, diğer yandan dünya devriminin doğru programını, strateji ve taktiklerini ortaya çıkarma mücadelesini ve görevini BİZ ÖRGÜTLEMELİYİZ. Iskra planı, kendi ülkelerindeki ve uluslararası komünist hareket içindeki devrimci komünistleri toparlamak için ideolojik, siyasi ve örgütsel bir plandır.

International Correspondence'ın 6. sayısında TKP/ML(B) tarafından ortaya konulan plan, görevleri gerçekten yerine getirmek için herhangi bir gerçek planın çok gerisinde kalmaktadır. TKP/ML(B) her ortak açıklamayı, forumu, veya konferansı, örgütü ideolojik ve siyasi birliğin üzerine çıkarmanın yansıması olarak yorumlamaktadır. Doğrusunu söylemek gerekirse, böylesine basit vargılar,

TKP/ML(B) tarafından ortaya konulan planı bile lüks derekesine indirgeyecektir. TKP/ML(B) planında, kendi planını uygulamak için hiçbir somut mekanizma ortaya koymamaktadır. Biz, komünist hareketi birleştirmek için böylesi boş yaklaşımlarla hemfikir değiliz.

Biz daha şimdiden, International Correspondence dergisi ve magazininin çabalarıyla, International Correspondence çevresindeki güçlerin çeşitli sempozyumları, forumları ve kampanyalarıyla, ABD, Kanada, Avrupa, Afrika, Karayipler, Latin Amerika ve Ortadoğu'daki devrimci komünistlere, uluslararası komünist hareket içinde objektif olarak yeralmakta olan konuları ve polemikleri tanıtmış bulunmaktayız. TKP/ML(B)'nin iddialarının tersine, çabalarımız uluslararası komünist hareketi yeniden oluşturma sürecine daha şimdiden katkıda bulunmaktadır. Amaçların ortaya konması ve birlik isteği, devrimci komünistlerin Komünist Enternasyonali yeniden kurma yoluna girişmeleri için yeterli değildir. Amaçlarımız ve isteklerimiz ÖRGÜTLENDİRİLMELİDİR! International Correspondence çevresindeki güçlerin başarmak istedikleri budur. TKP/ML(B)'yi ve dünyadaki tüm devrimci komünistleri, Marx, Engels, Lenin ve Stalin tarafından ortaya konulan Marksizm-Leninizmin ideolojik temellerine dayalı bir Komünist Enternasyonal'i yeniden kurma mücadelesinde aktif olarak yeralmaya çağırıyoruz.

ABD Bolşevik Ligasının TKP/ML(B)'ye bir Cevabına Gecikmiş bir Cevap:

Yukarıda, "Kanada Bolşevik Birlik" çevresi ile tartışmaları ilerletme amacıyla daha önce BOLŞEVİK PARTİZAN sayı 5/6'da yayınlanmış olan bir yazıya, bu çevreden gelen cevap yazısını yayınladık. Aşağıda ise bu yazı ile ilgili bir tavır yazısını yayınlıyoruz.

Yukarıda yayınlanan cevap yazısı, "International Correspondence" adlı yayın organının 6. sayısında (ve "International Correspondence / Documents" adlı yayın organının Sonbahar 1984 tarihli 3. sayısında yeniden) yayınlanmıştır.

Yazıya bunca uzun süre tavır takınılmamış olmasının birden fazla nedeni vardır:

* Önce yazı yayınlandıktan çok sonra elimize geçmiştir. Geç geçmesinin nedeni, R. Bahdiyar gibilerinin sorumsuz sorumluluk anlayışları, üzerlerine aldıkları görevleri yerine getirmemiş olmalarıdır. (Sonra da "Seçilecek Yol" gibi rezillik belgelerinde, utanmadan: "Tesadüfen elimize geçen" gibi sözlerle, kendi suçlarını Partiye maletmeye çalışma yüzsüzlüğünü bir kenara bırakıyoruz.)

* İkinci olarak da çevirisi oldukça gecikmiştir.

Kollektif bir tartışmanın ürünü olarak tavır takınmak isteği de cevabın gecikmesinde belirli bir rol oynamıştır.

*

Ayrılıklarımız ve Birlik Noktalarımız

Yazının başında, bizimle kendi aralarındaki birlik ve ayrılık noktaları tespit edilmektedir. Birlik noktaları olarak, başka şeylerin yanısıra şunlar da sıralanmaktadır:

> "Bugün uluslararası komünist hareket içinde derin bir ideolojik, siyasi ve örgütsel bunalım olduğu noktasında; Kruşçevizm, sosyal-şövenizm, sosyal-demokrasi, troçkizm ve merkezcilikle ayrım çizgileri çekmek... gerektiği noktasında hemfikiriz."

Bu bağıntıda biz iki şeyi söylemek istiyoruz:

Birincisi, mücadele edilmesi gereken bir dizi akım konusunda yapılan tespitler ile hemfikiriz. Ancak bu akımların içinde Kruşçevizmin belirleyici rolü, böyle bir sıralama içinde özel olarak vurgulanmadığı, onun ideolojik planda baş düşman olduğu tespit edilmediği sürece, gözlerden gizlenmektedir. Bunu bir eksiklik olarak görüyoruz.

İkincisi, "Merkezciliğin" içinin doldurulmasında Bolşevik Birlik ile aramızda köklü ayrılıklar vardır.

Ayrılık noktaları olarak ise başka şeylerin yanısıra şunlar sıralanmaktadır:

> "Onlar, Mao ve Hoca'nın oynadığı rolü genelde destekliyorlar; biz ise, onların revizyonizme muhalefetini merkezci bir muhalefet olarak değerlendiriyoruz."

Biz, Mao Zedung ve Enver Hoca'nın revizyonizme karşı oynadıkları rolü merkezci bir muhalefet olarak değerlendirmiyoruz. Onların revizyonizme karşı oynadıkları rolü merkezci olarak değerlendirenlerin, Marksist-Leninist hareketin geçmişine inkarcı yaklaştıklarını söylüyoruz. Biz aynı zamanda Mao Zedung ve Enver Hoca'nın revizyonizme karşı muhalefetini ayrımsız Marksist-Leninist olarak değerlendirenlerin; onların Kruşçev revizyonizmine karşı mücadelelerindeki uzlaşmacı, Marksizm-Leninizmden sapan, hatalı yönlerini görüp göstermeyenlerin de yanılgı içinde olduklarını savunuyoruz. Bu nedenle Mao Zedung ve Enver Hoca'nın revizyonizme karşı mücadelesini hiçbir sınırlama yapmaksızın, "genelde" desteklemiyoruz. Biz onların revizyonizme karşı mücadelelerinde olumlu ve olumsuz noktaları ortaya koyduktan sonra, revizyonizm/Marksizm-Leninizm bağıntısında o günkü şartlarda Marksizm-Leninizmi temsil ettiklerini tespit ediyoruz.

Bir başka nokta olarak:

"Siyasi olarak onlar, emperyalist dünya savaşının kaçınılmazlığı noktasında bizden ayrılıyorlar," tespiti yapılıyor.

Bu ayrılık tespitinin nereye, hangi belgemize dayanılarak yapıldığını merak ediyoruz. Ortada "emperyalist dünya savaşının kaçınılmazlığı noktasında" bir ayrılık yoktur. Ayrılık olan sorun, emperyalist dünya savaşının kaçınılmazlığından NE anlaşıldığıdır. Buna ileride değineceğiz.

Emperyalist Dünya Savaşı Kaçınılmaz Mıdır?

Bu bölümde makalenin yazar(lar)ı önce bizim görüşlerimizi yanlış yorumlayarak ve yanlış aktararak başlıyorlar. Şöyle diyorlar:

"Genç Bolşevik akımın oluşmasıyla sonuçlanan ilk bildirge, emperyalist dünya savaşının kaçınılmazlığı ve devrimci komünistlerin bu özgül sorunu ele almak üzere biraraya gelmeleri gerekliliğine ilişkin olan "Tüm Devrimci Komünistlere Çağrı" idi. TKP/ML(B) bu çağrıyı imzalamayı reddetti, çünkü emperyalist dünya savaşının kaçınılmaz olduğunda hemfikir değildi ve savaş konusu, dünyadaki devrimci komünistleri etrafında toparlayacak yeterli bir temel değildi. Onlar emperyalist dünya savaşının kaçınılmaz olmadığını, yalnızca emperyalist savaşların kaçınılmaz olduğunu iddia etmektedirler."

Biz hiçbir belgemizde, ve özel olarak Paris'te yapılan "International Correspondence" çevresinin toplantısında, "emperyalist dünya savaşı kaçınılmaz değildir" demedik, bu yönde bir görüş savunmadık. Biz yine "Çağrı"yı, emperyalist dünya savaşının kaçınılmaz olmadığı şeklindeki, savunmadığımız bir düşünceden dolayı da imzalamamış değiliz. Bunun doğruluğu Paris'teki toplantıda yaptığımız yazılı açıklamada çok açık olarak görülebilir. Bu yazılı açıklama şöyle idi:

"Çağrı, emperyalist savaş sorununu teorik bakımdan da doğru koymamaktadır.

Çağrıyı imzalayan örgütlerin bu konudaki anlayışları; bugünkü şartlarda somut bir tespit olarak, üçüncü dünya savaşının kaçınılmaz olduğu ve mutlaka kısa zaman içinde patlayacağı şeklindedir.

Biz, bugünkü mevcut koşullarda böyle bir tespite katılmıyoruz.

Herşeyden önce, Marksizm-Leninizmin klasiklerinin emperyalist savaş konusundaki genel teorik önermeleri; şu ya da bu emperyalist savaşın kaçınılmazlığı değil, genel olarak emperyalist savaşların kaçınılmazlığıdır.

Bunun ötesindeki "kaçınılmazlık" tespiti, savaş hazırlıklarının belli bir noktasında yapılan somut bir tespittir.

"Çağrı", ve "İşçi Basını" ile ilgili olarak deklarasyon, gayet açık bir biçimde, somut olarak 3. Dünya Savaşının kaçınılmaz olduğunu tespit etmektedir. Ve kaçınılmaz bir biçimde de, bütün pratik önerilerini ve çalışmalarını, bu tespite bağlı olarak ele almaktadır.

Bütün çağrı içinde... başka şeyler de söylenmektedir.

Bugünkü ASIL GÖREVİN, emperyalist savaş tehlikesine karşı, devrimin propagandası ve örgütlenmesi olduğunu reddetme anlamına gelen görüşler savunulmaktadır. Sanki başlamış bulunan 'emperyalist savaş' içindeki görevler ASIL GÖREVLER gibi sunulmaktadır.

Örneğin şunlar söylenmektedir:

"Bütün komünist devrimcileri, burjuvaziye karşı sosyalizm için emperyalist savaşı içsavaşa dönüştürme hazırlığı içinde bize katılmaya çağırıyoruz."

"Bizler devrimci bozgunculuk, savaşı burjuvaziye karşı içsavaşa dönüştürme, emperyalizme karşı sömürge, yarı-sömürge ve bağımlı ülkelerin milli devrimci savaşlarının desteğini ve devamının programını desteklemeliyiz."(Tüm Devrimci Komünistlere Çağrı"dan.)

"İşçi Basını" ile ilgili çağrıda ise, işçi

basını yaratılmasının gerekliliği, öncelikle, 'savaşın arifesinde' bulunulmasına bağlanıyor. Ve bildirinin sonuna doğru, Bolşevik işçi basını yaratma girişimi:

"İşte, savaşı (Hangi savaşı?!-BN) burjuvaziye karşı içsavaşa ÇEVİRME (abç) şartlarını hazırlamanın en iyi şekli!"

olarak değerlendiriliyor.

Bütün bunlar, pratik çalışmaların, bugünden kaçınılmazlığı ve mutlaka çıkacağı ilan edilen ve arifesinde olduğumuz söylenen 3. savaşın çıkışına göre ayarlandığını gösteren açık belirtilerdir.

Bu noktada, çağrıyı imzalayanlar, ABD/DKP ve çevresindekilerin emperyalist savaş ile ilgili konumlarıyla özde birleşmektedirler. Bilindiği gibi, onlar, 3. dünya savaşının 80'li yıllarda mutlaka çıkacağı kehanetinde bulunmuşlardı." (Bolşevik Partizan 5-6, s.65)

Biz burada önce emperyalist dünya savaşı konusuna teorik yaklaşımın ayakları üstüne oturtulması gerektiğini getiriyoruz ve emperyalist savaş konusundaki genel teorik önermenin, "şu ya da bu emperyalist savaşın kaçınılmazlığı değil, genel olarak emperyalist savaşların kaçınılmazlığı" olduğunu söylüyoruz. Bizim bundan anladığımız, emperyalist savaşlar kaçınılmaz olduğu sürece, emperyalist savaşların bir biçimi olan emperyalist dünya savaşının da kaçınılmaz olduğudur. Bizim bu tavrımız Marksizm-Leninizmin bu soruna yaklaşımı ile uyum içindedir. Burada tanığımız Stalin'e başvuralım:

"Demek ki, kapitalist ülkeler arasında savaşların kaçınılmazlığı tam olarak mevcut kalmaktadır.

Diyorlar ki, Lenin'in kapitalizmin kaçınılmaz olarak savaşları doğurduğu tezi eskimiş bir tez sayılmalıdır, çünkü artık yeni bir dünya savaşına karşı barışı savunan güçlü halk güçleri oluşmuştur. Bu yanlıştır....

Savaşların kaçınılmazlığını yoketmek için, emperyalizmi yıkmak gerekir." (Stalin, "Son Yazılar", Sol Yayınları, 3. baskı, s.94-95)

Stalin, emperyalist dünya savaşı sorununu incelediği bir yerde, genel teorik sonuç olarak "savaşların kaçınılmazlığı" tezini çıkartmaktadır. Soruna böyle yaklaşmakla Stalin emperyalist dünya savaşının kaçınılmazlığını red mi etmektedir? Kesinlikle hayır! Stalin, önce soruna genel bir yaklaşım getirmekte, genel bir sonuç çıkarmaktadır. Emperyalist dünya savaşının kaçınılmazlığını bu tez üzerinden açıklamaktadır.

Eleştirdiğimiz yazının yazar(lar)ı ise soruna tersten yaklaşmakta, en başa emperyalist dünya savaşının kaçınılmazlığı sorununu koymaktadır. Bizim eleştirdiğimiz önce bu teorik yaklaşımdır.

İkincisi; teorik yaklaşım konusundaki yanlış kendisini çok daha açık olarak, bugün somut emperyalist dünya savaşı tehdidinin ağırlığı, zamanı konusunda göstermektedir.

Yazıda "emperyalist dünya savaşının yalnızca kaçınılmazlığı(ndan) değil, aynı zamanda çok yakın olması"ndan (Ne kadar yakın??! —BN) bahsedilmekte, yine aynı yerde "emperyalist dünya savaşının kaçınılmaz ve çok yakın olması" tespiti yapılmaktadır. Biz buradaki "olgu tespitleri" ile hemfikir değiliz.

Emperyalist savaş tehlikesi, evet emperyalist dünya savaşı tehlikesi giderek büyümektedir. Emperyalist güçler, özellikle de emperyalist büyük güçler, çıkacak olan bir emperyalist savaş için her türlü hazırlığı önemli ölçüde yoğunlaştırmışlardır, vb. Fakat bugünkü durum, emperyalist dünya savaşının "çok yakın"da çıkacağını gösterecek boyutta da değildir. Ve "Bolşevik Birlik" somut verilere dayanarak emperyalist dünya savaşının "çok yakın" olduğunu ispatlamalıdır.

Bu bölümün sonunda, gerçekte olmayan görüşlerimize karşı ve kendi yanlış görüşleriniz temelinde getirdiğiniz eleştiriler sonunda:

"Öyle görünüyor ki, TKP/ML(B) Komintern'in 6. Kongresinin Programından çok 1956 ve 1960 Moskova Deklarasyonlarıyla hemfikirdir"

şeklinde tamamen yanlış, gerçekler karşısında ayakta duramayacak iddialar ortaya sürülüyor.

1957/1960 Deklarasyonlarını değerlendirdiğimiz bir temel belgemizden yapacağımız aşağıdaki alıntı, bizim pozisyonumuzun ne olduğunu yoruma yer bırakmayacak bir açıklıkta ortaya koymaktadır:

"Savaş konusunda tavır:

Kruşçev revizyonistleri bilindiği gibi Marksizm-Leninizm öğretisini savaş konusunda çeşitli noktalarda tahrif ediyorlardı: Onlar: a) Haklı savaş/haksız savaş ayrımını ortadan kaldırıyor, genel olarak savaştan sözediyorlardı. 1957 Deklarasyonunda da haklı savaş/haksız sa-

vaş ayrımı yapılmamaktadır. Bu konuda XX. Parti Kongresinin sapması sürdürülmektedir.

b) Barış içinde mücadeleyi, devrim mücadelesinin önüne koyuyor ve barış mücadelesinin "Komünist Partilerinin en önemli görevi" olduğunu söylüyorlardı.

Bu konuda 1957 Deklarasyonunda şöyle denmektedir:

"Komünist Partileri barış savaşımını kendilerinin en önde gelen görevi bilmektedirler."

Yani 1957 Deklarasyonunda da, XX. Parti Kongresinin bu konudaki revizyonist tezi ortak görüş olarak kabul edilmiş, onaylanmıştır.

c) Kruşçev revizyonistleri, yeni şartlar altında "savaşın kaçınılmazlığı" tezinin artık geçerliliğini yitirdiği tezini savunuyorlardı.

Buna karşı 1957 Deklarasyonunda şunlar söylenmektedir:

"Emperyalizm varolduğu sürece, saldırı savaşlarına hedef olacak alanlar da olacak demektir."

Bu, XX. Parti Kongresinin açık revizyonist tezinin belli ölçüde geriletilmesi anlamına gelmektedir.

XX. Parti Kongresinde Kruşçev revizyonistleri, yeni şartlarda "savaşın önlenebileceği" tezini savunuyorlardı.

1957 Deklarasyonunda bu konuda şöyle deniyor:

"Barış güçleri bugün öylesine gelişmişlerdir ki, saldırgan emperyalizmin Mısır'da sahnelediği oyunların boşa çıkartılmasının gösterdiği gibi, artık savaşı önlemenin gerçek olanağı vardır."

1957 Deklarasyonu ile birlikte yayınlanan, Yugoslavya Komünistler Birliği de dahil olmak üzere 65 parti tarafından imzalanan "Barış Bildirisi"nde ise aynı konuda şöyle denmektedir:

"Savaş kaçınılmaz değildir. Savaş önlenebilir, barış sağlanabilir ve güvenceye alınabilir."

"Biz Komünistler, şimdi artık savaşı önlemenin, barışı korumanın olanağı vardır diyoruz. Ve diyoruz ki, buna yüzde yüz inanmak gerekir, çünkü dünyanın durumu bugün çok farklıdır ve güçler dengesi de değişmiştir."

Görüldüğü gibi, bu pasajlarda önce herhangi bir somut savaştan değil; genel olarak savaşın engellenmesinden söz edilerek önemli bir hata yapılmaktadır. Ama yazının bütünü incelendiğinde, sözü edilenin "3. dünya savaşı" olduğu şeklinde bir yorum yapmak mümkündür. Sorunun bu şekilde yoruma açık bırakılması, bu konuda Kruşçev revizyonistlerinin yanlış görüşlerinin geri çevrilmemesi anlamına gelmektedir.

İkincisi, 'savaşın' engellenebileceği, aynı Kruşçev revizyonisti gibi, 'yeni şartlar'la açıklanmakta, "durumun çok farklı" olduğu belirtilmektedir. Bu farklılığın özde bir farklılık olmadığının belirtilmemesi, Kruşçev revizyonistlerinin "yeni çağ" anlayışının yayılmasına hizmet etmektedir.

Üçüncüsü, barışın güvenceye alınmasından sözedilerek; bunun emperyalizm şartlarında mümkün olacağı anlayışı yayılmaktadır. Barış ancak emperyalizm bütünüyle yokedildikten sonra güvenceye alınabilir. Barışı güvenceye almanın gerçek yolu, emperyalizme karşı savaş, onu devrimci savaşlarla yoketmektir. Sorunun bu şekilde ortaya konmaması, bu konuda 1957 Deklarasyonu ile XX. Parti Kongresini özde aynı çizgiye getirmektedir.

...

Bir bütün olarak ele alındığında, 1957 Deklarasyonunda savaş konusunda savunulan görüşler, doğru Marksist-Leninist görüşler değildir. Esas olarak Kruşçev revizyonistlerinin bu konudaki tahrifatları geri çevrilmemiştir.

Bazı noktalarda, Kruşçev revizyonistlerinin aşırı revizyonist tezleri 'düzeltilerek' 'kabul edilebilir hale' getirilmiştir." ("1957/1960 Deklarasyonlarının Değerlendirilmesi", "TKP/ML İçindeki İki Çizgi Mücadelesinin Bazı Belgeleri - II", s. 266-268; 270)

Dünya Savaşı Öncesinde Merkezi Sloganlar

Bize getirilen eleştiri şöyledir:

"Onlar bizim emperyalist savaş konusunda ileri sürdüğümüz, devrimci komünistler arasında bugün merkezi sloganın "Emperyalist savaşı içsavaşa dönüştür" olduğu tespitinden ayrı düşünüyorlar. "Hangi savaşı?!" diye soruyorlar. Onların kafaları karışıyor ve Bolşevik akımın, sanki dünya savaşı çıkmış gibi hareket ettiğini iddia ediyorlar. Bizim ne kadar yanlış olduğumuzu göstermek için alternatif bir slogan ileri sürüyorlar mı? Hayır."

Önce eleştirideki haklı yöne değinmek istiyoruz. Yazımızda gerçekten de, "san-

ki başlamış bulunan 'emperyalist savaş' içindeki görevler ASIL GÖREVLER gibi sunulmaktadır" diyerek, a) yanlış bir şekilde sizlerin emperyalist savaşın başladığını iddia ettiğinizi söyledik ve b) "Emperyalist savaşı içsavaşa dönüştür" sloganının emperyalist savaş başladığında asıl görev olarak konulacağını söyledik.

Eleştirinin diğer yönüne, yanlış yönüne geince: Bugün biz, devrimci komünistler arasındaki merkezi sloganın "Emperyalist savaşı içsavaşa dönüştür" olmasının yanlış bir merkezi slogan tespiti olduğunu düşünüyoruz. Bu düşüncemizi de somut olarak gerekçelendiriyoruz. Biz bugünkü durumu, sizin tespitinizin tersine, emperyalist dünya savaşının çok yakında çıkacağı bir durum, somut bir emperyalist dünya savaşının çıkmasının artık kaçınılmaz bir tehlike olarak durduğu bir durum olarak değerlendirmiyoruz. Bu nedenle, emperyalist savaşa karşı "Bugünkü ASIL GÖREVİN, emperyalist savaş tehlikesine karşı, devrimin propagandası ve örgütlenmesi olduğunu" söylüyoruz. Görüldüğü gibi, biz sizin ileri sürdüğünüz merkezi slogana karşı alternatif getirmiyor değiliz. Sorun alternatif getirmeme sorunu değil; hangi merkezi sloganın doğru olduğudur.

Bizim yaklaşımımız ve durum tespitimiz, Lenin, Stalin ve Komintern'in yaklaşımı ve tespiti ile uyum içindedir. Bunun doğruluğunu ispat etmek için, sizin aktardığınız alıntıların dikkatli bir değerlendirmesi bile yeterlidir.

o "Burjuvazinin iktidarı altında savaşın
o kaçınılmaz olduğu kanısında olmalarına
o rağmen, Komünistler savaşın getirdiği
o fedakarlıkların acısına katlanan işçile-
o rin ve tüm emekçi kitlelerin çıkarları
o doğrultusunda, emperyalist savaşa kar-
o şı kararlı bir savaşım yürütürler ve em-
o peryalist savaşı proletarya devrimi ile
o önlemeye çabalarlar. Onlar bu mücade-
o lede kitleleri kendi bayrakları etrafında
o toplamaya çalışırlar, ve savaşın çıkma-
o sını önleyemezlerse, onu burjuvaziyi
o devirmek için bir içsavaşa dönüştürme-
o ye çabalarlar."

Komintern önce, "emperyalist savaşa karşı kararlı bir mücadele" yürütmeyi, "emperyalist savaşı, proletarya devrimi ile önlemeye" çabalamayı ve "kitleleri bu mücadeleye sevketmeye" çabalamayı görev olarak koyuyor. Ondan sonra, "savaşın çıkmasını önleyemezlerse, savaşı burjuvaziyi devirecek bir içsavaşa dönüştürmeye" çağırıyor.

Bir sonraki alıntıda da, "savaş tehlikesinin çok yakınlığı sözkonusu olduğunda, temel ve merkezi ajitasyon sloganları... 'emperyalist savaşa karşı mücadele'" olmalıdır diyor.

Emperyalist savaş öncesi bütün dönemin merkezi sloganı, "Emperyalist savaşı içsavaşa dönüştür" değildir. Emperyalist savaş tehlikesinin çok yakınlığı sözkonusu olduğunda, savaşın çıkması önlenemezse, o zaman merkezi slogan budur. Eğer durum bu değilse, o zaman ASIL GÖREV, emperyalist savaşa karşı kararlı bir mücadele yürütmek, emperyalist savaşı proletarya devrimi ile önlemeye çalışmak ve kitleleri bu mücadeleye sevketmektir. Kısaca özetlemek gerekirse, "Ya devrim savaşı engelleyecektir, ya da savaş devrime yol açacaktır!"

Emperyalist savaşı içsavaşa dönüştürmeyi, "milli devrimci mücadeleleri destekleme"yi bugün birliğin minimum kıstası olarak öne süren "Bolşevik Birlik"in bu noktada ne kadar tutarlı(!) olduğunu, Afganistan konusundaki tavrı göstermektedir:

"Bolşevik Birlik", "Proleter Devrimi" adlı yayın organının 20. sayısında (Şubat 1980), Afganistan'da Rus sosyal-emperyalizmine karşı savaşan güçleri toptancı bir şekilde şöyle değerlendirmektedir:

"Afganistanlı bütün isyancılar, emperyalizm tarafından satın alınmış gericilerdir.

Onlar genelde şu ya da bu yabancı gizli servisler tarafından desteklenmektedir."

Bu nedenle "Afganistanlı isyancılar, Rusya'yı destekleyen Afganistanlı revizyonistlere göre ilerici değildirler." (Adı geçen dergi, sayfa 7)

"Bolşevik Birlik", hiçbir ayrım yapmadan, Rus sosyal-emperyalizmine karşı mücadele veren bütün örgütleri gerici; şu ya da bu emperyalist gücün desteklediği uşak örgütler, güçler olarak değerlendirmektedir. Bu tavır temelden yanlıştır.

Afganistan'da Rus sosyal-emperyalizmine karşı mücadele eden bütün güçleri, siyasi karakterine, diğer emperyalist güçlerle ilişkilerine bakmadan, yalnızca Rus sosyal-emperyalizmine karşı olan tavrından yola çıkarak ilerici ilan etmek nasıl yanlışsa, aynı şekilde Afganistan'da Rus sosyal-emperyalizmine karşı mücadele eden güçlerin ÇOĞUNLUĞUNUN diğer emperyalist devletlerin uşaklığını yaptığından yola çıkarak, BÜTÜN güçleri gerici olarak değerlendirmek de yanlıştır.

Afganistan'da yalnızca Rus sosyal-emper-

yalizmine karşı değil, bütün emperyalist güçlere karşı mücadele eden isyancılar da vardır, örneğin Afganistan Komünist Partisi/Marksist-Leninist (İnşa Örgütü) savaşçıları. Diğer ülkelerdeki komünistlerin görevi, Afganistan'da bütün emperyalist devletlere karşı çıkan, mücadele yürüten güçleri desteklemektir. "Bolşevik Birlik" in yaptığı ise bu görevi baltalamak, evet gericiliğin yedeğinde hareket etmektir.

Komünistlerin Bugünkü Merkezi Görevleri

Burada "Bolşevik Birlik" çevresi bizi şöyle suçluyor:

"TKP/ML(B), devrimci komünistleri birleştirmek ve revizyonist akımlardan ayrılmak için savaş konusunun temel bir başlangıç noktası yapılmasında bizden ayrılmakta, bizim pozisyonumuzu, bizim komünist hareketi örgütsel olarak yalnızca emperyalist savaşa karşı çıkma noktasında birleştirmeyi iddia ettiğimizi söyleyerek çarpıtmaktadır."

"Bolşevik Birlik" çevresinin suçlaması temelsizdir, yanlıştır. Biz, "Bolşevik Birlik" çevresinin eleştirdiği yazımızda, "Bu çağrı, komünistleri öncelikle (abç) belirli bir konuda: öncelikle emperyalist savaş ve emperyalist savaşa karşı tavır konusunda birleştirmeyi amaç edinen bir çağrıdır" dedik. Devamla: "Bugün böyle herkesin imzalayabileceği bir genel çağrı, Marksist-Leninistleri oportünistlerden ayırmak için bir kıstas olamaz" dedik. Yani "Bolşevik Birlik"in "komünist hareketi yalnızca emperyalist savaşa karşı çıkma sorunu üzerinde birleştirmeyi" değil, öncelikle emperyalist savaşa karşı çıkma sorunu üzerinde birleştirmeyi savunduğunu söylüyoruz. Ve söylediğimiz de doğrudur. Bize cevap yazınızda da, komünist hareketi öncelikle emperyalist savaşa karşı çıkma sorunu üzerinde birleştirme düşüncesini savunuyor ve bunu şöyle gerekçelendirmeye çalışıyorsunuz:

"Bizim komünist hareketi yalnızca savaş sorunu üzerinde birleştirmek istediğimizi söylemek doğru değildir.

Ne var ki, savaş konusu, Lenin'e göre de, uluslararası komünist hareket içinde varolan oportünizmi ve sapmkaları en fazla açığa çıkaran bir konudur. ... Birinci Dünya Savaşında böyle olmuştur. İkinci Dünya Savaşında böyle olmuştur. Gelmekte olan dünya savaşında da bu böyle olacaktır."

Demek ki, ortada bir çarpıtma varsa, bunu yapan biz değil, sizsiniz.

Savaş konusunun uluslararası komünist hareket içindeki oportünizmi ve sapmaları en fazla açığa çıkaran bir konu olduğu teziniz, tarihsel yaklaşımınızdaki hatayı gösteren bir tavırdır. Zira emperyalist savaşa karşı tavır takınmanın Marksist-Leninistleri oportünistlerden ayırmada belirleyici bir konu olduğu durumlar olduğu gibi (örneğin I. Emperyalist Dünya Savaşı sırasında), bu bir konunun artık yeterli olmadığı tarihsel durumlar da vardır.

Örneğin, 1917'ye gelindiğinde artık Marksistleri oportünistlerden ayıran bir tek belirleyici kıstas, emperyalist savaşa karşı çıkmış olmak değildi. Sınıf mücadelesinin geldiği yer, Marksizm adına konuşanlardan yeni temel görevler talep ediyordu: Proletarya Diktatörlüğünü ve Rusya'daki Sovyet iktidarını savunmak.

Birinci Dünya Savaşında sınıf mücadelesinin yoğunlaştığı alanı bugüne olduğu gibi aktarmak, Marksist-Leninist yöntemden kopmak, diyalektiğin yerine mekanizmi geçirmek, dogmalar yaratmaktır.

Bugün emperyalist savaşa karşı çıkmak, onun içsavaşa dönüştürülmesini savunmak; yalnızca bu noktada Marksist-Leninist pozisyonda durmak, modern revizyonizmden bu noktada kendini ayırmış olmaktır. Fakat BU NOKTADA ve BU DÜZEYDE doğru görüşler savunmak, bugün Marksist-Leninist olmakla eşitlenemez. Bu noktada doğru pozisyonda durmak, bir örgütün uluslararası komünist hareketin parçası olduğunu göstermez. Bugün Marksist-Leninist olmanın, uluslararası komünist hareketin parçası olmanın gerekleri bir noktaya indirgenemez.

Kime Marksist-Leninist denebilir? Kim bugün Uluslararası Komünist Hareketin parçası olabilir? Bu sorular, biz Türkiyeli Marksist-Leninistlerin örgütü olan TKP/ML(B)'nin III. Konferansının temel gündem maddelerinden birini oluşturuyordu. III. Konferansımız bu sorulara şu doğru cevapları vermiştir:

"Marx, Engels, Lenin, Stalin'i Marksizm-Leninizmin klasikleri olarak savunmak

Kruşçev modern revizyonizmine karşı çıkmak; Kruşçev tipi modern revizyonizmi Rus sosyal-emperyalizminin ideolojik dayanağı olarak kavramak ve mahkum etmek

Kruşçev modern revizyonizmine karşı ideolojik mücadelenin tamamlanmamış olduğunu, bu mücadele içinde çok önemli hata ve sapmalar bulunduğunu, bu mücadelenin tamamlanmasının önümüzde

- görev olarak durduğunu kabul etmek
- Üç Dünya Teorisini karşı-devrimci bir teori olarak mahkum etmek; Üç Dünya Teorisinin köklerine karşı mücadeleyi görev olarak kabul etmek
- Mao Zedung'un değerlendirilmesinde, hem onun Marksizm-Leninizmin beşinci klasiği olarak değerlendirilmesine, ve hem de 1957 sonrası için revizyonist olduğu genel değerlendirilmesine karşı çıkmak
- Arnavutluk Emek Partisinin bugünkü çizgisinin revizyonist olduğunu tespit, ve bu çizgiyi mahkum etmek
- Dünya Marksist-Leninist Hareketinin birliğini sağlamak için bugün Dünya Komünist Hareketinin platformunun yaratılması çalışmasının kavranacak esas halka olduğunu; gerek uluslararası alanda, gerekse tek tek ülkelerde Marksist-Leninist hareketin birliğini sağlamanın yönteminin açık ve kamuoyu önünde ilkelere dayalı ideolojik mücadele olduğunu kabul etmek
- Leninist parti öğretisini, bugün özellikle de bu öğretinin partinin nasıl yaratılacağına ilişkin "İki Aşamalı Parti İnşası Öğretisi" alanını evrensel bir öğreti olarak savunmak
- Marksizm-Leninizmin yöntemsel önermelerine, özellikle "teori/pratik uyumluluğu" ve "özeleştiri" yöntemlerine sıkıca bağlı olmak." (BP 27, s.9)

Üçüncü Konferansımız, Uluslararası Komünist Hareketin deneyimlerini göz önünde bulundurarak, bugün Marksist-Leninistlerin, Uluslararası Komünist Hareketin birliğini yaratmak için cevap vermesi gereken temel sorunları doğru tespit ederek bütünlüklü bir perspektif ortaya koymuştur. Biz Bolşeviklerin en önde gelen görevi, bugün öncelikle bu kıstaslar temelinde Uluslararası Komünist Hareketin birliği için mücadele yürütmektir.

"International Correspondence'ın 6. sayısında TKP/ML(B) tarafından ortaya konulan plan," diyor makalenin yazar(lar)ı, "görevleri gerçekten yerine getirmek için herhangi bir gerçek planın çok gerisinde kalmaktadır. TKP/ML(B) her ortak açıklamayı, forumu, veya konferansı, örgütü ideolojik ve siyasi birliğin üzerine çıkarmanın yansıması olarak yorumlamaktadır. Doğrusunu söylemek gerekirse, böylesine basit vargılar, TKP/ML(B) tarafından ortaya konulan planı bile lüks derekesine indirgeyecektir. TKP/ML(B) planında, kendi planını uygulamak için hiçbir somut mekanizma ortaya koymamaktadır. Biz komünist hareketi birleştirmek için böylesi boş yaklaşımlarla hemfikir değiliz."

Bu alıntıda ve bu yazının hiçbir yerinde, Uluslararası Komünist Hareketin birliğini yaratmak amacıyla, ideolojik-siyasi-örgütsel görevler bağıntısında, bu üçlüde hangisinin, bütün zinciri tutmak için kavranacak esas halka olduğu belirtilmemektedir.

Biz eleştiri konusu yapılan yazımızda da, bu üç görevden ideolojik mücadele/birlik görevinin, kavranması gereken esas halka olduğunu söyledik ve söylüyoruz. Bu tespitimiz bütünüyle doğru, Uluslararası Komünist Hareketin deneyimleriyle uyumludur. Çünkü her gerçek siyasi-örgütsel birliğin temeli, ideolojik birlik olmak zorundadır. Bugün ise Uluslararası Komünist Hareketin siyasi ve örgütsel birliğinin temeli olması gereken ideolojik birliği, üzerinde birleşebileceği bir platform yoktur. Öyleyse öncelikle ve esas olarak güçler ideolojik birliği yaratmaya, bu yönde gerekli adımların atılmasına yoğunlaştırılmalıdır. Güçlerimizin bu alanda yoğunlaştırılması, dikkatimizin merkezinde ideolojik sorunların durması; siyasi-örgütsel sorunların bir kenara konması, bu yönde çaba sarfedilmemesi, bu yönde gelen şu ya da bu doğru pratik önerinin reddedilmesi demek değildir. Biz tam da bu görüşte olduğumuz için, Paris'te yapılan toplantıyı "memnuniyetle" karşıladık ve "bugünkü şartlarda böyle toplantılar, görüş ayrılıkları üzerine tartışmaları mümkün kıldığı ölçüde, uluslararası komünist güçlerin birliğinin sağlanmasına hizmet edebilir" (BP 5/6, s.63) dedik. Halen de bu görüşteyiz.

Üçüncü Konferansımız, Uluslararası Komünist Hareketin birliğine hizmet edecek, Marksist-Leninist ve/veya Marksizm-Leninizme yakın güçler arasında ideolojik mücadelenin aracı olacak bir pratik adım olarak Ortak Tartışma Yayın Organı çıkartılması için bir karar almıştır. Biz Ortak Tartışma Yayın Organını çeşitli ülkelerden Marksist-Leninist ve/veya Marksizm-Leninizme yakın güçlerin çabalarının örgütlendirilmesinin önemli bir aracı olarak görüyoruz. İsteğimiz, bu önerinin çeşitli ülkelerden Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yakın güçlerin ortak çabasıyla gerçeğe dönüştürülmesidir.

Bolşevik Partizan'da bugüne kadar "Bolşevik Birlik" ile ilgili çıkan yazı ve görüşlerimizin listesi şöyledir: (Devamı s.

NE SÜRGÜNLER, NE DE KATLİAMLAR KÜRT ULUSUNUN ULUSAL UYANIŞINI ENGELLEYEMEZ!

Bugün içinde yaşadığımız durumun en belirleyici özelliği, 1980 12 Eylülü ile birlikte yaratılmaya çalışılan mezar sessizliğinin parçalanmış olmasıdır. Bir yanda emperyalizmin uşağı hakim sınıflarla; işçi sınıfı, tüm ezilenler-sömürülenler, ezilen halklar arasındaki çelişmeler, işçi sınıfının, ezilenlerin, ezilen Kürt ulusunun gelişen eylemliliğinde kendini belirtirken; diğer yandan hakim sınıfların çeşitli kanatları ve onların siyasi sözcüleri ve temsilcileri arasındaki çelişmeler de onların arasındaki giderek sertleşen iktidar dalaşında kendini ortaya koymaktadır.

Faşist devlet tüm bu çelişkilerin çözümünü hakim sınıfların genelinin çıkarları ile uyumlu bir şekilde sonuçlandırmak için her türlü yola başvuruyor.

Özellikle 1984 Ağustos'unda PKK'nın başlattığı silahlı eylemlerle birlikte, giderek bu eylemlerin süreklilik ve yaygınlık kazanmasına da bağlı olarak, "Kürt sorunu" faşist devletin başını ağrıtan en önemli bir sorun olma özelliğini taşıyor.

Faşist devlet bu sorunun çözümüne ilişkin bir tek yol görüyor: "Misak-ı milli" sınırları içinde yaşayan herkes "Türktür", Türk olmak zorundadır. Baskı ve zulüm temelinde her türlü araçla bu gerçekleştirilmelidir. Yani Türk olmayan, başta da Kürt ulusu olmak üzere, tüm azınlıklar Türkleştirilmek, asimile edilmek zorundadır.

Faşist T.C. devleti daha kuruluş yıllarından itibaren esas olarak bu ırkçı-faşist amacı doğrultusunda hareket etmiştir. Onun bu amaca ulaşmak için başvurduğu en önemli araçlardan biri de zoraki göç uygulamalarıdır. Onun bu siyasetle amaçladığı şey, hem asimilasyonu gerçekleştirmek, hem de sürgün planına aldığı bölgelerde başkaldırıları imkansız kılmaya çalışmak olmuştur.

Faşist T.C. devleti asimilasyon politikasını sadece Kürt ulusunun bir bölümünü Türk nüfusun yoğun olduğu bölgelere sürmekle sınırlamamış, aynı zamanda Kürdistan'ın çeşitli alanlarına "dışardan gelen Türk asıllı göçmenler"i yerleştirerek, sözü edilen iğrenç politikasını ikili yöntemlerle gerçekleştirmeye çalışmıştır. Bugün de hala aynı çaba içerisindedir.

Bu uygulamanın günümüzdeki en çarpıcı örneği, Afganistan'dan seçilerek getirilen "Türk" göçmenlerin Kuzey Kürdistan'a yerleştirilmesidir.

Aşağıda aktaracağımız 2510 sayılı "Mecburi İskan Kanunu"ndan görülebileceği gibi, yasa daha bir dizi yolu olanaklı kılmaktadır. Ve faşist devletin önüne koyduğu belirleyici amaç, ne yapıp edip, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da yaşayan herkesi Türkleştirmektir.

Faşist T.C. devleti, zoraki göç ve sürgünlerin yanında, yer yer toplu katliamlara kadar varan girişimlerle de yine sorunu kendi istediği yol ve biçimde çözmeye çalışmıştır. Özellikle Ağrı-Zilan, Koçgiri ve Dersim isyanları karşısında faşist devletin yaptıkları hala belleklerdedir.

Kürt ulusunun zorla gaspedilen kendi ulusal devletini kurma hakkını elde etmek için giriştiği her meşru hareketi en vahşi bir biçimde, yüzbinlerce Kürdün katledilmesi pahasına bastırılmıştır. Geri kalanlar ise sürgünlerle cezalandırılmıştır.

Bugün de Kuzey Kürdistan'da aynı şeyler tüm vahşiliği ile bir kez daha sahneleniyor.

"Orman içi köyleri boşaltma" adı altında, onbinlerce yoksul Kürt köylüsü yerinden-yurdundan zorla sökülüp sürgün ediliyor. Sadece Dersim'de sürgüne hedef olan köy sayısı 234.

Faşist devlet ve onun borazanlığını yapan boyalı basın, köylülerin gönüllü(!) olarak göçü kabul ettiklerinin iğrenç propagandasını yapıyor. Oysa Kürt ulusu ve onun bir parçası olan Dersim'in yoksul Kürt köylüleri "gönüllü göç"e(!) yabancı değiller.

Kürdistan insanı her gün, herşeyiyle hissettiği milli baskı ve zulüm uygulayıcılarının, insan onuruna, insan yaşamına değer vermeyenlerin doğaya karşı duydukları bu sahte "orman sevgisine" inanmayacaktır. Kürt köylüleri, faşist devletin "ormanları koruma" adına kendi vahşi orman kanunlarını uyguladığını çok iyi bilmekte ve acı ile yaşamaktadır.

Faşist devletin derdi, "ormanları koruma"

vb. olmayıp, kendi kendini koruma, kendi geleceğini tehdit eden her türlü engeli ortadan kaldırmak ve ömrünü uzatmaktır.

Bu devlet, yaşadığımız yüzyılın ilk planlı soykırımını yapanların; Hitler faşizminin milyonlarca Yahudiyi soykırımından geçirirken kendine örnek(!) aldığı, kafatasçı-ırkçı İttihat ve Terakkicilerin devamı ve onların mirasçısı olan faşist Kemalist devlettir. Bu devlet, 1915'de ve 1919-1920'de Ermenileri "gönüllü"(!) olarak "göç" ettirenlerin mirasçısıdır. Ve nihayet bu devlet, milyonlarca Ermeninin katledilmesinin; Ermeni ulusunun katliamlarla imha edilerek ulus olma özelliklerinin ortadan kaldırılmasının doğrudan sorumlusudur.

Bu devletin temelinin harcı, ezilen millet ve milliyetlerin dökülen kanlarıyla karılmıştır.

İşte bugün onbinlerce yoksul Kürt köylüsünün karşı karşıya kaldığı sürgün dayatması da Türk hakim sınıflarının kendi uzun vadeli hesaplarının bir parçası ve zalimliklerinin yeni bir örneğinden başka birşey değildir. Ve sürgün, faşist devletin ihtiyaç duyduğunda hemen her dönem başvurduğu ve faşist Anayasasındaki hükümlerle meşrulaştırdığı bir siyasettir.

Daha 1934 yılında kabul edilerek yürürlüğe konan "2510 Sayılı Mecburi İskan Kanunu"nda sürgün siyaseti tüm iğrençliği ile yasallaştırılmıştır. Sözkonusu yasanın bazı maddeleri şöyledir:

"Madde 2: Dahiliye Vekilliğince yapılıp, İcra Vekilleri heyetince tasdik olunacak haritaya göre, Türkiye, iskan mıntıkaları bakımından 3 nevi mıntıkaya ayrılır.

1 numaralı mıntıkalar: Türk kültürlü nüfusun tekasüfü istenilen yerlerdir.

2 numaralı mıntıkalar: Türk kültürünü temsili temsili istenilen nüfusun nakil ve iskanına ayrılan yerlerdir.

3 numaralı mıntıkalar: Yer, sıhhat, iktisat, kültür, siyaset, askerlik ve inzibati sebepler ile boşaltılması istenilen ve iskan ve ikame yasak edilen yerlerdir."

"Madde 7: B) Türk ırkından olmayanlar, Hükümetten yardım istemeseler bile, Hükümetin göstereceği yerde yurt tutmağa ve Hükümetin izni olmadıkça buralarda kalmaya mecburdurlar. İzinsiz başka yere gidenler ilk defasında yerlerine çevrilirler. Tekerrürü halinde İcra Vekilleri heyeti kararı ile vatandaşlıktan düşürülürler.

"Madde 11: A) Anadili Türkçe olmayanlardan toplu olmak üzere yeniden köy ve mahalle, işçi ve sanatçı kümesi kurulması veya bu gibi kimselerin bir köyü, bir mahalleyi, bir işi veya bir sanatı kendi soydaşlarına inhisar ettirmeleri yasaktır."

"Madde 12: A) Yeniden hiçbir aşiretin veya göçebenin sokulmasına, Türk kültürüne bağlı olmayan hiçbir ferdin yeniden yerleştirilmesine ve bu mıntıkaların eski yerlilerinden olsa bile Türk kültürüne bağlı olmayan hiçbir kimsenin avdet etmesine izin verilemez."

Ç) Dışarıdan gelecek Türk kültürlü muhacirler iklim ve yaşayış şartlarına uygunluğu gözönünde tutularak bu mıntıkalara alınıp yerleştirilirler.

D) 3 numaralı mıntıkalar hakkında veya 1 numaralı mıntıkalar dışında yerleşmiş olanlardan Türk kültürlü vatandaşlar, aileleri ile birlikte iklim ve yaşayış şartlarına uygun olmak üzere, 1 numaralı mıntıkalara iskan edilirler.

E) 1 numaralı mıntıkalar haricindeki Vilayetler ahalisinden bu mıntıkalara, aileleri ile birlikte, gelip yerleşmek isteyen Türk ırk ve kültürlü asker ve mülkiye mütekaitleri, yine bu vilayetler halkından ve Türk ırkından olduğu halde bu mıntıkalarda askerlik etmiş olup, terhislerinde ailelerini getirerek ve bekar olanlar da evlenerek yerleşmek isteyenler, 17. maddeye göre iskan edilirler."

"Madde 13: 3) Türk ırkından olmayanların serpiştirme suretiyle köylere ve aynı mahalle veya küme teşkil edemiyecek şekilde kasaba veya şehirlere iskanları mecburidir."

"Madde 16: A) Karı ve koca bir aile olarak iskan edilir.

B) Evlenmemiş çocuklar, çocuksuz erkek ve kadın dullar, ana ve baba ile veya bunlardan sağ olanı ile birlikte iskan görürler.

E) Evli çocuklar ve evli torunlar başlı başına bir aile olarak iskan görürler.

G) Türk muhacir ve mülteciler, hısım ve akrabalarının bulundukları yerde iskan olunurlar." (Bütün alıntılar, İ. Beşikçi'nin "Kürtlerin Mecburi İskanı" adlı kitabından, s.133-148 arasında)

Bu yasadaki hükümler en acımasız biçimde faşist M. Kemal'in tek partili (CHP) iktidarı döneminde ve ondan sonraki dönemlerde de uygulanmıştır.

Bugün bir dizi "komünist", "devrimci"

ve "demokrat"ımızın uğruna cansiperane(!) mücadele ettikleri çok "demokratik" görünümlü 1961 Anayasası da bu yasada hiçbir değişiklik yapmamış, onu olduğu gibi korumuş ve pratikte de uygulamıştır.

Bugün hakim sınıfların göstermeye çalıştığı gibi, sorun kesinlikle "orman içi köylerin boşaltılması", "ormanların korunması" vb. değildir. Sorun, hakim sınıfların faşist devletinin selameti ve uzun vadeli çıkarlarının gereğine bağlı olarak gündeme gelen, ve özel olarak Kürt ulusunun ulusal mücadelesini zayıflatma, giderek yoketme ve genel olarak da Türkiye/Kuzey Kürdisten devrimini engelleme, onu boğma hesaplarının bir parçasıdır. Sorunu başka türlü görüp göstermek siyasi sahtekarlıktır, demagojidir. Türk faşist devletinin ve ona bir köpek sadakati ile bağlı olanların yaptıkları da bundan başka birşey değildir.

KOMÜNİSTLER İÇİN "MİSAK-I MİLLİ" TABU DEĞİLDİR!

PKK'nın 15/16 Ağustos 1984'te başlattığı, bugüne kadar daha da şiddetlenerek ve yaygınlaşarak süren silahlı eylemlerine de bağlı olarak, faşist T.C. devleti Kürdistan'a yönelik politikasının özüne uygun biçimde "yeni" uygulamalar ve pratik çözümler getirmeye çalışıyor.

O, tüm gücüyle öncelikli olarak PKK'yı ve Kuzey Kürdistan'daki diğer devrimci güçleri ne yapıp edip ortadan kaldırma çabası içinde. Özellikle PKK ile giriştiği haksız savaşta, öncelikle PKK'yı askeri olarak toptan yoketme stratejisi uygularken, bir yandan da devlet olmanın verdiği bir dizi avantajla, devletin tüm kurumları aracılığıyla, tamamen demagoji üzerine kurulu bir ideolojik mücadele ile de kendi şöven-ırkçı politikalarını ayakta tutmaya çalışıyor.

Hakim sınıfların tüm klikleri, kendi aralarındaki iktidar dalaşına rağmen, PKK'ya ve Kürt ulusal hareketine karşı "sağı ile 'sol'u ile tek bir vücut" halinde "Misak-ı Milli"yi korumak için demeçler veriyor, Kuzey Kürdistan'a ardarda heyetler gönderiyor ve PKK'nın "vahşiliği", "eşkiyalığı" üzerine nutuklar atıyor. Uzun sözün kısası, Türk hakim sınıflarının tüm klikleri, iktidarı ile muhalefeti ile, Özal'ından Ecevit'ine kadar gerçek şövenist-faşist yüzlerini açıkça ortaya koyuyorlar.

Kürdistan'a yönelik uygulamaya sokulan her türlü baskı ve zorbalığa dayanan önlemleri yetersiz buluyor, "biraz daha, biraz daha" dercesine birbirleriyle yarış ediyorlar. Yani hakim sınıfların tüm klikleri daha başından yerlerini kendi devletlerinin yanında ve Kürt ulusunun karşısında almış bulunuyorlar.

Zaten başka türlü olamazdı da...

"Milli menfaatleri"(!) sözkonusu olduğunda "Türk milleti sağı ile, 'sol'u ile bir tek vücut" olmaz mıydı?!!

1974'te Kuzey Kıbrıs'ın işgali sırasında Türk milleti bu "soylu"(!) geleneğini dosta-düşmana bir kez daha göstermemiş miydi?!!

İşte bugün de Türk milleti ve devleti, tarihi bir tehlike ile yüzyüze!!!

Bunun Türk devleti için nasıl bir tehlike olduğunu "Tercüman" adlı faşist gazeteden dinleyelim:

Misak-ı Millî görevi

Pınarcık'ta sergilenen barbarlıktan sonra dün de 36 vatandaşımız şehit edildi.

Yine savunmasız insanlara saldırdılar..

Yine kadınları öldürdüler...

Yine küçük yavruları biçtiler, mezra evinde diri diri yaktılar!

Bunlar insan değildir...

"Hakkâri-Siirt-Mardin üçgeni"nde eylemlerini yoğunlaştıran bu hayvandan daha aşağı caniler, bu hain barbarlar artık milletin vicdanında kararlaştırdığı cezaya çarptırılmalıdır.

Koruyacağımız, güvenlik sağlayacağımız bölge Türkiye'nin yüzde 4'ü kadardır!

Şimdiye kadar çoktan mezralar büyük köylere taşınmış olmalıydı.

Şimdiye kadar karakol sayıları artırılmış olmalıydı.

Şimdiye kadar, ölümlere göğüs gererek, yavrularının hayatını tehlikeye atarak devletine ve milletine bağlılık göstermiş olan savunmasız köylüler silâhlandırılmış olmalıydı.

Artık bıçak kemiğe dayanmıştır.

Bu hain ve barbar saldırılar sürecektir.

Dış desteklere sahip bu hainler, Türkiye'nin yüzde 4'ü kadar bir vatan parçasında, halkı korku ve dehşetle sindirmek istiyorlar.

Başbakan bölgeyi gezerken bu alçakça, bu gaddarca saldırının düzenlenmesi, kelimenin tam anlamıyla bir **"devlete meydan okuma"** hadisesidir.

İstiyorlar ki, masum yavruların Kalaşnikoflar'la taranmış ve molotof kokteylleriyle yakılmış naaşları bir korku kaynağı olsun ve bölge halkı devletin yanında yer alıp eşkıya tarafından öldürülmektense, haysiyetsiz bir teslimiyete girsin!

İşte o zaman **"Hakkâri-Siirt-Mardin üçgeni"** bir "kurtarılmış bölge" veya "üs bölgesi" ilân edilecektir... Ondan sonrası Türkiye için zordur... Türkiye için vahim bir vetirenin tırmanışıdır...

Yılanın başını küçükken ezmek, artık sadece bir can güvenliği meselesi değildir, bir **Misak-ı Millî** görevi olmuştur.

Balkan ve Trablusgarp harplerinden başlayarak ve Birinci Dünya Savaşı'nda karlı Allahuekber

dağlarından kızgın Sina çöllerine, 250 bin şehidin yattığı Çanakkale'ye kadar tam 8 yıl durup dinlenmeden savaşan ve 8 yılda 1 milyon evlâdını şehit veren Türk milleti. **Misak-ı Millî**'yi ilân etti ve 2 yıl daha savaşarak vatan coğrafyasını kurtardı...

Bugün saldırıya maruz kalan işte bu Misak-ı Millî'dir, 10 yıl savaşarak kanlarımızla çizdiğimiz bu vatan coğrafyasıdır.

Her mezrayı, her köyü, sınırın her karışını, yani vatan coğrafyasının yüzde 4'ünü hain ve barbar saldırılara karşı korumak için, milletten ne fedakârlık isteniyorsa, millet hazırdır..

Yılanı ezmek zamanıdır!..

Ezmek!..

Evet, ezmek...

Bunun için ilk adım, millî birlik ve beraberliğimizi güçlendirmek, Türkiye'yi ilerde siyasî kamplaşmalara ve sert siyasî çekişmelere sürükleyerek devletin içte ve dışta caydırıcılığını zaafa uğratacak davranışlardan kaçınmaktır

Tıpkı **Misak-ı Millî**'yi gerçekleştirmek üzere, her siyasî ve sosyal akımın sıkılmış bir yumruk hâlinde vatan dâvâsı etrafında birleştiği **Millî Mücadele**'de olduğu gibi...

Evet, faşist "Tercüman", "Tıpkı Misak-ı Milli'yi gerçekleştirmek üzere, her siyasi ve sosyal akımın sıkılmış bir yumruk halinde vatan davası etrafında birleştiği Milli Mücadele'de olduğu gibi..." bir mücadeleye çağırıyor. Ve "Tercüman", gerçekten de faşist devletin ve onun her renkten savunucusu şövenlerin, sosyal-şövenlerin ruh halinin gerçek "Tercüman"ı olduğunu ne güzel(!) belgeliyor.

"Tercüman"ın bu çağrısı, bu konuda yapılan çağrılardan sadece bir tanesi... Uşak basını izleyenlerin de göreceği gibi, tüm uşak basının yazar-çizer takımı, değişik dillerle de olsa aynı içerikte çağrılar yapıp, uyarılarda bulunuyor, akıl veriyor efendilerine!..

"Tercüman", "her siyasi ve sosyal" akımı, "vatan davası etrafında" birleşmeye, "milli mücadele" için savaşmaya çağırıyor.

Sorunun bu boyutlara vardığı bir ortamda, başta Komünistler olmak üzere tüm devrimci-demokratlar da sorun karşısında sessiz ve tarafsız kalamazlar ve kalmamalıdırlar da. Komünistler için "Misak-ı Milli" bir tabu değildir.

Biz Komünistlerin faşist Türk devletinin varlığını ve bütünlüğünü koruma diye bir derdimiz yoktur ve olamaz. Aksine, bu devletin en amansız düşmanlarıyız, olmaya da devam edeceğiz. Ve ilk elden bu faşist devlet için düşündüğümüz de, onu işçi sınıfı önderliğinde; işçi-köylü temel ittifakı temelinde şiddete dayalı devrimle parçalamak, yıkmaktır.

"Misak-ı Milli" denilen bugünkü devlet sınırları, Türk olmayan millet ve milliyetlere yapılan büyük tarihi haksızlıklar temelinde zorla çizilmiş sınırlardır. Bu devletin sınırları içindeki çeşitli millet ve milli azınlıkların birliği, zora dayalı ve eşit olmayan bir birliktir.

Oysa biz komünistler, milliyetler arasında birinin diğerini ezmesi temelinde zora dayalı bir birliğin en amansız düşmanlarıyız. Bizim istediğimiz birlik, her ulusa kendi kaderini tayin, yani ayrılma hakkı ve tüm milliyetlere tam hak eşitliğinin sağlandığı şartlarda oluşmasını istediğimiz g ö n ü l l ü bir birliktir.

Sağlanmasını arzu ettiğimiz böyle bir birliğin yaratılması için ise, bugün zorbalıkla elde tutulmaya çalışılan birliğe karşı çıkmak, Kürt ulusuna ayrılma hakkını; tüm milliyetlere tam hak eşitliğini savunmak ve bu anlamda B Ö LÜ C Ü olmaktır!

*

Türkiye Kürdistanı'nda (Kuzey Kürdistan'da) özellikle PKK'nın örgütlü güçlerinin faşist devlet güçleri ile savaşı, bütün şiddeti ile sürüyor.

Bu alanda PKK / faşist devlet arasındaki savaşın en belirleyici niteliklerinden biri, bu savaşın PKK cephesinin bir yanı ile, Kürt ulusunun ayrılma hakkının gaspedilmesine karşı çıkan, Kürt ulusu üzerindeki milli zulme karşı çıkan demokratik muhtevası ile haklı bir savaş olmasıdır. PKK, kendisi işçi sınıfı adına konuşmasına rağmen, gerçekte burjuva nitelikte bir örgüttür. Çizgisi burjuva milliyetçisi bir çizgidir ve Marksizm-Leninizme gerçekte düşmandır. PKK'nın burjuva milliyetçi çizgisinin Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini gerçek anlamda bir zafere; emperyalizmden bağımsız bir Kürdistan yaratma hedefine götürmesi gerçekte sıfıra yakın bir ihtimaldir. Ve burjuva milliyetçiliğinin emperyalizm çağında emperyalizme karşı tutarlı tavır takınmasını beklemek de abestir. O bu yapısı ile, gelişme içinde —şu anda şu veya bu emperyalist gücün doğrudan devamı, onun oyuncağı değilse de— şu ya da bu emperyalist güçle, çelişmelerden yararlanma adına ince taktiklerle de yapılsa, ilişkiler içine girip, giderek onun uzantısı olma potansiyelini içinde taşımaktadır. PKK'nın önderliğinde kurulacak bir "Bağımsız Kürdistan" gerçekte, içerde Kürt milliyetinden burjuvazinin ve toprak ağalarının bir kesiminin hüküm sürdüğü, dışarda Kürdistan'ın bağımsızlık mücadelesini "destekleyen" emperyalist gücün güdümünde bir Kürdistan olabilir. Bunun ne Kürt ulusu için gerçek kurtuluş; ne de herşeyden önce Kürt ulusundan işçiler ve köylüler için gerçek kurtuluş olmadığı açık

tır. PKK'nın eylem çizgisi de, onun burjuva nitelikteki ideolojik-siyasi çizgisi ile uyum içindedir. Sürdürülen, adına "Halk Savaşı" adı verilen savaş, gerçekte halk yığınlarının değil, esasta öncülerin savaşıdır. Ve PKK bunun Kürdistan şartlarında da başka türlü olmayacağı teorisini savunmaktadır. PKK, kendi içinde çıkan muhalif unsurlara; ve bir zamanlar iyice içiçe olup, "Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi" bile kurduğu örgütlerden insanlara karşı da, ideolojik-siyasi ayrılıklar gündeme geldiğinde, sosyal-faşist yöntemlerle saldırı yolunu tutmakta; ideolojik-siyasi ayrılıkları şiddet yöntemi ile çözmeye çalışmaktadır.

Bütün bunlara rağmen, PKK ile devlet savaşında, bu savaşın yukarıda belirttiğimiz belirleyici niteliği nedeniyle, tarafsızlık; bu savaşın iki yanını da mahkum etme, Komünistlerin tavrı olamaz. Komünistler, PKK / Devlet savaşında, bu savaşın milli zulme karşı, Kürt ulusunun ayrılma hakkını kazanmak için olan yanını desteklediklerini açıklamak zorundadırlar. Bu pratik olarak da, ajitasyon-propaganda-örgütlenme çalışmamızda, Türk faşistlerinin soykırıma varan milli zulüm uygulamalarının; PKK'ya yönelik alçakça ideolojik-politik, pratik saldırıların etkisinin kırılması için çalışmanın önemli bir yer tutması yanında; savaşın olduğu alanda, güç oranında bizzat bu savaşa katılmak —ama bağımsız bir güç olarak katılmak— anlamına da gelir.

İdeolojik-siyasi planda, PKK'yı karşıdevrimci ilan edip ona saldıran tavırlar; PKK / Devlet savaşında tarafsızlık tavırları, ve hakim sınıfların "Günahsız çoluk-çocuk öldürülüyor" demagojilerinin peşindeki pasifist tavırlar teşhir edilmek zorundadır. Revizyonizmin-oportünizmin Türk şövenizmi önünde secdeye yatan ve onu güçlendiren bu tip tavırlarının teşhiri bu alanda merkezde durmak zorundadır.

Buna bağlı olarak, PKK'nın işçi sınıfı adına savunduğu milliyetçiliğin burjuva özü de teşhir edilmek; Kürt işçi sınıfına ve emekçilerine gerçek kurtuluşun burjuva önderlikle elde edilemeyeceği ortaya konmak zorundadır.

MODERN REVİZYONİST T"K"P'NİN "MERKEZ" VE "İŞÇİNİN SESİ" KANATLARININ "KÜRT SORUNU" KARŞISINDAKİ TAVIRLARI ÜZERİNE

Ülkemizde Kemalizmin Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetler üzerindeki ırkçı-faşist uygulamalarını gözardı eden, Türk milliyetçiliği ve ırkçılığından başka birşey olmayan Kemalizmi aklamayı kendine görev edinme şerefsizliğini "şeref" sayan bu mihrakın "Milliyet" gazetesinden N. Çolakoğlu'nun sorularına verdikleri "ayrı" cevaplarında "Ayrılıkçılar sorunu" karşısında takındıkları tavır, onların nasıl özde bir olduklarının görülmesi için oldukça ilginç ve öğreticidir.

Sözkonusu soru ve tavırlar şöyledir:

Tabii ki, yörede Türkiye'yi ilgilendiren tek sorun, İran-Irak savaşı değil. Komşu ülkelerde olduğu gibi, Türkiye'de de eylemlerini sürdüren ayrılıkçı örgütler ve bunların yarattığı sorunlar da var.

Cumhurbaşkanı Kenan Evren'in, bu sorunun, İran-Irak savaşı devam ettikçe süreceğini, Başbakan Turgut Özal'ın ise, sonun yakın olduğunu söylediğini hatırlatıp, TKP'nin iki kanadının liderlerinin bu konudaki görüşlerini sorduk. İşte Haydar Kutlu'nun yanıtı

"Olay üzerine sözünü ettiğiniz taraflar, olayı yaratanlardır aslında. Eğer olayın sona ermesini hakikaten istiyorlarsa, bu da kendi ellerinde. Çünkü bize göre bu sorun, İran-Irak savaşıyla bağlı değil; Kürt sorunu yani. Zaten öteden beri var olan bir sorundu. Kürt halkının varlığını kabul etmemek ve zorla, baskıyla, Kürtlerin Türk halkıyla beraber yaşamasını dayatma çabaları bu sonucu doğurdu. Biz sorunun tek çözümü var diyoruz, bu barışçı, adil bir çözüm. Bu, ancak Kürt halkının varlığını kabul ile mümkün. Ve bu sorunun Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde Türkiye'nin sorunu olduğunu kabul ile mümkün. Eğer böyle görülmez ve sürekli dış tahrikler olarak görülürse, Irak-İran savaşına bağlanırsa, sınırlarımızın ötesindeki Kürt grup, parti ve akımlarına, güçlerine bağlanırsa, sorun elbette çözülemez. Ve Kürt halkı üzerindeki bugünkü baskılar sürerse —ki, bunlar aynı zamanda insan haklarıyla bağdaşmayan davranışlar— yine sorunun çözümü mümkün değildir. Bu nedenle bu baskılar son bulmalıdır, her şeyden önce. Buraya özel olarak gönderilen askeri birlikler çekilmeli, Kürt köylerinin boşaltılması operasyonlarına son verilmeli, haksız yere yalnız Kürt olduğu için yapılan tutuklamalara son verilmeli, her şeyden önce durumda bir stabilizasyon yaratılmalı ama bu, ancak Kürt halkının çıkarları doğrultusunda yaratılabilir. Şimdi uygulanan yöntem ise, sadece sorunu derinleştirici so-

nuçlar doğuruyor. Bu, çözüm değildir. Askeri yollarla bu sorun çözülemez. Oysa yapılan budur."

"Nasıl çözülebilir? Bu pratik adımlar dışında ne yapılabilir?"

"Bu ilk adım tabii... Biz bu uygulamaları baskı olarak nitelliyoruz. Bu baskılar ortadan kalkmalı. Ve Türkiye'de Kürt halkının var olduğu ve yaşadığı kabul edilmeli. Varlığı kabul edilmeyen bir halk nedeniyle ortaya çıkan sorun elbette çözülemez. Eğer yok derseniz çözülemez. Ondan sonra da Anayasa'dan Kürtçe konuşmak yasak, Kürt kültürü yasak, bunlar kaldırılmalı ortadan. Ve Kürt halkı kendi geleceğini belirleyecek koşullara sahip olmalı. Nasıl görüyor? Türk halkı ile beraber mi yaşamak istiyor? Yoksa başka biçimler mi öneriyor? Bu konuda konuşabilecek özgürlüğe sahip olmalı. Ama biz de aynı zamanda şunu söyleyebilmeliyiz ve söylüyoruz da: Bugün Kürt halkının da çıkarı, Türk halkının da çıkarı birlikte yaşamak. Özgürce, kardeşçe, ama karşılıklı özgür iradeleriyle birlikte yaşamak."

TKP-İşçinin Sesi de, genel olarak TKP ile aynı görüşte bu konuda. Bunu, partinin yayınlarından biliyoruz. Ama yine de Yürükoğlu'na, Haydar Kutlu'ya sorduğumuz soruyu yöneltiyoruz ve şu yanıtı alıyoruz:

BU SORUN NASIL BİTER?

"Bizce hem Başbakan, hem de Cumhurbaşkanı'nın söylediğinin dışında bir şey demek gerekir. Kürt halkı var olduğu sürece ve Türkiye'de bu koşullarda yaşadığı sürece, bu sorunun çözümüne imkân yoktur. İran-Irak savaşı bitsin, ardından seksen tane başka savaş çıksın ve bitsin, bu sorun yine bitmeyecektir. Çünkü sorunun kaynağı, Türkiye'deki Kürt halkının durumudur.

"Şunu açıkça söylemek gerekir ki, Kürtler Türkiye'de vardır ve ezilen bir halktır. Komünistlerin bu konudaki ilkesi, ulusların kendi yazgılarını, kendi belirlemesi hakkıdır. Biz bu hakkı ki, özünde ulusların ayrılma hakkı demektir, kayıtsız-koşulsuz savunuruz ve şunu da söyleriz: Kürt halkının ayrılma hakkını kayıtsız-koşulsuz savunmak için komünist olmak da gerekmez. Kendisine demokratım diyen herkesin, Kürt halkının bu hakkını savunması gerekir. Bugün Türkiye'de demokratlığın en önemli göstergelerinden biri, Kürt halkının bu hakkını tanımaktır.

"Bunun yanı sıra komünistler olarak, küçük devletlerden yana tabii değiliz, bölünmelerinden yana tabii değiliz. Güçlü ve büyük devletlerde, kardeşçe yaşamaktan yanayız. Ama böyle bir birliğin sağlanması, ancak ve ancak ayrılma özgürlüğünün tanındığı bir ortamda söz konusu olabilir. Öyleyse, Kürt sorununun çözümü, İran-Irak savaşından değil, Türklerin, Kürtlerin bu haklarını tanıması, bugüne kadarki tutumun dışında dostça tavır takınması ile ve zaman içinde onların güvenini kazanmasıyla sağlanabilir..."

"Yani ayrılma hakkı tanındıktan sonra ancak bir birlik..."

"Ancak ve ancak öyle olabilir!"

Görüldüğü gibi, H. Kutlu revizyonisti sorunun "barışçı ve adil" çözümünden yana. Ayrıca bu revizyonist bayımıza göre "barışçı ve adil" çözüm "ancak Kürt halkının varlığını kabul ile mümkün"müş! "Askeri yollarla bu sorun çözülmez"miş!!

Bu satırlar, Babıali camiasından yeni yetme satılık bir kalemşöre değil, yıllardır komünizm adına hareket eden, Türkiye işçi sınıfının "anlı-şanlı" T"K"P'sinin(!) başına ait sözler ve çözüm önerileri!...

Bayımız barış aşığı(!) ya, Kuzey Kürdistan'da tüm dünyanın gözleri önünde acımasız bir savaş sürse de, faşist devlet çok değer verdiği kendi sınırlarını da aşarak Irak Kürdistanı'nı bombalasa da, "eşkiya" dediği devrimcileri, yurtseverleri katletmek için her türlü yöntemi mübah görse de, bu aşağılık revizyonist yine de Papa'nın Şili'de, El Salvador'da önerdiği biçimde bir çözümü "komünistlik" adına Kürt ulusal sorununun çözümüne ilişkin olarak önerebilme iğrençliğini gösteriyor. Hiç kuşkusuz, komünizm adına bundan daha aşağılık, bundan daha rezil bir tavrın eşine az rastlanır.

Sosyal-şöven, sosyal-faşist bayımız "Kürt halkının varlığını kabul" buyuruyorlar. İnsan bu tavır karşısında "Günaydın!" demeden edemiyor.

Yeri gelmişken, bu haine bazı gerçekleri bir kez daha hatırlatalım:

Sorun kesinlikle, sadece "Kürt halkı" sorunu değil; İbrahim Kaypakkaya yoldaşın daha 1970 başlarında PDA revizyonistleri dahil tüm sosyal-şövenlerin gözüne sokarcasına ortaya koyduğu gibi, Kürt ulusu sorunu. Ve bugün Kürt ulusu, ulusal mücadelesinin ulaştığı boyutlarla, elde silah çarpışarak, bu ulusun varlığını ka-

bul etmek istemeyen herkese çok çarpıcı bir şekilde bir kez daha bunu göstermiş bulunuyor.

Diğer yandan sorunun gerçek çözümü de "barışçı ve adil" olarak değil, silah elde savaşarak, şiddet yoluyla sağlanacaktır. Sorunun çeşitli "çözüm"leri olmasına karşılık, gerçek ve adil çözüm, ancak ve ancak proletarya ve onun partisi önderliğinde işçi-köylü temel ittifakına dayanan Demokratik Halk Devrimi ile sağlanacaktır.

Bu revizyonist bayımız ve yandaşları devrimci şiddete karşı tavır alıp —bunlar günümüze kadar devrim güçlerine karşı karşı-devrimci şiddet uygulayan hainlerdir— ikiyüzlü bir biçimde pasifizmi vaaz etmelerine rağmen de bu böyle olacaktır. Çünkü kölelik, köleliğe boyun eğmek ve özgürlük dilenmekle değil, ancak köleliğe isyan ederek ortadan kaldırılabilir. Tarih bunun sayısız örnekleri ile doludur ve görmek isteyenlerin dersler çıkaracağı en değerli kaynaktır.

H. Kutlu haininin "çözüm"lerinin temelini oluşturan ideolojik yaklaşım ve pratik önerileri; kurulu faşist düzenin sınırlarını aşmayan, "Misak-ı Milli"nin devamlılığını kabul eden; hem ideoloji hem de siyasette açıkça Büyük-Türk şövenizminin, Kemalizmin yanında saf tutan yaklaşım ve önerilerdir. Her dürüst demokrat ve devrimciye, her komüniste düşen görev, komünizm adına hakim ulus milliyetçiliğini siyasetine temel alan bu odaktan kendini ayırmak, sosyal-emperyalizmin uşağı bu sosyal-şövenleri teşhir ve tecrit etmektir.

T"K"P'nin başı bu revizyonistin soruna yaklaşımı, onun Marksizm-Leninizme düşman modern-revizyonist ideolojik-siyasi çizgisinin bu alandaki somut bir yansımasıdır sadece...

O modern-revizyonist çizgi ki, İran'da Tudeh revizyonistlerini dinci-faşist Humeyni ile birlikte İranlı devrimcilerin ve İran Kürdistanı'ndaki Kürtlerin katledilmesinde suç ortağı yapmıştır.

O modern revizyonist çizgi ki, zorla işgal ettiği Afganistan'ı savaş alanına çevirmiş; yıllardır Afganistan halklarına kan ağlatmaktadır.

O modern-revizyonist çizgi ki, yıllardır ulusal kurtuluş mücadelesi veren Eritre ulusunun kurtuluş mücadelesine saldırmakta, onu boğmaya, yoketmeye çalışmaktadır....

(Burada yeri gelmişken belirtelim ki, bu saydığımız örnekler bağıntısında, "ulusal kurtuluşçu" olmakla övünen PKK'nın tavrı da T"K"P'nin bu tavırlarından farksızdır.)

İşte T"K"P'nin "merkez" kanadı ve onun başı, verdiğimiz bu birkaç örnekten görülebileceği gibi, bu örneklerdeki rezilliklerin baş mimarları olan bugünkü SB"K"P'li modern revizyonistlerin ülkemizdeki yeminli uzantılarından birisidir. Aradaki tek fark, onların revizyonizminin harcının Türk şövenizmiyle de yoğrulmuş olmasıdır.

*

"İşçinin Sesi" revizyonistlerine gelince, halk dilinde "al birini, vur ötekine" diye bir deyim vardır, bu deyim H. Kutlu ve R. Yürükoğlu için söylenmiş sanki!

Ne var ki R. Yürükoğlu H. Kutlu'ya göre daha "sol"cu ve daha "Leninci"(!) bir maskeyle çıkıyor sahneye.

Yukarıda bayımızın soruna ilişkin söylediği sözleri bir kez daha okuyun, ve bu sözlerin ne anlama geldiğini kavrayabilmek için, bu sözlerin hangi şartlarda sarfedildiğine özel bir dikkat gösterin: Yıl 1987 ve aylardan Haziran... Kuzey Kürdistan'da faşist ordu terör estiriyor... Nato'ya bağlı birlikler tatbikatlar düzenliyor... Öte yandan ise bu güçler karşısında zayıf da olsa, bayrağına "Bağımsız Birleşik Kürdistan" şiarını yazmış ve bu temelde mücadele yürüten PKK var. Ve faşist devlet özel olarak PKK'ya yönelirken, bir bütün olarak Kürt ulusu üzerinde baskı, zulüm ve katliamlarına her gün bir yenisini ekliyor...

Yürükoğlu bayımız ise işte bu ortamda, Marksizm-Leninizmin ulusal soruna ilişkin bazı genel doğrularının ardına gizlenip, onların içini boşaltarak ve bir kalem darbesi ile Kürt ulusunun yerine "Kürt halkı"nı geçirerek sorunu "ustaca!" revize ettikten sonra, "Komünistler olarak, küçük devletlerden yana tabii değiliz, bölünmelerden yana tabii değiliz. Güçlü ve büyük devletlerde kardeşçe yaşamaktan yanayız" biçiminde "Leninci"(!) bir tavır takınıyor. O yine bu bağıntıda, genel doğru bir Marksist-Leninist önermenin ardına gizlenerek, bugünkü aktüel pratik siyasette pek fazla birşey ifade etmeyen, hakim sınıflar tarafından "bölücülük" yaygaralarının ayyuka çıkarıldığı şu sıralarda, "birlik ve beraberliği" vaaz ediyor.

Elbette ki komünistler, "güçlü ve büyük devletlerde kardeşçe yaşamaktan" yanadırlar.

"Sosyalizmin amacı sadece insanlığın kü-

çücük devletlere bölünmesine ve ulusların herhangi bir şekilde tecrit edilmesine son vermek değildir. Amaç sadece ulusları birbirine yaklaştırmak değildir, onları bütünleştirmektir. Ve işte bu amaca ulaşmak için biz bir yandan Renner ve Otto Bauer'in mahut "kültürel ve ulusal özerklik" fikrinin gerici niteliğini yığınlara açıklarken, öte yandan ezen ulus sosyalistlerinin ikiyüzlülüğü ve korkaklığı üzerinde özellikle duran açık ve tam bir ifade ile kaleme alınmış bir programda, ezilen ulusların kurtuluşunu istemeliyiz, ve bu, havada, genel sözlerle, içi kof lafazanlıkla ve sorunu geleceğe, sosyalizmin gerçekleştiği zamana "erteleyerek" olmamalıdır. Nasil ki insanlık, sınıfların ortadan kalktığı döneme ancak ezilen sınıfın diktatörlüğünün sürdüğü bir geçiş dönemini aşarak ulaşabilirse, ulusların kaçınılmaz olan bütünleşmesine de ancak bütün ezilen ulusların kurtulduğu, yani ezen ulustan ayrılma özgürlüğüne kavuştuğu bir geçiş dönemini aşarak varabilir." (Lenin, "Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı"nda: "Sosyalist Devrim ve Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı (Tezler)" adlı yazı, s.146-147)

Yürükoğlu "Ama böyle bir birliğin sağlanması, ancak ve ancak ayrılma özgürlüğünün tanındığı bir ortamda sözkonusu olabilir" diyor. "Ayrılma özgürlüğünün tanındığı" bir ortamın nasıl oluşturulabileceği üzerine ise: "Türklerin, Kürtlerin bu haklarını tanıması, bugüne kadarki tutumun dışında dostça tavır takınması ile ve zaman içinde onların güvenini kazanmasıyla sağlanabilir" diyor.

Yine sorun beylik laflarla zamana havale ediliyor. Oysa bugün "Kürt sorunu" böyle genel laflarla geçiştirilecek bir sorun değildir. Çok "Leninci"(!) revizyonistimizin gerçek yüzünün görülebilmesi için, hakim sınıfların akıl hocalarından M. Ali Birand'ın da "Kürt sorunu"na ilişkin yazdığı bir yazıyı buraya aktaralım:

KÜRT SORUNUNA ARTIK BİR BAŞKA BAKALIM...

ÖNCE şu temel ilkede anlaşalım:

Türkiye'nin neresi olursa olsun, topraklarından bir bölümünün gözden çıkarılmasından yana mıyız, değil miyiz?

Hayır.

Bir karış dahi başkasına verecek toprağımız yok.

Bu temel noktadan hareket edersek, Güneydoğu Anadolu'da 8 yıllık sıkıyönetim süresince uygulanan yöntemlerin ve bir değişiklik yapılmadığı takdirde, önümüzdeki dönemdeki genel yaklaşımların **"Kürt sorunu"**nu temelden halletmeye yetmediği, ilerde de yetmeyeceği, aksine, ilerde **"toprak kaybı"**na kadar gidebilecek vahım sonuçlar yaratabileceği görüşündeyiz.

★ ★ ★

GÜNEYDOĞU Anadolu'daki 8 yıllık sıkıyönetim uygulaması, başarısızlıkla, hatta bazı yeni yaralar açarak bitti.

Türk Silahlı Kuvvetleri mensupları, son derece güç koşullar altında ve canlarını tehlikeye atarak mücadele ettiler. Başarısızlıkları, kendilerinden değil, **"iyi yönlendirilememelerinden"** kaynaklandı. Şöyle ki:

1) Uygulanacak politikalar, yaklaşımlar, hiçbir zaman **"yeterli"** şekilde saptanmadı. Aksine, birçok uygulama yerel makamlara, bölgedeki komutanlara, bazen jandarma onbaşılarına kadar inecek şekilde, olayın tüm boyutlarını tam kavramaları beklenemeyecek yetkililere bırakıldı.

Oysa, sorun basit bir **"güvenlik"** sorunu değildi. Dört ülkeyi içine alan, son derece karmaşık siyasi-askeri ve duyarlı uluslararası dengeleri ilgilendiren, aynı zamanda ekonomik-sosyal ve psikolojik önlemler gerektiren bir sorundu.

2) Eskiden **"Doğu sorunu"** diyerek kendimizi aldattık. Sonra, sanki nereden geldikleri belli olmayan bir **"ayrılıkçı gruplar"** deyimiyle başımızı kuma gömdük ve Kürt sorununu görmezlikten gelmeye çalıştık.

3) Yöre halkı yıllardır, hem ekonomik yönden **"tam payını"** alamadı, hem de hakir görüldü. İlkokul mezunu jandarma erimizin korumak niyetiyle gittiği köyde bazen kullandığı dil, korkutmaya dayalı hoyratça metotlar, halkı yabancılaştıran yaklaşımlardan biri oldu. Kabahat cahil jandarma erinde miydi, yoksa eğitimsiz jandarmayı orada kullanan yöneticilerde miydi?

Şimdi yeni bir dönem başlıyor. En büyük umudumuz, eski hataların tekrarlanmaması ve her şeyden önce, bölge halkına **"gerçek güvenlik"**le birlikte, sıcaklık, dostluk gösterilmesi, halkın **"kazanılması"** için gereken önlemlere öncelik verilmesidir.

PKK'yı yenmek kolaydır, ancak uzun vadede soruna tek çözüm, yöre halkına insan muamelesi yapmak, temel gereksinmelerini sağlamak, kısacası, onları kazanmaktan geçer. Bugün PKK gider, yarın yerine başka bir örgüt çıkar.

★ ★ ★

YENİ dönemle birlikte, bu soruna yeni bir tutumla, bazı tabuları yıkarak ve cesaretle yaklaşmanın zamanı da gelmedi mi?

Bugüne kadar, Güneydoğu'da olup bitenleri sadece birkaç teröristin tutulmasını içeren basit bir **"güvenlik"** sorunu olarak ele aldık. Oysa, sadece güvenlik önlemleriyle sorun çözülemediğine göre, o yörenin insanlarının bazı temel haklarını vermemiz gerekmiyor mu?

Kendi dillerini konuşmalarını (zaten başka bir dil bilmediklerinden aralarında sürekli kullanıyorlar), kültürlerini almalarını neden cezalandırıyoruz? Neden korkuyoruz?

Bir halk, nerede rahat ve güvenlik içindeyse ve karnı nerede doyarsa, orayı ülkesi olarak kabul eder. Bunlar gerçekleşmedikçe, istenildiği kadar terörist avı yapılsın, başka alternatifler arar kendine. Bilinçsizce de olsa başka bir yaşam şekli önerenlere meyleder.

Türkiye, **"Bugün bunu verirsek yarın isteklerin ardı gelmez. Bir gün bakarız, toprak isterler"** mantığından korkmayacak kadar güçlüdür. Bizce, asıl bu mantıkla sürdürülecek yaklaşımlar tehlike doğurur.

Umudumuz, yeni dönemde güvenlikle birlikte, halka da önem verilmesi, temel ihtiyaçlarının, temel haklarının karşılanmasıdır.

(Milliyet, 22 Temmuz '87)

Acaba yoruma gerek var mı? Bizzat hakim sınıfların akıl hocaları çok somut konuşuyor. Onlar da revizyonistlerimiz gibi "akılcıl ve adil" çözüm önerileri getiriyorlar.

Böyle bir durumda sorunla ilgili genel değil, somut, aktüel sorunlar karşısında

doğru devrimci alternatifleri üretmek, koymak gerekir:

> "Ezen ulusların proletaryası, her burjuva barışseverinin tekrarlayıp durduğu cinsten, ilhaklara karşı ve genel olarak ulusların eşitliğinden yana, genel, beylik sözlerle yetinmemelidir. Proletarya, ulusal baskı üzerine kurulmuş bir devletin sınırları sorunu üzerine, emperyalist burjuvazi için çok "tatsız" olan bu sorunda susamaz. Proletarya, ezilen ulusların belli bir devletin sınırları içinde zorla tutulmalarına karşı savaşmalıdır, bu da ulusların kaderlerini tayin edebilmeleri uğruna savaştır. Proletarya, "kendi" ulusu tarafından ezilen sömürgeler ve uluslar için siyasi ayrılma özgürlüğü istemelidir. Yoksa, proletaryanın enternasyonalizmi boş laftan başka birşey olmazdı, ezen uluslarla ezilen ulusların işçileri arasında ne güven, ne de sınıf dayanışması mümkün olurdu; ve bir yandan ulusların kaderlerini tayin hakkını savunurken, öte yandan "kendi" ulusları tarafından ezilen ulusların durumu konusunda susan reformistlerin ve kautskicilerin ikiyüzlülüğü teşhir edilmemiş olurdu." (Lenin, age, s.147-148)

Biz Bolşevikler bu konuda da klasiklerimizden öğreniyoruz.

Bu bağıntıda bir kez daha vurgulayalım: Komünistlerin, başından itibaren zora dayalı olarak oluşturulmuş ve hala da binbir türlü zulüm ve zorbalıkla korunmaya çalışılan "Misak-ı Milli"yi savunma diye bir sorunu yoktur, olamaz da.

Bizim soruna yaklaşımımız, genel olarak proleter dünya devriminin ve özel olarak da onun bir parçası olan Türkiye/Kuzey Kürdistan devriminin çıkarları temelindedir. Bu doğru politikanın başarısının önşartı ise; daha başından kendini her türlü burjuva milliyetçiliğinden ayırmak ve esas olarak ezen ulus milliyetçiliğini red ve mahkum etmektir.

Biz her türlü milliyetçiliğe ve ulusal ayrıcalıklara karşı olduğumuzu söylerken, her ezilen ulusun burjuva milliyetçiliğinin milli zulme karşı yönelen genel bir demokratik muhteva taşıdığını ve bu demokratik muhtevayı kayıtsız-şartsız desteklediğimizi özellikle vurgulamak istiyoruz.

Bugün özellikle PKK'nın Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü gerilla eylemlerine bağlı olarak faşist devletin en yetkili ağızlarından tutun da, kendine "komünist", "devrimci" diyen tüm çevrelerin sorunla ilgili açıklamalarda bulundukları, çözüm önerileri getirdikleri bir ortamda, komünistler de bu sorun karşısında tavır belirlerken, kendilerini salt faşist devletin politikalarına ve pratik uygulamalarına karşı gelmekle sınırlayamazlar. Bugün özellikle PKK / Devlet çatışmasında PKK'ya karşı takındıkları tavırlarla da doğrudan ezen ulus şövenizminin "devrimci" saflardaki savunucularına karşı mücadeleye de komünistler özel bir önem verir ve bu doğrultuda teşhir faaliyeti yürütürler.

Oportünist-revizyonist cephenin bu bağıntıdaki yaklaşımları, onları sadece ideolojik planda hakim ulus şövenizmini savunma noktasıyla sınırlamıyor; ondan da öte, aktüel siyasette de PKK / Devlet çatışmasında pratik olarak faşist devletin safına götürüyor.

"Komünistler her türlü milliyetçiliğe karşıdırlar" biçimindeki genel doğru tez, tekyanlı ve rezil bir şekilde sosyal-şöven siyasetlerine kalkan yapılarak, "her türlü milliyetçiliğe karşı çıkma" adına, esasta PKK şahsında Kürt milliyetçiliğine karşı mücadeleyi mücadelelerinin merkezine koyuyorlar.

Tabii ki bunu yapanların bu bağıntıda bırakalım komünistlikle, objektif olarak dürüst devrimci-demokratlıkla da uzaktan yakından ilgileri yoktur.

> "... Milli haksızlık kadar proleter sınıf dayanışmasının gelişmesini ve güçlenmesini geciktiren hiçbir şey yoktur; bir milletin 'gocunan' fertleri herşeyden çok, eşitlik konusunda ve sırf ihmalden ötürü ya da latife olsun diye dahi olsa bu eşitliğin çiğnenmesi, kendi proleter yoldaşlarınca çiğnenmesi konusunda hassastırlar. İşte bunun içindir ki, milli azınlıklara taviz verme ve hoşgörüyle davranma hususunda yetersiz kalmaktansa, aşırı gitmek daha iyidir." (Lenin, "Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketleri", s.383-384; aktaran İbrahim Kaypakkaya, "Seçme Yazılar", s.233)

Bugün PKK / Devlet çatışmasında tüm oportünist-revizyonist cephe, sorunla ilgili tavır takınırken; ya PKK'dan ve onun bu savaştaki yerinden hiç sözetmeyerek, onu yoksayarak tavır takınma oportünist becerisini(!) gösteriyor; ya da PKK'dan sözetmek zorunda kaldıklarında ise, yine faşist devletle kavramlarda dahi kendilerini ayırma ihtiyacı duymaksızın, PKK'nın burjuva milliyetçisi çizgisine karşı haçlı seferinde yerlerini alıyorlar.

Şüphesiz bu tavrın temelinde yatan şey

esas olarak Büyük-Türk şövenizminden gıdasını alan Türk milliyetçiliği ve sosyal-şövenizmdir. Bunun ise "komünizm", "devrimcilik", "demokratlık" adına yapıldığı göz önünde bulundurulduğunda, ortaya gerçekten iğrenç, ve komünizm, devrimcilik, demokratlık adına yüzkarası bir tablo çıkmaktadır. Ve bu, Türk işçileri ve emekçileri ile Kürt işçileri ve emekçilerinin birliğine en ağır darbeyi vurmakta; bırakalım Kürt proletaryası ve ezilen emekçi kitlelerini birlik yönünde eğitmeyi, bilakis onları burjuva milliyetçiliğinin kucağına itmekte, ve anlaşılabilir bir şekilde her türlü birlik isteğine kin ve nefretle karşı gelmesine neden olmaktadır.

Bunun esas sorumlusu PKK ya da Kürt milliyetçiliği değildir. Bunun gerçek sorumlusu sosyal-şövenizmdir, Büyük-Türk şövenizmidir.

Bu gerçek böyle tespit edilmeden ve kendini bu sosyal-şövenizmden, Büyük-Türk şövenizminden kesin bir şekilde ayırmadan, sorunun çözümüne ilişkin doğru bir politika üretilemez. Özellikle Kürt proletaryası ve ezilenleri nezdinde inandırıcı, ikna edici ve güven verici olunamaz.

İşte gerek T"K"P "merkez" gerek "İşçinin Sesi" revizyonistleri, yıllardır yürüttükleri sosyal-şöven politikalarıyla, bu politikalarına uygun pratik tavırlarıyla, sosyal-şövenizmin işçi sınıfı içindeki ve devrimci saflardaki etkinliğinin baş sorumlularıdır. Bu, dün olduğu gibi bugün de böyledir.

Bugün Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da komünistlere düşen görev, bu bağıntıda öncelikli olarak Türk işçi ve emekçi kitleleri arasında Kürt ulusunun ayrılma hakkının propagandasını yapmak, bu hakkı açık ya da gizli bir biçimde reddedenlere karşı teşhir-tecrit faaliyeti yürütmektir. Böyle bir faaliyet önüne öncelikli olarak "komünizm" görünümlü sahtekarların gerçek sosyal-şöven yüzlerini açığa çıkarmayı koymalıdır.

Bu yapılmadan ne hakim ulus milliyetçiliğine karşı tutarlı bir mücadele verilip, onun geniş işçi ve emekçi kitleleri üzerindeki etkisi kırılabilir; ne de başta Kürt ulusundan işçiler ve emekçiler olmak üzere, tüm ezilen halkların güveni sağlanabilir.

YAŞASIN TÜRKİYE HALKLARININ ÖZGÜR, GÖNÜLLÜ BİRLİĞİ! KAHROLSUN ZORAKİ BİRLİK!

*

PKK'NIN PINARCIK VE ÖMERLİ EYLEMLERİ İLE, FAŞİST TÜRK DEVLETİNİN DEMAGOJİLERİ ÜZERİNE BİRKAÇ SÖZ

PKK'nın özellikle son Pınarcık ve Ömerli'deki eylemlerinde yaşamlarını yitiren pekçok kadın ve çocuk için, başta faşist Türk devletinin en yetkili sözcüleri olmak üzere, uşak basının bir dizi kıdemli "demokrat" yazarlarına kadar birçok kişi "katliam" çığlıkları atarak timsah gözyaşları döktüler.

Uşak basın, ilk sayfayı kaplayan fotoğraflarla Türkiye'de kamuoyu yaratma gayretini aralıksız sürdürürken, faşist devletin dışişleri bürokratları da uluslararası planda kampanyalar tezgahlayıp, konsolosluklar eliyle "katliamı" yeren ve faşist Türk devletini destekleyen gösteriler düzenletiler.

Türk hakim sınıflarının sözcülerinin radyo ve televizyonda verdikleri "üzüntülü ağlamaklı" demeçleri, döktükleri timsah gözyaşları hiç de yaşamlarını yitiren çocuklar ve kadınlar için değildir. Hayır. Onlar bugün içine düştükleri çaresizliğe ağlayıp dövünmektedirler. Ve onlar, yaşamlarını yitiren bu insanların tek ve gerçek katilleridirler. Onların "masum insanların, günahsız kadın ve çocukların katledilmesi"ne ilişkin olarak tek söz etmeye hakları yoktur.

Çünkü savundukları faşist T.C. devletinin varlık temeli bizzat katliamlar ve soykırımları üzerine kuruludur. Bu devlet, milyonlarca Ermeninin katledilmesinden doğrudan sorumlu olanlarca, onların takipcilerince kurulup, bugüne kadar ayakta tutulmaya çalışılmıştır, çalışılmaktadır. O faşist devlet ki, Kürt ulusuna yönelik bir dizi katliamda, sayıları onbinleri bulan Kürt emekçisinin kanına elini bulamış gerçek katliamcıdır. Bu devlet ve onun temsilcileri, bugüne kadar yaşamlarını yitiren binlerce komünist, devrimci, demokrat ve emekçinin eli kanlı katilleri olarak tarihe geçen iğrenç katliamcılardır.

Bugün kitlelerin duygularına hitap edip, gözyaşları döken tüm faşist güçler, öncelikle Kıbrıs'ta katlettikleri binlerce Kıbrıslı kadın ve çocuğun, Irak Kürdistanı'nda napalm bombalarıyla hunharca öldürdükleri yüzlerce Kürt köylüsünün hesabını vermek için sanık sandalyesine oturmayı göze almalıdırlar. Ama göze alamazlar. Çünkü varlıkları katliamlar üzerine kuruludur.

Son yıllarda daha da çekilmez kıldıkları hayat pahalılığı ve işsizlik sonucu binlerce

emekçi kadın ve kızı fuhuşa, alkole, uyuşturucuya iten; bunun sonucu ortaya çıkan intihar ve cinayetlerin gerçek sorumluları olan faşist düzenin savunucuları ve sözcüleri, 40 bin demiryolu işçisinin grevini kırmak için lokavt ilan edebilme şerefsizliğini göstererek, yeni cinayet ve katliamların da tezgahlayıcıları olarak lanetlenmesi gereken halk düşmanlarıdır.

Ve nihayet "köy korucuları" adı altında kurduğu milis birliklerinin üyelerini bilinçli olarak kadın ve çocukların arasında tutarak, sözde bunların safdışı edilmelerini engelleme planları yaparken, faşist düzenin koruyucularına yönelen askeri saldırılar sonucu yaşamını yitiren kadın ve çocukların ölümlerinde gerçek sorumlu da yine aynı faşist devlettir.

Bilindiği gibi, faşist Türk devleti, PKK'nın 1984 Ağustos'unda başlattığı eylemlerin ardından, Kuzey Kürdistanşa yönelik bir dizi "yeni" önlem ve uygulamayı gündeme getirmiştir. Bunlar içinde "köy korucuları" sistemine özel bir yer ve önem verilmiştir. PKK ise genelde muhbirlere, özelde de "köy korucuları" denen milislere karşı öncelikle propaganda düzeyinde tavır takınırken, faşist devletin kolluk güçleri ve askeri hedeflerine yönelik silahlı eylemlere girişmiştir.

Ancak faşist devlet PKK'ya karşı savaşında başından beri her türlü yöntem ve aracı kullanmaktan geri kalmamaktadır. Bu savaşta kendi katliamları ile yetinmeyerek, "Kürdü Kürde kırdırma" kokuşmuş eski politikasına bir kez daha sarılarak, "köy koruculuğu" uygulamasıyla yedek güçlerini de savaşa sürmüştür.

Bundan amacı, anlık askeri başarının ötesinde, Kürt ulusu içindeki aşiret çelişkilerinden de yararlanmak, Kürt ulusal hareketinin gelişmesini içten parçalama yoluyla frenlemek vb. de yapılan hesaplar arasındadır.

Ve faşist devlet, yürüttüğü haksız savaşta kural tanımayanın kendisi olduğunu bir kez daha dünya halklarının önüne seren taraftır.

Böyle eli kanlı, halklar hapishanesi bir devlete karşı ulusal bağımsızlık uğruna ölümü göze alan PKK savaşçılarının savaşı ise haklı ve meşru bir savaştır. Dolayısıyla bu savaşta yaşamını yitiren tüm masum insanların gerçek katili yine faşist Türk devletidir.

Bugün PKK'yı "katliamcı" ve onun da ötesinde "soykırımcı" vb. olarak göstermeye kalkışmak, faşist devletin gerçek katliamcı ve soykırımcı olduğu olgusunu ortadan kaldırmaz. Sadece, ikiyüzlülük ve demagojinin, faşizmin en temel özelliklerinden biri olduğu gerçeğini bir kez daha sergiler, o kadar.

Soruna yukarıda kısaca ortaya koyduğumuz gerçekler temelinde yaklaşılmayıp, bir iki eylem somutunda ve onu da sebeplerinden koparıp, sonuçlarından yola çıkarak yaklaşarak duygusal yorumlar yapılmaya kalkışılırsa, objektif olarak faşist Türk devletinin yedeğine düşülür. Niyet ne olursa olsun, bu kaçınılmazdır.

Hiç kuşkusuz, komünistler ve devrimciler sınıf mücadelesi süreci içinde gündeme gelebilen suçsuz kadın ve çocukların öldürülmesini hoş karşılamaz, bu duruma düşmemek için yoğun çaba harcarlar.

Bir savaşta, savaşın haklı yanını oluşturan güç, mücadele taktiklerinde, haklılığına gölge düşürecek her türlü eylem biçiminden titizlikle kaçınmalıdır. Aksi taktirde düşman, muhtemel birtakım taktik hata ya da olumsuz görüntüden, iğrenç demagojilerle haklı davanın çıkarlarına karşı yararlanacaktır ve bugün de yararlanmaya çalışmaktadır.

İşte biz, PKK'nın sözkonusu eylemlerine bu bakış açısı ile yaklaşıyoruz. Ve biz, düşmanın da kabul ettiği üzere, muhbir ve "köy korucusu" milislerin oturduğu evlere, faşist devletin uzantılarını imha etmek için, kadın ve çocuklara zarar vermeden nasıl bir askeri operasyon düzenlenebileceğine ilişkin anlamsız spekülasyonlar yapmayı doğru bulmuyoruz. Ancak bir kez daha şunu vurgulamayı gerekli görüyoruz ki, Pınarcık ve Ömerli'deki eylem türleri, mücadelenin olumlu propagandasını zayıflatıyor; başta faşist devlet olmak üzere, her türden sosyal-şövene de, haklı bir mücadeleyi karalamaları için malzeme sunuyor.

Bu eylemlerden hareketle PKK'ya karşı yürütülen teşhir ve tecrit kampanyası karşısında PKK'nın bu eylemlerle ilgili olarak devrimci kamuoyuna bilgi verip, tavır takınması en doğru olanıdır.

Böyle bir bilgi ve tavır, kamuoyunun olaylarla ilgili tekyanlı bir biçimde faşist devlet ve onun boyalı basını tarafından bilgilendirildiği şartlarda daha da gereklidir. Sorun sadece "Bu bir savaştır ve savaşta birtakım masum insanlar da ölebilir" ile izah edilemez...

Hiç kuşku yok ki, PKK adı geçen olaylar bağıntısında devrimci kamuoyuna ikna edici açıklamalar yapsa da yapmasa da, faşist Türk devletinin "katliamcı", "soykırımcı" diye çınlayan demagojik çığlıkları kesilmeyecek, "bölücüler", "Misak-ı Milli" gibi

sözler ise bu çığlıklara eşlik eden nakaratlar olmaya devam edecektir.

"Bölünmek" korkusu, yüreğine büyük acılar düşürdü bugün ırkçı-faşist devletin. Ama yıkılma korkusu henüz o ölçüde sarmış değil bedenini. Fakat komünistler, bu devleti felç edecek "bölme" ile yetinmeyecekler.

Soykırımı ve katliamlar üzerine kurulu bu faşist devleti yıkıp yerle bir edeceklerdir. Tüm zalimler yıkıntılar arasında boğulacaktır.

Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden proletaryası, Bolşevik Partisi önderliğinde, işçi-köylü temel ittifakı üzerinde, faşist Türk devletini Demokratik Halk Devrimi ile yıkacak; İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik Diktatörlüğünü kuracak, proletaryanın bilinç ve örgütlenme seviyesine bağlı olarak sosyalizmin inşasına geçecek, tüm dünya işçileri ile birlikte omuz omuza Komünizme yönelecektir.

FAŞİST TÜRK DEVLETİNİN HER TÜRLÜ MİLLİ BASKI POLİTİKASI; KATLİAMLAR, ZORAKİ GÖÇ PLAN VE UYGULAMALARI, KÜRT ULUSUNUN ULUSAL BİLİNCİNİN UYANIŞINI ENGELLEYEMEYECEKTİR!

YAŞASIN ULUSLARIN KADERLERİNİ TAYİN HAKKI! HER MİLLİYETE TAM HAK EŞİTLİĞİ! YAŞASIN BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİNİN (VE EZİLEN HALKLARIN) BİRLİĞİ!

YAŞASIN BOLŞEVİZM!

***

BOLŞEVİK
Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
TEMMUZ 1987 FIATI 7,5 DM, 25 FF, 60 OS, 500 TL
TKP/ML (B)
OLAĞANÜSTÜ
PARTİ
KONFERANSI
RAPORU
ÇIKTI!
OKU! TARTIŞ!
Sayı 21

BATI ALMANYA'DA 1 MAYIS'I DEVRİMCİ GELENEĞİNE UYGUN BİR ŞEKİLDE KUTLADIK!

Bu yıl 1 Mayıs'ı Nürnberg'de düzenlediğimiz alternatif Devrimci 1 Mayıs eylemi ile kutladık. Eylem öncesinde Nisan ayı içinde çağırdığımız eylembirliği toplantılarına oportünist-revizyonist cepheden, önceki yıllarda da olduğu gibi herhangi bir katılım olmadı. Onlar önceki yıllarda olduğu gibi, DGB'nin bir parçası halinde yürümeyi tercih ettiler.

Bu yine bizim dışımızda DGB'ye alternatif, kendini ondan ayıran ayrı bağımsız bir devrimci 1 Mayıs eylemi düzenleyen örgüt olmadı. Biz önceki yıllarda olduğu gibi, DGB'nin düzenlediği emperyalist burjuvazinin 1 Mayıs kutlamalarına karşı, pratik alternatif olarak devrimci 1 Mayıs pratiğini ortaya koyduk. Şüphesiz bizim bu yılki 1 Mayıs eylemimiz katılım açısından yine zayıftı. Ama eylemimizin özelliği ve üstün yanı, devrimci olması; kendini her türden karşı-devrimci, revizyonist, oportünist ve reformistlerden kalın çizgilerle ayırmasıydı. Bu özelliği ile eylemimiz, Batı Almanya'da 1 Mayıs'ın devrimci geleneğini doğru biçimde sürdüren tek 1 Mayıs eylemiydi.

EYLEM ÜZERİNE:

Eylemimizin daha başlangıç yerine toplanmaya başlandığı andan itibaren, Batı Alman devletinin polisinin provokasyonları ile karşı karşıya kaldık. Polis, provokasyonuna pankart sopalarının kalınlığını ölçerek başladı. Bir dizi pankart sopasını yasaklayarak böylece devrimci içerikli pankartlarımızın taşınmasını engellemeye çalıştı. Bunda amacına ulaşamayan polis, daha sonra, yürüyüşümüzün bitiş yerine gelindiğinde, bir yayın satıcısının sırtında taşıdığı: "Batı Alman devleti Nazileri Besliyor" yazılı pankart yüzünden bir yürüyüşçüyü gözaltına aldı. Bu olayla da polis açıkça provokasyon yapıyordu.

Bu arkadaşın gözaltına alındığı sırada bizler DGB miting alanının yakınında bulunuyorduk. Planımız, yürüyüşümüzün bitiminden sonra topluca DGB miting alanına gidip DGB'yi rahatsız etmek, devrimci propaganda-ajitasyon yapmaktı. Polisin bir yürüyüşçüyü gözaltına alması ile birlikte, bu planımızı uygulayıp uygulamama şeklinde bir dayatma ile karşı karşıya kaldık. Ya olduğumuz yerde durup, gözaltına alınan arkadaşın serbest bırakılması için direnecektik. Ya da DGB alanına gidip, hem DGB'yi rahatsız edip, hem de polisin tavrını protesto edip, oradaki anti-emperyalist devrimcilerin dayanışmasını sağlamaya çalışacaktık.

İkinci yolu seçtik. Topluca DGB'nin toplandığı alana yürüdük. Polis bu kez de bizim ses cihazının taşındığı arabayı alana sokmamızı engelledi. Bu sırada henüz miting alanına yürüyüş kolu halinde giriyorduk ki, polis bir yürüyüşçüye daha saldırarak gözaltına almak istedi. Bu olay DGB'li sendika ağalarının alanında ve onların gözleri önünde cereyan etmekte iken, polisle bizim kitlemiz arasında bir mücadele, bir itişip-kakışma ve nihayet bir kovalamaca başladı.

Polis ne pahasına olursa olsun, yakaladığı ikinci arkadaşı da geri vermek istemiyordu. Yürüyüşe katılan kitlenin hemen tamamı ise bu olayı protesto ediyor ve arkadaşları polisin elinden kurtarmaya çalışıyordu. Bu durumu farkeden polis, bir dizi yoldaşımızın tecrübesizliğinden ve insiyatifsizliğinden de yararlanarak, arkadaşı kitlenin içinden çıkartıp kaçırmayı başardı.

Bu sırada yürüyüşçülerle polis arasında tam bir sokak kovalamacası oluyordu. Polis önde, yürüyüşe katılan kitlenin tümü ve bu olayı kınayan, bizimle dayanışma içinde hareket eden bazı Alman devrimcileri ise polisin peşinde idi. Neticede polis, ikinci arkadaşı da gözaltına aldı.

Bu arada bizler, bu her iki gözaltına alma olayını ve polisin provokasyonlarını protesto etmek, arkadaşlarımızın derhal serbest bırakılmalarını sağlamak için, miting alanının yakınındaki bir caddeye oturarak caddeyi işgal ettik. Bu eylemimize Almanlardan da katılanlar oldu. Bu kısa protesto eyleminden sonra tekrar DGB alanına döndük. Alana vardığımızda, DGB'li şefler sıraya dizilmiş, kürsülerinden alanda toplananlara nutuk atıyorlardı. Hep bir ağızdan kitlesel olarak, hem polisin tavrını hem de DGB'li sendika ağalarını yeren devrimci sloganlarımızı haykırarak sendika ağalarının konuşmalarını önemli ölçüde rahatsız ettik.

Bu sırada DGB'li görevlilerle aramızda sürtüşmeler, tartışmalar oldu. Onlar bizim direngen tavrımız karşısında geri adım atarak, bizim yaptığımız eylemin "bozgunculuk" olduğu, dayanışmayı baltaladığı vb. yollu yakınmalarla bizleri yatıştırmaya(!) çalıştılar. Biz ise, bizim DGB aygıtı ve onu elinde tutan ağalarla dayanışma diye bir derdimizin olmadığını, aksine onlara karşı olduğumuzu hem yer yer çıkan tartışmalarda, hem de kitlesel olarak haykırdığımız sloganlarla suratlarına vurduk.

Gözaltına alınan arkadaşlarımızın serbes bırakılmalarını ve arkadaşlarımızın gözaltına alındıklarını kürsüden duyurmalarını talep ettik, onları buna zorladık. Sonuç olarak bu talebimize uygun davranıp kürsüden duyuracaklarını, ama bizim de sakin olmamızı vs. istediler.

Biz, yaptığımızın doğru olduğunu, doğru bulduğumuz düşünceleri propaganda ettiğimizi, bundan polisin ve sendika ağalarının gocunduğunu, gerçekten işçilerin gocunmaması gerektiğini vb. belirterek protesto tavrımızı sürdürdük.

Neticede sendika ağaları kürsüden iki arkadaşımızın polis tarafından gözaltına alındığını duyurdular. Ancak bu öyle bir duyurmaydı ki, —DGB ağalarından birisi, 'bazı yabancı arkadaşların polis tarafından gözaltına alındığını, bunun iyi birşey olmadığını, ancak yabancı arkadaşların da polis arkadaşlara karşı anlayışlı davranmaları gerektiğini' vs. vaaz etti— duyurunun ardından, daha önce bize karşı DGB'yi ve sendika ağalarını savunan bazı görevliler ile DGB rozetli bazı işçiler, bizim protesto sloganlarımıza eşlik ettiler.

DGB saflarında, DGB'lilerin kendi aralarında bizim üzerimize; bizden yana ve bize karşı olma temelinde tartışmalar oldu.

Bu tartışmalara sebep ise, duyurudan önce görevlilerle bizim aramızdaki tartışmalarda biz, DGB'nin bir devlet sendikası

olduğunu, polisin bize saldırısına DGB'li sendika ağalarının gözyumduğunu ve bundan memnunluk duyduklarını vb. belirtmiştik. Görevliler ise bizim bu savlarımıza hararetle karşı çıkmış, bizlerin yanıldığımızı vb. söyleyerek bizi "iknaya" çalışmışlardı.

Ancak mikrofondan duyuruyu yapan sendika ağası, kısa duyuruyu yaptığı konuşmasında, bizim uzun tartışmalarla anlatmaya çalıştığımız gerçeği doğrularcasına bir tavır takınmıştı. Bunun üzerine, yukarıda kısaca anlattığımız tartışmalar ortaya çıktı. Hatta daha önce bizimle tartışan görevlilerden bazıları, bizim haklı olduğumuzu belirterek bizden özür dileyip, konuşmacı şefe hakaret dolu sözler ettiler.

Biz bir süre daha rahatsız etme eylemine devam ettik. Bu arada Partizan'dan sorumlulara, ayrı yürüyüşü yapıp yapmayacaklarını sorduk. Onlar ise vazgeçtiklerini söylediler. Biz bunun üzerine alandaki işçileri, DGB ağalarını yalnız başlarına bırakmaya, devrimci 1 Mayıslar düzenlemeye çağırdık. DGB alanından 100 metre kadar uzaklaşıp yeniden bir miting yaptık, Enternasyonal marşını söyleyerek eylemimize son verdik.

Bu girişimimizi polis engelleyemedi. Hatta bize, "gideceğimiz yere kadar yolu açacaklarını" söylediler. Tabii bu arada daha fazla bir polis gücüyle etrafımızı da çevirmeyi ihmal etmeyerek. Eylem sorumluları durumun yeni provokasyonlara gebe olduğunu farkederek; DGB alanından 500 metre ötedeki bir yerde yapılması planlanan kapanış mitinginden vazgeçtiler. Böylece de polisin yeni provokasyonları boşa çıkarılmış oldu.

Tüm bunları anlatırken, Partizan oportünistlerinin tavrına da değinmek istiyoruz. DGB alanına vardığımızda, Türkiyeli grup olarak sadece Partizan vardı. DGB alanında başlayıp gelişen tüm olayları bu arkadaşlar yakınen yaşadılar. Ancak bu arkadaşlar grup olarak tam bir seyirci konumunda idiler. Yer yer bazı sloganlarımıza eşlik etmelerine rağmen, örgütlü bir biçimde polise karşı bizimle dayanışmaya yanaşmadılar. Utangaç bir biçimde seyrettiler. Fakat bazı Partizan taraftarı arkadaşlar da, Partizan'ın grup olarak seyirciliğine rağmen bizimle birlikte polise karşı pratik olarak dayanışmaya girdiler. Tek tek bazı arkadaşlar ise kendi başlarına hareket ederek, ne yapacaklarını bilmez bir biçimde, ve evet yaptığının doğruluğundan ya da yanlışlığından emin olmayan bir ruh hali içinde, bizimle birlikte hareket edip etmeme tavrı arasında bocalayıp durdular.

Partizan'dan arkadaşların bu tavırları, onların özel olarak bize karşı bugüne kadar yürüttükleri ve hala da yürütmeye çalıştıkları düşmanca, devrimci dayanışmadan yoksun teori ve pratiklerinden ayrı ele alınamaz.

Biz bu tavrın yanlışlığını ispatlamak için özel bir çabayı gereksiz görüyoruz. Bu konuda Partizan taraftarı tüm devrimci arkadaşlar ve özellikle de eylem yerinde olan arkadaşlar ciddi bir biçimde düşünmelidirler. Gerçekten orada devrimci dayanışmanın gereğine uygun bir pratik tavır koydular mı? Biz buna uygun davranmadıklarını düşünüyor, ve arkadaşların bu tavırlarını eleştiriyoruz.

*

Tüm eylemi değerlendirdiğimizde, sınırlı olan gücümüzü de gözönünde bulundurduğumuzda, eylemimiz esas olarak başarılı idi.

İki yürüyüşçünün polis tarafından gözaltına alınması, eylemimizi değil olumsuz yönde etkilemek, aksine eyleme katılan kitlemizin daha bir kinle militanca hareket etmesine neden oldu.

Diğer taraftan da bu olay, hem Batı Alman polisinin, hem de DGB'li sendika ağalarının teşhiri için tarafımızdan doğru bir biçimde kullanıldı ve bunda da başarılı olundu.

*

İster DGB afişi olmuş olsun, isterse sosis reklamı! DGB'li sendika ağaları için farketmiyor!

Kıbrıs'ın Kuzeyinin Faşist Türk Devleti Tarafından İşgalinin 13. Yıldönümünde

FAŞİST TÜRK ORDUSU KUZEY KIBRIS'TAN DEFOL! YAŞASIN KIBRIS HALKLARININ DEVRİMCİ MÜCADELESİ!

Yaşasın Kıbrıs, Türkiye, Yunanistan Halklarının Emperyalizme, Sosyal-Emperyalizme, Her Türlü Gericiliğe Karşı Devrimci Birliği!

*

Aşağıda Kıbrıs Komünist Partisi/Bolşevik (Örgütleme Komitesi)'nin 1 Mayıs 1987 ile ilgili açıklamasından parçalar yayınlıyoruz.

*

Kapitalist, emperyalist ve gerici tüm ülkelerde, burjuvazinin çıkarlarını savunmak için her üç-beş yılda bir demokrasi safsatası ile halka, ezilen işçi ve emekçilere seçtirilen partiler, böylece kendi demokrasilerini uygulamak için iktidara getirtilirler. Bu demokrasi temelinde, emekçilere saldırılar düzenleyip doğal haklar sınırlandırılır ve gasbedilir. Emekçilerin örgütlü mücadeleleri ile karşı karşıya geldiklerinde, eğer burjuva demokrasisi, burjuva parlamentosu, burjuva parlamento üyeleri, burjuva yargıçları, kapitalist devletin çıkarlarını savunmaya yetmeyince, işçi ve emekçi kitlelerin karşısına faşizmi dikmekten geri kalmamaktadır. Türkiye'de, Şili'de, Arjantin'de, Pakistan'da, Sri Lanka'da, Hindistan'da, Kıbrıs'ta vb. ülkelerde olduğu gibi. Burjuva sınıfının çıkarlarını korumaya devam edemeyen bir hükümetin yerini hemen faşist ordu alıyor. Burjuvazinin çıkarlarını korumakla görevli faşist polisin bu görevi yerine getiremediği dönemlerde, faşist ordu hemen yardıma gönderiliyor. 'Beceriksiz' bir burjuva iktidar partisinin yerini bir başka parti doldurur, o da kurtaramıyorsa, onun da yerini faşist ordu (askeri faşist cunta) alıyor. Üstü-örtülü faşist yönetimin bastıramadığı mücadeleler açık faşizm ile bastırılmaya çalışılmaktadır.

Bugün, Kıbrıs'ın kuzeyinde bar bar bağıran, demokratik hakların elden gitmesini, milletvekillerinin dokunulmazlıklarının tehlikeye girmesi sonucu uyananların dikkatine: uyanın ey uyurgezerler, uyanın! Demokratik haklara saldırı yeni değildir. Emekçilere saldırı yeni değildir. Sömürülen ile sömüren arasındaki antagonizmalar çok eskilerden devam etmektedir. Ezilenlerin her zaman için mücadele ile kazandıkları doğal hakları, sömürenler tarafından gasbedilmektedir. İşçi sınıfına hizmet edecek olan demokrasi, proleter demokrasi zor ile alınacaktır 'beyefendiler'. Fakat, bugün Kıbrıs'ın kuzeyinde demokrasiye saldırıdan bahseden sizler modern-revizyonist şarlatanlar, utangaç revizyonistler kendi popolarınıza batan bu saldırıya, kendi paçanızı tutuşturan bu saldırı karşısında Avrupa Parlamentosundan tutun da, dünyanın dört bir yanına bu saldırıları duyurmayı başardınız. Bravo doğrusu! Sizi tebrik etmek gerekir! Dokunulmazlık konusunda davanıza topladığınız desteği, sağladığınız dayanışmayı, yine Kuzey Kıbrıs'ta işçi sınıfına karşı sistemli olarak gelişen saldırı ve baskılara (örneğin, Sunzest işçilerine karşı, Sunrise (yeni adı Özpak) işçilerine karşı coplu saldırılar) karşı da böyle destek ve dayanışma sağlayabilseniz "amenna" deriz! Unutmayın beyefendiler, yaşadığımız düzen, kapitalizmin-emperyalizmin egemen olduğu bu düzende, sizin verdiğiniz türden yasal "mücadele", işçileri ve emekçileri çeşitli safsatalarla aldatmanız, proleter demokrasinin barışçıl yönden gerçekleşebileceği safsatası ile işçileri uyutmanız, işçileri kanun dışına çıkmadan mücadele vermelerine çağrıda bulunmanız düpedüz alçaklık ve hesabı mutlak sorulacak bir ihanettir.

Devlet, kapitalist-emperyalist toplumun devletidir. Parlamento, kapitalist-emperyalist toplumun parlamentosudur. Kapitalist-emperyalist toplumdaki demokrasi, burjuvaziye hizmet eden demokrasidir. İşçi ve emekçilere hizmet eden demokrasi istiyorsak, kapitalist-emperyalist devlet yapısına, özel mülkiyete kökten karşı çıkmalıyız. İşçi ve emekçilerin çıkarları için mücadele verecek isek, burjuvazinin kökünü kazımalıyız. Bunun için örgütlenmeliyiz! Proleter demokrasisini getirmek istiyorsak, önce bunun burjuva demokrasisinin genişlemesi ile gerçekleşemeyeceğine inanmalıyız. Parlamentoya hangi parti gelirse gelsin, seçimle iktidara hangi parti gelirse gelsin, proleter demokrasisini hiçbiri getiremez. Proleter demokrasi, proletarya diktatörlüğü ile gerçekleşecektir; proletarya diktatörlüğü de şiddete dayanılarak gerçekleştirilecektir. Bunların aksini iddia edenler, burjuvaziden başka hiçbir sınıfa hizmet etmemektedirler.

Kıbrıs işçi sınıfını devrim için örgütleyen KKK (Kıbrıs Komünist Partisi, 1926) burjuvaziye yarattığı korku, İngiliz emperyalizminin çıkarlarını içine soktuğu tehlike 1931 ayaklanmaları sırasında bütün açıklığı ile ortaya

çıkmıştı. KKK'nın örgütlü ve istikrarlı, Marksist-Leninist çizgi temelinde verdiği mücadele, İngiliz sömürgecileri tarafından azgın bir şekilde bastırılmıştı. KKK'nın önde gelen üyeleri tutuklanıp sürgüne gönderilmişti. Daha sonraları, legal örgütlenme temelinde, sözde KKK'nın uzantısı olarak ortaya çıkan AKEL, pratik ve teorik çalışmaları ile, kendisinin bir reformist-revizyonist partiden başka bir karaktere sahip olmadığını, Marksizm-Leninizm'den verdiği tavizlerle ispat etmiştir.

Kısacası yoldaşlar, işçi sınıfı mücadeleleri, bu mücadelelerin öne çıkardığı önderler örgütü, Komünist Partisi, Kıbrıs tarihinde görülmemiş bir olgu değildir. Dünyadaki birçok ülkede olduğu gibi, Kıbrıs'ta da, örgütlü devrimci mücadeleler yeralmıştır. İşçi sınıfının ve emekçilerin, sınırlı da olsa, varolan hakları böylesi mücadeleler sonucu kazanılmıştır. KKK'nın gerçek mirasçısı olan, geçirdiği tecrübelerden dersler çıkaran, her geçen gün safları sıklaşan KKP/B(ÖK), bugün işçi ve emekçileri Marksist-Leninist çizgi ışığında aydınlatan komünist bir örgüttür. Marksist-Leninist ilkelerden taviz verenlere ve bu ilkeleri kendi çıkarları uğruna çarpıtanlara karşı amansız mücadele vermeye, hakim sınıfların çıkarları uğrunda hareket eden ve işçileri, burjuva kanunları çerçevesinden çıkmadan 'mücadele' vermelerini çağıranlara karşı amansız mücadele vermeye devam edecektir.

...

Tarihin akışını hiçbir kimse durduramaz. İşçi ve emekçilerin, Komünist Partisi önderliğinde sosyalizmin zaferini getirmesine kimse engel olamayacaktır. Kapitalizmin krizler içinde boğulmakta olduğunu, kapitalizmin en yüksek aşaması olan emperyalizmin krizler bataklığından kurtulmak amacı ile nükleer silahları kısıtlama çabaları, dünyadaki emperyalist savaş tehlikesini ortadan kaldırmayacaktır. Kapitalizm-emperyalizm varoldukça, kalıcı barıştan bahsetmek emperyalist güçlere hizmet eder. Emperyalist savaş tehlikesini ortadan kaldırmak için emperyalizmi proleter devrimleri ile yoketmek gerekir.

...

İşçiler, emekçiler!

Dünyada doğudan batıya, kuzeyden güneye kapitalist-emperyalist kriz fırtınası esmektedir. Burjuva sınıflarını bataklığa sürükleyen bu fırtına karşısında, bizlere, işçi ve emekçilere komünizmin zaferi için tek bir alternatif kalıyor. Proletaryanın öncü örgütü Komünist Partisini yaratıp, demokratik haklarımızı örgütlü mücadelelerle almak, bu demokratik haklarımızı kullanarak burjuva sınıfını bu bataklıkta bizzat kendimiz boğarak tarihi görevimizi yerine getirmeliyiz.

Kıbrıs'ta,, komünistlerin, sınıf bilinçli işçilerin ve devrimcilerin görevi sosyalizmi işçi sınıfı hareketi ile birleştirmek, işçi sınıfı hareketine sosyalist bilinç götürmek, varolan kendiliğindenci harekete son vermek, işçi sınıfının öncü örgütü KKP/B'i yaratmaktır. Ancak bu başarıldığı ölçüde, Kıbrıs'tan tüm işgalci orduların —İngiliz emperyalizminin askeri üslerinin, faşist Türk-Yunan ordularının— sökülüp atılması, adanın askeri üs olarak kullanılmasının engellenmesi, emperyalist (sosyal-emperyalist) sistemin hegemonyasının ortadan kaldırılması ve sosyalist bir düzenin (proletarya diktatörlüğünün) kurulması mümkün olabilir.

KKP/B(ÖK), Kıbrıs proletaryasının gerçek partisinin oluşturulması için, tüm sınıf bilinçli işçileri, devrimcileri ve komünistleri bu uğurda birlikte mücadele etmeye, güçlerimizi birleştirmeye çağırır.

YAŞASIN KIZIL 1 MAYIS!

TÜM İŞGAL ORDULARI KIBRIS'TAN DEFOLUN!

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİNİZ!

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİNİZ!

HER MİLLİYETTEN KIBRISLI İŞÇİLER BİRLEŞİNİZ!

TÜM KOMÜNİSTLER, SINIF-BİLİNÇLİ İŞÇİLER, DEVRİMCİLER, YOLDAŞLAR, ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN KIBRIS PROLETARYASININ ÖNCÜ SINIF PARTİSİ KKP/B'İ YARATMAK İÇİN İLERİ!

KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL-EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ GERİCİLİK!

KAHROLSUN FAŞİZM-SOSYAL FAŞİZM!

YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!

BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

1 Mayıs 1987

KKP/B (ÖK)
YAZI KURULU

1ê Gelawêjê 1987, Hejmar: 37 BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN
JÎBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

4.- DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

**Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbın! Karkeren hemû welatan û gelen bındest yekbın!**

Berdewamiya Bolşevik Partizan Nr. 27.

2- Ramana TKP/ML(B) lı gel Tesa gelemperi, "Enternasyonaliya-Nawnetewiya-Proleterya, erkê yekbuna proleterên welatên dın, dı erka xususi û bıngehide cihneanina pratik."

Lı gel vê behsê raman û rêxnên komelên hogırên kevn, dı aliyê teori û pratika TKP/ML(B) delila yeki belavoka me ye 1982 lı ser 1. Gulanêye.

Dı vê behsêde bo ronahiti pêwiste, ger meri ku bızanıbe ramana xeteke politik ku tê gotın bı xususide nawnetewa Proleterya nade bercav û nayne cih, delileki hawa bese an nebese. Lı gor-me berpırsa vê pırsê gori Marxist û Leninistan tışteki vekiriye Heqê komeleki da tesbit kırına gelemperi gere ne bı istınada delileki hawabe. Ew kesên ku bıvî awayi tesbitan dıkın, yek aline û ne bı gelemperiyêda bı rewşeki marxist û leninist tesbitan dıke, ew çızgiya xwe de rê derketiye.

Em dı vê behsê da, ku ramana gelemperiye TKP/ML(B) dınhêren ew gotınên: "Dı erka xususiya navnetewetiya Proleterya nayne cih, û dı pratikêde naparêze" red dıkın.

Dı behsa 1 Gulanê 1982 de:

Komita Brêvebıra gışti ya TKP/ML(B) dı Daxuyaniya 1. Gulanê 1982 da dıgot ku sê erk gerek werne cih. Dı Almanya Rojavinde pêwiste Marxist û Leninist û şorışgerên welatên beyani yekbın, bo viya gerek kar bê kırınê. Do daxuyaniyê de çıqa vekırî nebeji lê belê heye. Her çıkaji ew tınebe lê pêşniyarên me ne pratiki jı ortê nayêne rakırınê.

He dı serdaji TKP/ML(B) komita Brêvabırına gışti lı gel rêxnê dı vê behsê da, ku ketiye polemika ev xeta xwe neditiye. Bı şaşiti 3 Erkên ku bınavkıriye, erka Proleterya navnetewi hem dı awayên xususi û hemji dı awayê gelemperi de qebulkırına hevuna wê dıke, eva ne bese. Pışti dawiya polemikan hat xuyandın ku eva rê derketıneke.

TKP/ML(B) dı Daxuyaniya 1. Gulanê 1982 de neparêzi ku erka proleterya navnetewi, erkeke xususi hesab nekır. Rêxneke ku merî dıbêje ev dı Proleterya navnetewide rêderketine eva raste. Ev rêxna ku lı gel tım xeta TKP/ML(B) bu evji şaşiye.

Me dı yekê Gulanê 1982 de teoriya xwe de ku ehemiyet neda yekbuna komunist û şorışgeren beyanıyan rêderketımeke, dı 3 meşinanda Duduyanda pratikêde hat ditın. Pratika me, dı Proleterya navnetewide dı erkên xususide rêkderketınekbu. Ser wêya teoriyên me ku pratikên da şaşine tesbiteke hawa şaşe.

Ev şaşiya ku TKP/ML(B) komita Brêvebırına weye gışti kır, û jı aliyên Partiyên Hogır û Hogırên me va hate rêxne lêkırın, dı kırına xwe da berxwe dıde şaşiye. Dı demê de hım dı Teoriyê da û hımji dı pratikêda dıji van şaşiyan gav avitiye.

Mina 1. Gulanê 1983, 1984 û 1985 de TKP/ML(B), dı Almanya Rojavada bo yekbuna karkerên beyani, ku tevayi meşin, karkırın û eva Erka Proleterya Navnetewiye xususide erke ditiye û karkıriye.

Ew komelên hogırên me ku TKP/ML(B) dı erka Proleterya Navnetewide erkeke xususi nabine, bı wi awayi rêxna dıke, alikariyê yikitiye tên xuyanê, lê belê bersiva Banga meye Tevkariyê nedane.

TKP/ML(B) dı mınaqeşa ser 1. Gulanê 1982 de lı Almanya Rojava komita Brêvebırıne gışti, kijan ehemiyetê dide Proleterya Navnetewi û rola wê çiye da nişandın.

Eva tê fehmkırın, ku şaşiyên TKP/ML(B) dı 1. Gulanêde bune, tên ditıne.

Lewra 1 Gulan bo çina karkerên Navnetewi rojek cenge, loma rêkderketına jı Proleterya Navnetewi, dı 1. Gulanêde tam tê der. (Weşanên Almani p.8) Ev tıştên hanêne jor, ku komelên Hogırên me dıpayivın, ku meri wana qenterêda pıpive lı ger gotınên wan, rewş pır nebaşe.

Pışti ku gelek Polemik hatne kırınê, 1. Gulan 1983, 1984, 1985 da dı karên pratikide ku ewana Almanya Rojavada cıha 1. Gulanê qat, ser vêya cavên xwe qırtın u.h.w. çıka ehemiyetê dıne 1. Gulanê kıvş bu.

Ev dıde nişandayin ku ewana bı qotın û pratikên xwe ne yekın.

*